

Tổng Giám Đốc, Em Muốn Lấy Anh

Contents

Tổng Giám Đốc, Em Muốn Lấy Anh	1
1. Chương 1: Chương 1.1	2
2. Chương 2: Chương 1.2	4
3. Chương 3: Chương 1.3	6
4. Chương 4: Chương 2.1	9
5. Chương 5: Chương 2.3	11
6. Chương 6: Chương 2.4	12
7. Chương 7: Chương 2.5	14
8. Chương 8: Chương 3.1	17
9. Chương 9: Chương 3.2	19
10. Chương 10: Chương 3.3	21
11. Chương 11: Chương 3.4	23
12. Chương 12: Chương 4.1	26
13. Chương 13: Chương 4.2	27
14. Chương 14: Chương 4.3	30
15. Chương 15: Chương 5.1	31
16. Chương 16: Chương 5.2	32
17. Chương 17: Chương 5.3	33
18. Chương 18: Chương 5.4	36
19. Chương 19: Chương 6.1	39
20. Chương 20: Chương 6.2	41
21. Chương 21: Chương 6.3	43
22. Chương 22: Chương 7.1	44
23. Chương 23: Chương 7.2	47
24. Chương 24: Chương 8.1	51
25. Chương 25: Chương 8.2	54
26. Chương 26: Chương 9.1	58
27. Chương 27: Chương 9.2	62
28. Chương 28: Chương 10.1	66
29. Chương 29: Chương 10.2	68
30. Chương 30: Chương 10.3	72

Tổng Giám Đốc, Em Muốn Lấy Anh

Giới thiệu

Converter: ngọcquynh520Edit: Ngáo Ôp + MABUBEOTRON + nhokcoicodonBeta: sansantp3008 +

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-em-muon-lay-anh>

1. Chương 1: Chương 1.1

Bàn tay xinh xắn nước da trắng nõn, sờ sờ, giống như chạm vào lửa nóng, vật cứng rắn đang co dãn trong tay cô mang theo cảm xúc như một loại nhung tơ, cô lại sờ thêm lần nữa, nắm chặt rồi buông; bất thành linh ổn định lại tâm trạng, cô buông tay, nhưng lần nữa nắm chặt như đang muốn xác nhận một vật gì đó, tiếp theo.....

Không có tiếng thét chói tai, không có những hành động lớn làm gà bay chó sủa vạch trần những hành động đó, cũng không khóc rống lên chống lại, chỉ thấy bàn tay cô rút về một cách nhanh chóng, sau khi ý thức được chuyện gì đã xảy ra thì việc đầu tiên cô làm là che giấu cơ thể trắng nõn của mình dưới lớp chăn kia, rồi mới lần mò về phía dưới giường tìm lại số quần áo đã sớm bị vứt trên mặt đất. Hồng lấy quần áo từ trong đống dưới đất lên phân ra đâu là quần áo đàn ông, đâu là của mình, có vẻ là chuyện không hề dễ dàng khi người cô không mảnh vải.

Lôi lôi kéo kéo một lát cũng đã tìm thấy, nhìn lại thấy từ trên giường có một bàn tay màu mật, một tay co lại thành nắm đấm như tức giận vì bị cắt ngang, cố ý muốn kéo lấy người phụ nữ đang che thân mình về và đồng thời ném hết quần áo trở lại chỗ cũ, thật vất vả lắm cô mới tìm được quần áo từ đống lộn xộn kia thế mà lại bị ném đi hết, tất cả một lần nữa bay xuống dưới giường.

Một thân hình thon dài to lớn màu mật theo quán tính mà bao trùm lên cả người cô, mới vừa rồi bị kích thích trở nên tức giận càng làm thân thể dửng mãnh căng cứng như sắc thép, bị đè phía dưới khiến cho thân thể mềm mại của cô không nhúc nhích được do lên vì đau.

“Ồi..ôi...đau.....” Liên tiếp nhỏ giọng kêu đau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại giống như cái bánh bao, cô hoang mang không phải bởi vì bị đè lên mà đau hay vì trong cơ thể ẩn ẩn co rút đau đớn mà chính xác là không khỏe.

Mẹ nó, tối hôm qua cô vừa mới mất tất cả, cũng vô ý tự phá thân, vật kia cầm dục bao lâu nay nhiều lần trưởng lên.

Đau? Người đàn ông ở phía trên khẽ híp đôi mắt đào hoa lại, vừa thức dậy vẫn chưa tỉnh táo hẳn, mỗi ngày vào sáng sớm tức dậy thì vật nào đó tinh thần đều rất phấn chấn, nói thẳng ra là hắn ta rất giận dữ.

Vốn là không muốn nghĩ đến, một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng đã là cực hạn, mà người phụ nữ này lại không có đầu óc, vừa rồi dùng tay sờ mó lung tung khiến anh tỉnh dậy. Anh đã từng gặp qua người không có đầu óc, nhưng chưa thấy ai không có đầu óc như vậy cả, sợ đau mà còn dám đi trên dọc dục vọng của đàn ông, đây chẳng lẽ là lạt mềm buộc chặt sao?

“Lăng Tư Miếu, đây là cô tự mình tìm.....” Đôi môi khẽ thì thầm bên tay, bàn tay trợ giúp dục vọng đã dâng trào phía dưới, tìm được chính xác cửa vào, vật nóng cọ cọ vài cái, cửa ngoài trơn bóng nhưng lại kiên cường

vô cùng, sống chết không chịu đầu hàng, thân thể khép chặt vận vẹo tìm cách trốn tránh, không dễ dàng để tiến vào.

Vật to lớn kia không vào được, vậy trước tiên cứ dùng tay để khuếch trương, những đốt ngón tay nhanh chóng tiến vào vùng cấm địa ướt át, bắt đầu tách hai cánh hoa non mềm ra, sau đó chạm vào lớp thịt non gắt gao quấn quanh tay anh mà chậm rãi tiến vào.

“Hô.....” Cảm giác khó chịu khi bị xâm nhập, cắn cắn môi, cả khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ, trái tim phải tránh khiến Lăng Tư Miểu phải hít cả ngụm khí lạnh, cũng không đau lắm, nhưng mà cảm giác một vật cứng rắn nằm sâu bên trong cơ thể, không thể làm cô không nhớ lại, lửa nóng quấn quanh trí nhớ, cùng với cảm giác đau đớn tới hôm qua thì nhau ủa về.

Cô ý thức được rằng mình không so bì được với anh, đành bị chèn ép đến sít sao, ngoại trừ việc có thể vận vẹo thân mình, thì toàn thân không còn chút tự do nào.

Người đàn ông chỉ cần dùng thân thể của chính mình, cùng với một bàn tay to thì đã có thể dễ dàng bắt cô phục tùng, chân tay cùng quấn lấy nhau, nhưng vẫn còn dư một bàn tay bắt đầu di chuyển lung tung giữa trò xấu xa trên người cô. Thân thể bị mạnh mẽ xâm nhập, những thớ thịt non mềm ở bên trong cũng đau chịu yếu thế, gắt gao quấn lấy ngón tay của người đàn ông, làm cho ngón tay anh vô cùng trơn bóng, tiết ra từng chút một, dịch thể trong suốt lại dính dính.

Một ngón tay lại thêm một ngón nữa, cố gắng cong lại mà khuấy đảo, vì muốn để cô có thể thoải mái tiếp nhận vật cường đại dưới hạ thân đang trương lên đến phát đau.

Đáng tiếc rằng cô lại không cảm kích thành ý của anh, tiếng kêu yếu ớt bị thương: “Đau quá.....Trời ơi, anh không cần đi vào, đi ra ngoài, ngứa quá...”

“Ngứa là được rồi, đồ ngốc, không cần la đau, thật không biết thức thời.” Giọng điệu người đàn ông rất lười biếng, ngón tay nhanh chóng rút ra, thay thế vào đó là một vật nóng bỏng đang gắng gượng đau đớn, động thân một cái, đã lấp đầy, cướp đoạt thành trì chen chúc chật chội.

“Ừ a.....đau quá.....không cần.....” Tiếng kêu cầu xin tha thứ càng lớn hơn, lại mềm mại dịu dàng khiến cho người đàn ông cảm thấy càng kích thích, động tác dưới thân không ngừng, cái mông bởi vì quá dùng sức mà co rút lại, đường cong khỏe đẹp tràn ngập hơi thở dừng mãnh, phần lưng màu mật, bởi vì sáng sớm kịch liệt vận động mà dính một tầng mồ hôi mỏng.

Động người, hung hăng va chạm, cùng với tiếng nước chảy, còn có âm thanh kéo kẹt của chiếc giường, rất là ám muội cùng phóng túng.

“Hừ, như thế nào, có đủ lợi hại hay không?” Động tác kịch liệt, người đàn ông thở dốc, ở bên tai Lăng Tư Miểu dịu dàng nói, “Không phải công phu trên giường của tôi không tốt, mới không có bạn gái, bây giờ cô đã được tự mình trải nghiệm, sau này không cần đoán lung tung nữa.”

Anh cố ý trừng phạt cô, dùng sức mà liếm mà cắn ở bên vai mướt mà, khi nhìn thấy trên làn da trắng nõn xuất hiện một dấu răng hồng hồng thì rất hài lòng.

Lăng Tư Miểu cảm giác thấy bản thân mình giống như một chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trên biển lớn, đầu óc mơ hồ không thể suy nghĩ gì, cơ thể bị những lần sặc nhập vào rút ra đẩy mạnh mẽ, va chạm, ê ẩm tê dại, cả người nhũn ra vì bị ma sát nhiều lần, bị áp chế khiến cơ thể thiếu oxy, hai thân thể lại tham luyến nhau, ôm ấp lấy nhau.

Một tay anh rảnh rỗi, bắt đầu xoa nắn bộ ngực mềm mại của cô, lấy những chất dịch nhầy ướt át từ trong cơ thể cô, xoa xoa bầu ngực của cô.

Rõ ràng là cô bị nắm rất đau, nhũ hoa trắng nõn cũng hồng lên, bị ngón tay của anh nhào nặn đủ hình dạng, nhưng chúng nó cũng không chịu thua, trái lại với cảm giác đau đớn, còn mang theo cả cảm giác trưởng đau, cố gắng nở rộ trong lòng bàn tay của anh.

Vào lúc này đây giữa anh và cô giống như có thù oán, vật dưới thân như một lưỡi dao phá vỡ nơi non mềm của cô, bàn tay cũng không hề khoan dung mà chà xát nhào nặn bộ ngực mềm mại thành những hình dạng

khác nhau, còn có rằng môi của anh, khi thì dịu dàng quần quít lưỡi cô, kéo thành những sợi chỉ bạc, khi thì lại gặm cắn cổ cô, cùng với vành tai mềm mại, khiến cô chỉ có thể thở dốc xin tha.

Vừa cảm thấy thích thú nhưng cũng giống như bị hành hạ, ê ẩm ngứa ngáy, toàn thân giống như sắp tan ra, chỉ có thể bò lên người anh, kêu đau nhưng chính cô cũng không biết ý nghĩa của từng từ từng chữ mà mình thốt ra, cuối cùng thì cô đưa ra kết luận, thật sự là người này đang mang thù hận đối với việc cô đã làm tối qua.

Hai lần lần lộn cùng với Lăng Tư Miểu, xác nhận rằng chức năng của bản thân không những rất hoàn mỹ, hơn nữa còn là một người đàn ông mạnh mẽ, mới mỹ mãn rời khỏi cơ thể cô, cùng một vết ẩm ướt thật dài in sâu trên ga giường.

Nhìn thấy dấu vết ướt át này, nụ cười của người đàn ông càng thêm sâu, còn Lăng Tư Miểu thì đỏ mặt, úp mặt vào chiếc gối không dám nhìn lên, ngay cả thân thể đau nhức nhưng cô cũng chỉ dám khẽ rên.

Anh phun dịch vào bên trong cô còn đang bắt đầu trào ngược ra, dấu vết ẩm ướt nơi đó, chứng tỏ nơi đây vừa diễn ra một cuộc tình ái vô cùng kịch liệt, cô khiến anh rất thỏa mãn, vì thế anh rộng rãi ôm lấy toàn thân đỏ bừng, mềm mại không còn hơi sức của Lăng Tư Miểu, hai người cùng nhau đi vào phòng tắm.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm, trên drap giường là màu hồng nhợt nhạt, nhắc nhở hai người tối qua đã dây dưa thân mật.

“Cô.....Là lần đầu tiên?” Giọng nói của người đàn ông lạnh nhạt, trên khuôn mặt lại có chút khó xử không thể diễn tả bằng lời, vừa đúng lúc Lăng Tư Miểu nhìn thấy được.

A! Không phải là anh ấy nghĩ rằng mình đang muốn anh ấy chịu trách nhiệm không? Khoan đã, đầu óc Lăng Tư Miểu đang hoảng loạn.

Đúng, đây là lần đầu của cô, nhưng tối hôm qua.....Chẳng lẽ lại đổ thừa cho anh sao?

Mặt cô đỏ bừng bừng, nuốt nước bọt vài cái, nhỏ giọng nói: “Không sao, tổng giám đốc Thẩm không cần nghĩ nhiều.” Suy nghĩ một chút rồi lại bổ sung thêm: “Bản thân tôi cũng có trách nhiệm.” Tối hôm qua sau khi say rượu.....Khiêu khích, dây dưa, chủ động.....

Thẩm Thác Vũ nghiêm túc vài giây ngẩn ngui, chậm rãi xoay người, đôi mắt đào hoa cười lên có chút đẹp mắt hờn: “Tôi đói bụng rồi, biết làm điểm tâm không?”

Lăng Tư Miểu vốn đang kích động suy nghĩ lung tung, hơn nữa ngày sau mới gặt đầu loạn xạ, “Biết.”

Đứng trong phòng bếp gọn gàng sạch sẽ, bữa sáng gồm trứng gà chiên và thịt xông khói, Lăng Tư Miểu cảm thấy bản thân vẫn đang chìm trong cảm giác hỗn loạn, cô có chút không hiểu rõ là vì say rượu, hay là vì vẫn chưa thể chấp nhận được việc bản thân vừa lên giường với một người đàn ông, đặc biệt người đàn ông này lại là ông chủ của công ty cô.

2. Chương 2: Chương 1.2

Chung quy là cũng đã mất đi rồi, khổ sở thì cũng không thể đổi lại được, có chút chua xót, hít hít cái mũi, không để cho bản thân mình nghĩ nhiều nữa.

Quay đầu nhìn thấy Thẩm Thác Vũ giống như đang cầm một tờ giấy, ngồi ở bàn viết viết cái gì đó, cô ở bên cạnh buồn rầu, anh đã bận rộn đến mức ngay cả thời gian dùng bữa chung với nhau cũng không có.

Lúc này Lăng Tư Miểu không nghĩ rằng cá tính thích nghi với mọi hoàn cảnh lại phát huy tác dụng.

Cô vẫn thoải mái bưng bữa sáng đến, đặt phần thịt xông khói và hai cái trứng chỗ Thẩm Thác Vũ, “Tổng giám đốc Thẩm, ăn sáng thôi.”

Lăng Tư Miểu đứng trước mặt anh, vẫn có chút không được tự nhiên, động tác thành thạo, lặng lẽ nhưng trên khuôn mặt vẫn ửng hồng đã bán đứng cô.

Nhìn Thẩm Thác Vũ rất tự nhiên, quần áo chỉnh tề, nhẹ nhàng khoan khoái, dường như không hề có chút xốc xệch nào, giống như không bị chuyện hai người phát sinh quan hệ ảnh hưởng đến, khuôn mặt đẹp trai, nụ cười nhẹ nhàng, càng thêm khoan thai tự đắc.

Bữa sáng đặt ở trước mặt vừa vặn thu hút được anh, “Đến đây, ký nó.” Giọng nói dịu dàng, đẩy giấy bút đến trước mặt Lăng Tư Miếu.

“Đây là cái gì?” Cô cầm lên rồi tò mò hỏi, còn Thẩm Thác Vũ ở bên kia chỉ làm động tác khích lệ cô đọc tờ giấy.

Thẩm Thác Vũ tao nhã dùng cơm, Lăng Tư Miếu ở bên này cầm tờ giấy xem xét, vẻ mặt ửng hồng của cô dần mất đi, hô hấp trở nên dồn dập, sắc mặt tái nhợt đi, không nói lời nào, cầm lấy bút, loay hoay viết tên của mình lên, nghĩ nghĩ một chút, lại dùng ngón tay chấm vào chút nước tương trong phần điểm tâm chưa hề đụng tới, ịn xuống một dấu tay nhàn nhạt.

“Rất xin lỗi tổng giám đốc Thẩm, tối hôm qua đã quá rầy, tôi đi trước ngài cứ thông thả dùng bữa.” Hai tay chuyển tờ giấy đã ký cùng với dấu vân tay.

Không đưa tay ra đón lấy, Thẩm Thác Vũ chỉ chỉ bữa sáng trước mặt cô, “Không ở lại ăn điểm tâm rồi hãy đi?”

Cô cúi thấp đầu lắc lắc, giọng nói cứng nhắc mà lễ phép: “Không cần, càng thêm phiền toái thôi.”

Anh nở nụ cười, chỉ chỉ vào bên trong phòng, “Bên trong còn có nhiều thứ phiền toái cần được dọn dẹp, nhìn cái drap giường không đâu vào đâu.” Cố ý bẻ cong lời nói của cô, lại ám chỉ những dấu vết mà tối qua hai người tạo ra, cũng không hiểu vì sao, nhìn thấy bộ dạng sau đó của cô, đột nhiên có chút hứng thú ác ôn.

Lăng Tư Miếu cúi thấp đầu, sau đó quay người lại, đi vào phòng.

Cái này có chút ngoài dự đoán của Thẩm Thác Vũ, không khỏi buông đũa xuống, ánh mắt nhìn theo hành động của cô.

Chỉ thấy cô ra sức lôi drap giường, tháo túi chữ nhật, ra sức ôm lấy túi và drap giường, sau đó liền che mặt sau đồng bóng vải hỗn độn, chỉ lộ ra chân tay, ập a ập ứng nói, “Xin lỗi, tôi giặt sạch sẽ rồi sẽ gửi lại trả anh, sẽ không gây thêm phiền toái cho anh.”

Cô vẫn mặc quần áo tối hôm qua, ôm drap giường trong tay, lưng thẳng tắp đi ra dưới ánh mắt của Thẩm Thác Vũ, bước ra khỏi nhà anh.

Thẩm Thác Vũ không giữ cô lại, sau khi cô rời đi, cầm lấy tờ giấy khế ước trên mặt bàn, không để ý đến tôn nghiêm của cô, lập ra hiệp ước yêu cầu phân rõ ranh giới giữa hai người, còn ký vào một cách dễ chịu, hơn nữa, còn cái dấu tay.

Thẩm Thác Vũ vô ý dùng ngón tay sờ qua dấu tay nhợt nhạt này, có chút hứng thú.

Lăng Tư Miếu, đến cùng là một cô gái gốc thể nào đây?

Lăng Tư Miếu từ khi có nhận thức, luôn bệnh vực kẻ yếu, tính tình thẳng thắn ghét kẻ ác.

Việc này khiến mẹ cô rất buồn lòng, bởi vì Lăng Tư Miếu chỉ toàn lo chuyện thiên hạ, nhưng luôn chỉ đối xử tốt với người bị đối xử bất công, còn sự việc liên quan đến cô thì không bao giờ để ý thiệt hơn.

Mẹ cô cảm thấy con gái nhà mình tấm lòng rất tốt, tính tình lại quá xúc động, nói tóm lại là một đứa trẻ lớn xác, có chút ngây thơ, lương thiện. Ném trở lại thời cổ đại, cho đi học võ nghệ, chắc chắn sẽ là một hiệp nữ hành hiệp trượng nghĩa, ném tới thời hiện đại với xã hội phức tạp, rất dễ dàng bị người khác lừa gạt.

Nghĩ đến đây, lúc đọc sách không để vào đầu, nhưng khi tốt nghiệp đại học, Lăng Tư Miếu lại tìm được một công việc bên ngoài thành phố.

Vì thế mẹ Lăng không thể làm gì khác là cảm râm một hồi lâu, tuy rằng tuổi trẻ không sợ thiệt, nhưng muốn làm việc tốt thì cũng nên quan sát mọi người trong công ty làm việc như thế nào, đừng làm quá sức.

Lăng Tư Miếu cảm thấy bản thân mình mới ra ngoài xã hội, có nhiều chuyện còn chưa hiểu rõ, trong công ty đều là tiền bối, đi theo, nghe, học hỏi thì không có sai, vì thế cô cũng học được rất nhiều việc, bao gồm việc nghe những lời tán gẫu về ông chủ của công ty.

Công ty này là do các doanh nghiệp của Mỹ đầu tư, người có thể lên làm CEO, nhất định là người có tài năng, mà CEO hiện tại của công ty chính là Thẩm Thác Vũ, đâu chỉ có một chút tài năng.

Lăng Tư Miếu nghe được chút chuyện, từ trên người anh đều có thể nhìn thấy sự cao ngạo, gia thế tốt cộng với năng lực cá nhân vô cùng cao siêu không nói, ngay cả khuôn mặt và dáng người cũng rất ưu việt, người mẫu vẫn còn thua xa.

Mà khó hiểu nhất là, người đàn ông bước qua tuổi ba mươi, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn thân hình có thân hình, muốn nội hàm có nội hàm, giới truyền thông cùng các công ty hợp tác đều khen người đàn ông này.

Nhưng dường như người đàn ông này vẫn có khuyết điểm, không khỏi khiến mọi người thở dài, ở phương diện nào đó vận khí không được tốt.

Người đàn ông như vậy, trên lý thuyết phải là xung quanh hoa đào nở rộ, hồng nhan tri kỷ khắp thiên hạ, có điều kiện như vậy, không hạ lưu thì cũng phong lưu, phải là người có số đào hoa, đáng tiếc anh không được như vậy.

Tình sử ba năm của anh đều được mọi người quan tâm, từng có bốn người bạn gái, cũng không hề thiếu, nghe ra có vẻ rất nhiều, nhưng có vẻ người đàn ông này rất cẩn thận, mỗi một cuộc tình đều rất nghiêm túc, đều rất thành tâm sủng ái, nhưng kết quả lại không phát triển lâu dài được.

Mỗi một lần, nhà gái đều giống như cây đàn tì bà, những bông hoa đào rực rỡ bung ra nơi khác, để lại cho hân nỗi đau thương vì đoạn tình ảm đạm, giống như quân tử lại lui thêm một bước nữa.

Người đàn ông ưu tú như vậy, số đỏ như vậy, tại sao lại không thể khiến người ta nghe một tiếng thở dài.

Lăng Tư Miếu đến công ty chưa đến hai tháng, đại BOSS của công ty – Thẩm Thác Vũ, chỉ mới thấy ảnh chứ chưa gặp người thật, nhưng tin đồn bất quá về anh thì lại nghe rất nhiều. Cô vào bộ phận thị trường của công ty, theo sát là bộ phận PR, những điều này cũng là tin đồn, chỉ cần tin tức truyền ra từ phòng PR, độ chân thật phải đến 99%.

Dựa vào tám hình chụp cùng với những chuyện bất quá, từ nhỏ Lăng Tư Miếu đã có một trái tim mềm yếu, đau lòng hung hăng đứng lên vì đại BOSS của công ty, một người ưu tú như vậy, tại sao đường tình lại bấp bênh lại như vậy.

Lăng Tư Miếu rất thích đọc tiểu thuyết, ngẫu nhiên cũng sẽ mê phim thần tượng hoặc diễn viên, những thứ này là trong chuyện xưa, bình thường sẽ có một vai nam phụ cũng rất ưu tú không thua gì vai nam chính, bởi vì cần phối hợp để diễn, nam phụ rất trân trọng nữ chính, vô cùng quan tâm, cuối cùng cũng có một cái kết cục không hề tốt đẹp.

Mỗi lần thấy một câu chuyện như vậy, lòng cô sẽ căng lên khổ sở, sẽ lại càng thích các tình tiết gây tổn thương tình cảm của nam phụ, có khi hận không thể đi vào trong câu chuyện, đối xử độc ác với nữ chính hoặc là cho một dao chết luôn, tức giận gào lên: "Nhìn rõ một chút đi, nam phụ rất tốt mà!"

Cho nên Thẩm Thác Vũ trong mắt cô, cũng chính là nam phụ yêu thích trong tiểu thuyết, khiến cô mềm lòng.

Trái tim nhất thời mềm nhũn, mỗi khi có người nói chuyện đường tình duyên trắc trở của Thẩm Thác Vũ, Lăng Tư Miếu sẽ giống như chém đinh chặt sắt vào miệng: "Tôi tin tưởng Tổng giám đốc Thẩm là một người vô cùng ưu tú, nhất định sẽ tìm được người thật lòng yêu thương anh ấy."

3. Chương 3: Chương 1.3

Mà ngày đó rốt cuộc Lăng Tư Miếu cũng tự mình nhìn thấy Thẩm Thác Vũ, đó là vào lúc cô đi nhỏ răng khôn. Cô xin nghỉ nửa ngày đi nhỏ răng, đã dói bụng gần chết nhưng khổ nỗi trong miệng lại có thuốc tê.

Miệng khổ sở ngậm bông y tế đầy mùi thuốc, ăn cái gì cũng không được.

Bụng cô thì đói, đường huyết lại thấp, trong khi bản thân lại vừa trải qua hoảng hốt, cô mệt mỏi cúi đầu đi vào trong thang máy. Cô cũng không nhìn trong thang máy có những ai, cứ tiếp tục cúi đầu ấn tầng 27, cả người rất không lịch sự nghiêng người dè vào nút bấm bên cạnh, thân thể mệt mỏi, che toàn bộ nút bấm tiếp tục ủ rũ cúi đầu.

“Xin lỗi, có thể phiền cô tránh ra một chút hoặc nhờ cô bấm giúp tôi tầng 35 được không?” Âm thanh từ tính, dễ nghe của phái nam vang lên trên đỉnh đầu khiến cho Lăng Tư Miểu đang cúi đầu khẽ rung động.

Lăng Tư Miểu khá cao thể nhưng âm thanh mười phần vang lên phía trên đầu cô, nó còn mang theo chút hơi thở nhẹ nhàng, khoan khoái, dễ chịu. Mùi của đàn ông, còn là một mùi vô cùng sạch sẽ.

Thừa lúc Lăng Tư Miểu còn đang mơ hồ ngẩng đầu nhìn tình cảnh hiện tại thì người đàn ông có vẻ ở rất gần phía sau lưng cô đã nhanh nhẹ dùng ngón tay dài vòng qua cô ấn số tầng, rồi lại rất bình tĩnh kéo dài khoảng cách giữa hai người.

“Vâng Thật xin lỗi” Vội vàng mở miệng nói lời xin lỗi, cô nhanh chóng rời khỏi chỗ mình đang đứng. Vừa ngẩng đầu, cô bỗng sốt, cô đã từng gặp người đàn ông này. Hiện tại, đầu óc của Lăng Tư Miểu có phần ngơ ngác, không được tốt lắm, cô nhìn chăm chú người trước mặt ước chừng khoảng năm, sáu giây, trong tâm trí cô đó là người đàn ông với khuôn mặt khôi ngô, lịch sự, đôi mắt dài, đào hoa.

Cô cứ như vậy mở to mắt chăm chú nhìn đối phương, cũng không để ý tới miệng của mình vẫn còn đang ngậm bông y tế có tẩm thuốc tê, miệng cứ thế quên không khép lại, một sợi chỉ bạc tinh tế theo khóe miệng chảy xuống mà cô vẫn còn ngây ngốc nhìn.

“Không có gì.” Ánh mắt người đàn ông lướt qua, mày hơi nhíu lại sau đó rất nhanh giãn ra, như để tránh sự bối rối anh thần nhiên nở nụ cười, không hề ngại ngùng trước cái nhìn của cô. Anh vốn là muốn cho cô chút thời gian để có thể định thần trở lại nhưng đáng tiếc cô gái trước mặt vẫn duy trì trạng thái ngây ngốc như lúc đầu cho đến khi thang máy vang lên một tiếng “ding” báo đã đến tầng 27.

Lăng Tư Miểu cảm thấy người đàn ông này rất đẹp mắt, vừa cao lớn, vừa đẹp trai, nhìn lại rất quen mắt, anh dời tầm mắt nhìn, trong thang máy chỉ còn lại hai người bọn họ, cô càng quang minh chính đại chăm chú nhìn anh, đôi mày cô nhíu chặt lại thành bánh quai chèo giống như tự hỏi, [Nhìn thật quen nha, nhưng anh ta là ai nhỉ?] Nhìn thấy cửa thang máy chuẩn bị khép lại lần nữa, một tay người đàn ông dè nút mở cửa thang máy, giọng nói có chút từ tính vang lên: “Vị tiểu thư này, tầng của cô đến rồi.”

Đến khi ra khỏi thang máy, trên tay cầm gói khăn giấy chưa mở, Lăng Tư Miểu đột nhiên nghĩ đến, người đàn ông mới vừa rời giúp cô giữ thang máy, còn tốt bụng đưa khăn giấy cho cô, rồi chỉ chỉ lên khóe miệng nhắc nhở cô, đó chính là đại boss Thẩm Thác Vũ trong truyền thuyết nha.

Chắc chắn, quả nhiên là người đàn ông dịu dàng, biết chăm sóc nha, bất tri bất giác cô cảm thấy người thật đẹp trai hơn nhiều so với tấm ảnh trong danh sách của Công ty. Sau đó với vẻ mặt si mê cô rút giấy lau nước miếng trên khóe miệng. Cô quyết định đưa Thẩm Boss làm thần tượng, lúc nào cũng chăm chỉ cầu nguyện mong cho anh sớm tìm được nơi chốn thật tốt.

Cuối năm công việc bận rộn nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc mọi người bàn luận về những tin đồn nóng hổi, nghe nói gần đây Thẩm Thác Vũ kết giao qua lại cùng với con gái xinh đẹp của một gia tộc thế giao mới du học về, nghe nói Thẩm Boss đối với cô bé kia rất ân cần, trong ngoài quan tâm nhưng cô bé đó vẫn cứ lúc nóng lúc lạnh.

Sau giờ nghỉ trưa, cơm nước xong ngồi trong phòng giải khát ăn trái cây cho tiêu thức ăn, cả đám nam nữ trong phòng trò chuyện khí thế ngất trời chỉ thiếu chút nữa là bắt đầu phiên giao dịch miệng cá cược ăn tiền, cá cược lần này Thẩm boss có kết cục tốt đẹp hay không, liệu có ôm được người đẹp về nhà không.

Đồng nghiệp nữ nói: “Tốt, nhưng đáng tiếc nha, Thẩm boss đáng đáp đẹp trai như vậy nhưng không biết trong mắt những người đẹp kia thì sẽ như thế nào.”

Đồng nghiệp nam nói: “Cô thì hiểu cái gì. Đàn ông dựa vào năng lực chứ không dựa vào vẻ đẹp trai.” Sau đó nhỏ giọng, thần thần bí bí bổ sung thêm một câu: “Không đúng, ông chủ Thẩm Anh ta không giỏi.....”

“Nghe nói đàn ông tuy có thân hình cao lớn nhưng nơi đó lại ngược lại, có thể rất nhỏ nha.” Một nam đồng nghiệp khác ác ý bổ sung, cả đám người cười đến thất điên bát đảo.

Hôm nay, Lăng Tư Miểu phải hiệu đính tin tức mới nên đi ăn trưa hơi muộn, lúc mọi người ăn xong rồi ngồi nói chuyện phiếm cô vẫn còn đang vui đầu ăn cơm. Trước khi nghe bọn họ nói cô cũng nghe được tin đồn này, đầu óc tự nhiên nhớ lại quãng thời gian gần đây, cô và Thẩm Thác Vũ gặp nhau nhiều lần, cả hai cùng tham gia một số hội nghị, cô cũng từng đứng ở xa nghe anh ở trên khán đài hằng hái phát biểu.

Có một lần ở gần công ty, cô thấy anh và người đẹp mới về nước kia, lúc đó nhất cử nhất động đều dịu dàng, yêu thương che chở đối với cô gái có dáng vẻ xinh đẹp kia.

Đang vắt óc suy nghĩ người tốt như vậy rốt cuộc còn thiếu cái gì nữa, chợt nghe thông tin không biết từ đâu của đồng nghiệp nam nói ra câu nói kia khiến cơn đang ở trong cổ cô thiếu chút nữa phun ra. Không cần nghĩ ngợi, cô xiết chặt tay nói: “Cho dù tình lực kém thì sao! Người chỉ biết hưởng thụ mà không biết quý trọng nhân tài mới là kẻ ngốc!”. Bởi vì kích động nên âm thanh cô nói rất lớn, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Những đồng nghiệp kia vốn chỉ ghé vào một cái bàn nhỏ nhỏ giọng bàn luận, lớn tiếng cười, lúc này thấy Lăng Tư Miểu nhất thời rống lên, khiến tất cả trợn tròn mắt.

Chương 1.4

Không chỉ những người đang trà nước trong phòng giải khát nghe được mà mọi người đang nghỉ trưa ở các phòng bên cạnh cũng đều nghe thấy, mà chuyện đó trong lúc vô tình lòng tốt lại hóa thành chuyện xấu, tin đồn thất thiệt cứ thế lan nhanh như lửa, mà nữ chính không hề hay biết vẫn đang trong cơn tức giận nhìn chằm chằm đám người kia.

“Ôi chao, như thế nào là tốt đây, vốn dĩ trước đây bộ phận quan hệ thị trường thay ông chủ tuyên truyền tạo ra xu thế, sao bây giờ lại truyền ra gièm pha của ông chủ từ chỗ của các người hả?” Phụ trách bộ phận kinh doanh — Quý Thiên Hình giấu cột phụ trách bộ phận quan hệ thị trường— Trịnh Linh.

Trịnh Linh vô cùng bình tĩnh nói: “Chuyện này là một việc ngoài ý muốn, lời nói của người kia tôi tin rằng cô ấy không phải cố ý.”

“Tìm lý do đuổi việc đi, để tránh lần sau còn có những tin đồn thất thiệt như vậy nữa.” Quý Thiên Hình nói lên ý kiến của mình, mặc dù đó là lời đề nghị đối với Trịnh Linh nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Thẩm Thác Vũ. Sau lưng Trịnh Linh, anh làm khẩu hình miệng đối thoại với Thẩm Thác Vũ ý là: “Tớ đây là đang giúp cậu giảm bớt phiền phức đó.”

Thẩm Thác Vũ cười cười từ chối cho ý kiến, “Trịnh Linh, ý kiến của cậu thế nào?”

“Giữ lại.” Nếu hỏi Trịnh Linh, đương nhiên anh sẽ không do dự mà trả lời như vậy.

“Mặc kệ lời đồn có phải là do cô ấy gây ra hay không, có nói xấu cấp trên ở sau lưng hay không, thì đó đều là từ miệng của kẻ rảnh rồi, sao phải che chở người như vậy chứ. Hơn nữa, nghe nói cô ấy cũng bởi vì chút chuyện nhỏ của người nào đó mà đắc tội với bộ phận nhân sự, cậu không bận tâm sao?”

Quý Thiên Hình vẫn kiên trì với ý kiến của mình, anh và Thẩm Thác Vũ, Trịnh Linh là ba người bạn học, sau này Thẩm Thác Vũ tiếp quản công ty, trả lương hậu hĩnh mời anh và Trịnh Linh về công ty giúp sức, một người phụ trách bộ phận kinh doanh, một người phụ trách bộ phận quan hệ thị trường, ba người có quan hệ rất tốt, bình thường nói chuyện cũng không có gì phải kiêng nể.

Trịnh Linh không tán thành, “Cô nhóc kia tính tình thẳng thắn, bộc trực, mình đã quan sát mấy lần, cô ấy làm việc cẩn thận có trách nhiệm, có lúc lại nhận lỗi thay người khác nhưng chưa một lần phàn nàn. Chuyện ở bộ phận nhân sự kia vốn là sai ở bên bộ phận đó, cô ấy cũng là bất bình hộ người khác mà thôi, hoàn thành trách nhiệm lại có tâm như vậy, việc cũng không có chỗ nào để chê trách, người như vậy thật khó tìm.”

Nghe Trịnh Linh nói xong, Quý Thiên Hình còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng thấy Thẩm Thác Vũ nháy mắt với mình.

Thẩm Thác Vũ cười nói: “Vốn là người của Trịnh Linh, làm theo lời cậu ấy nói thôi.” Sau đó không để ý anh còn muốn nói điều gì đó thì Quý Thiên Hình bổ thêm một câu: “Chẳng qua là một kẻ ngốc mà thôi, đừng có tích cực quá.”

Chẳng phải là một kẻ ngốc sao, thích lo lắng chuyện bất bình của thiên hạ hơn, để cho người ta sai bảo, làm hộ người ta, ra sức nhưng không thu được kết quả tốt, chính là chỉ người như vậy. Nhưng dù sao cũng là nhân viên của mình, tất nhiên là phải bảo vệ, xảy ra chuyện không thể không quan tâm mà còn phải nói đỡ giúp cô, coi như bán chút mặt mũi với bạn già nhưng anh cũng không truy cứu chuyện này nữa.

Bất ngờ lại nghĩ tới mấy tháng trước trong thang máy vô tình gặp nhau, cô công khai nhìn mình tới mức chảy nước miếng, đáng đáp cũng được coi là thanh tú ưa nhìn, mắt to cái miệng nhỏ nhắn, bộ dạng của một cô gái nhỏ, nhưng đáng tiếc cô cũng một dạng ngốc không có đầu óc.

Bởi vì danh tiếng của Lăng Tư Miểu cũng đủ lớn, ngày đó hành động của cô khiến anh có ấn tượng vô cùng sâu sắc, Thẩm Thác Vũ cũng nghe nói một chút về chuyện không hay của cô, anh lại lắc đầu lần nữa, trong lòng nghĩ hơi cay nghiệt một chút, đúng là đồ ngốc.

4. Chương 4: Chương 2.1

“Này, đừng có mà làm loạn!”

Nhìn người phụ nữ đang dựa vào mình nhiệt tình hò hét, thân thể mềm nhũn còn tỏa ra mùi rượu, Thẩm Thác Vũ nhũn mảy.

Hôm nay, Công ty anh tổ chức họp thường niên, ăn tiệc buffe, còn có rút thăm trúng thưởng và nhân viên biểu diễn, trên dưới cùng vui vẻ. Thân là người đứng đầu Công ty, anh bị chuốc khá nhiều rượu, trạng thái bây giờ vẫn được coi là tỉnh táo. Mà Lăng Tư Miểu không hiểu làm trò gì, bộ dạng uống say đến bất tỉnh nhân sự, còn đi tới xe của anh đứng đợi. Mà cô lại là nhân viên của công ty mình, anh không thể nào để cô đang say khướt như vậy mà đứng ở ngoài đường.

Trước tiên anh mang cô lên xe ngồi, sau phân phó Tiểu Ngô trở lại hội trường hỏi thăm một chút có ai quen biết cô hay không để hỏi địa chỉ đưa cô về nhà. Chờ thật lâu vẫn chưa thấy Tiểu Ngô quay về, cô lại giống như đang mơ giấc mơ đẹp, cứ thế dựa vào người anh, còn ôm thật chặt.

“Lăng Tư Miểu, đừng làm rộn.” Chân mày anh chau lại thật chặt, bộ dạng Tổng giám đốc bình thường luôn mỉm cười biến mất. Do trước đó anh uống nhiều rượu, mà người ở trong lòng lại không chịu ngồi yên, hương thơm ngào ngạt của phái nữ tràn ngập vào khoang mũi, thêm nữa thân thể cô vừa nóng lại mềm mại, anh không phải Thánh Nhân nên trong lòng dâng lên cảm giác muốn phát tiết dục vọng. Kéo tay cô nắm thật chặt, tay cô thật mềm, không xương như dây leo bám trên người anh, khiến cho dục vọng phái nam của anh càng tăng cao, nhưng nghĩ đến hành vi bình thường ở công ty của người phụ nữ này, còn có cô đã từng hại anh mất mặt mũi vì tin đồn, anh có chút không không chế được cảm giác chán ghét.

Anh hít thật sâu, mạnh mẽ khống chế được cảm giác bị kích thích ngày càng nóng, anh đẩy cô ra xa cách một cánh tay, “Cách xa tôi một chút.” Là cô nhận lầm người, hay là tồn tại tâm tư gì đối với anh đây?

“Ách...” Người kia đưa bàn tay nhỏ lên ôm lấy khuôn mặt của anh, mạnh mẽ mở to mắt, ánh mắt có chút say mê, bối rối nhưng nhìn anh rất nghiêm túc, cô nghiêng đầu tựa như đang suy nghĩ gì đó, rồi cười lên, bàn tay bé nhỏ phóng khoáng vỗ lên ngực anh, “Ha ha, không có nhận lầm người, chính là tìm anh nha.....”

A, thật sự là cố ý đưa tới cửa hay sao?

Vài tiếng “bốp, bốp” trầm đục vang lên, tay Lăng Tư Miểu không lớn nhưng sức lại không hề nhỏ, gương mặt cười đến nhiệt tình, tiếp tục vỗ ngực Thẩm Thác Vũ, “Tổng giám đốc Thẩm mạnh khỏe. Tôi chờ anh đã lâu.... Anh không nên buồn, các cô ấy không cần anh đó là tổn thất lớn của họ!”

Anh cau mày, đây là cô đang đồng cảm với anh sao? Cố gắng nén lại tâm tình không vui, Thẩm Thác Vũ hỏi: “Không nên tùy tiện nói hươu nói vượn, như thế này còn tự về nhà được sao, nhà cô ở đâu?”

Lăng Tư Miểu thế nhưng chỉ quan tâm đến suy nghĩ của mình, cô nói, “Anh hiện tại không cần gấp gáp, một ngày nào đó, anh sẽ tìm được một cô gái thật tâm thật dạ yêu anh mà cô ấy không quan tâm đến năng

lực tình dục của anh có cao hay không?” Nói xong câu này, cô gật đầu đắc ý cười toe toét, mở cửa xe đi ra ngoài, giống như là đã giải quyết xong một tâm sự lớn. Đợi đến khi cô mở cửa xe, sau lưng cô là gương mặt đen xì của Thẩm Thác Vũ còn đang chưa tỉnh lại sau những gì cô nói.

Chương 2.2

Cô gái này lại phá hủy đi tôn nghiêm của một người đàn ông như anh một lần nữa, hơn nữa còn cả gan chạy đến trước mặt anh, sau đó lại bày tỏ thái độ đồng cảm, là một người đàn ông, sao có thể chịu đựng nổi như vậy!

“Cô... Lăng Tư Miểu... thật... to... gan!” Anh duỗi bàn tay khê kéo cô gái đang say lão đảo kia lại, khiến cô ngã vào trong ngực của mình.

“Uhm...” Cô gật đầu

Đây là một khiêu khích trắng trợn, Thẩm Thác Vũ dưới cơn tức giận, cắn răng nói một câu ở bên tai: “Tôi lập tức cho cô xem, tôi được hay không được!” Anh cũng không đợi tài xế quay lại, trực tiếp vác cô lên người, vẩy taxi trên đường nói địa chỉ nhà.

Dọc đường đi cô bị anh ôm chặt trong ngực, Lăng Tư Miểu cảm thấy có chút không thoải mái, cố gắng giãy dụa, cô càng uốn éo Thẩm Thác Vũ lại càng cảm thấy từ dưới bụng dấy lên ngọn lửa ngày một lớn. Vốn anh còn chút do dự, thở không ăn cỏ gần hang, từ trước tới giờ anh sợ nhất là xảy ra quan hệ với nhân viên trong công ty, nhưng bởi người trước mặt đáng đáp không tẻ, thân thể lại thơm mềm, cô ngốc nghếch lại chọc tới tự ái đàn ông của anh vì thế một chút do dự cũng biến mất sạch sẽ.

Tựa sát vào thân thể rắn chắc ấm áp, bởi vì kích động mà cứng rắn xiết chặt khiến cô mơ hồ cảm thấy đau. Lăng Tư Miểu mơ hồ cảm thấy có hai loại cảm giác trái ngược đang giãy vò, được ôm trong ngực ấm áp thoải mái nhưng hít thở không thông khiến cơ thể nóng nực, mệt mỏi, đối lại càng muốn tới gần, nhưng lại không thích bị trói buộc.

“Cứng quá đi...” Vì vậy, cô giằng co, động tác tưởng như rất kịch liệt, lại thêm tác dụng của rượu lại càng mạnh, nhưng thực tế lại là một loại giấy dựa nhỏ.

Cứng rắn? Là rất cứng rắn “Không nên cử động, ngoan.” Anh không thể không nhẹ giọng dụ dỗ, bằng không sẽ không nhịn được.

“Tránh ra, nóng quá, không cần” Cô lẩm bẩm, giọng cũng mềm nhũn.

Bởi vì đang ở trên taxi, Thẩm Thác Vũ không muốn làm ra tiếng động quá lớn, dùng chân kẹp chặt thân thể đang làm loạn của cô, kéo mặt cô xuống, đè thấp giọng nói bên tai cô trấn an: “Đứa ngốc, đừng động, hửm....”

Cuối cùng là một tiếng hít vào, bởi vì phía dưới của anh vốn đang căng trướng khó chịu, lại bị dúi cô vô ý đè lên, trên dưới cọ xát, chẳng qua cố gắng chống đỡ vài cái, phía dưới dâng lên một khoái cảm mãnh liệt, tê dại, thiếu chút nữa khiến anh nộ vũ khí ngay tại chỗ. Hiện tại anh còn chưa xử lý xong phía dưới đang khẩn trương như mũi tên ở trên dây cung, tính dùng ngón tay nhéo má cô trừng phạt, thì lại cảm thấy một luồng ấm ướt mềm mại, giống như dòng điện nhỏ có chút tê dại, ngứa ngáy.

Đáng chết, cô gái này đang nhắm mắt thế mà lại mút ngón tay anh để trên môi cô. Đường như trong đầu anh đang có người châm một quả bom, “Oanh” một tiếng nổ bay ra đánh bật toàn bộ tự chủ của anh. Nếu như không phải đúng lúc về tới nhà, giọng nói của tài xế taxi khiến anh thức tỉnh chút lý trí còn lại thì anh thật sẽ không nhịn được mà quay sang cô làm một chút chuyện không đứng đắn.

Đưa một nghìn tiền mặt, anh khàn giọng nói một câu: “Không cần thối lại.” Rồi anh chặt vật nửa ôm nửa khiêng người bên cạnh, giống như sau lưng có lửa cháy, anh thật nhanh mang cô chạy vào nhà. Anh đưa chân đá lên cửa, thẳng hướng phòng ngủ có giường lớn đi vào. Người trên vai cứ như con cừu nhỏ làm loạn trên người anh, miệng không ngừng kháng nghị.

“Còn muốn, còn muốn...” Không nhịn được khi nhìn thấy cô uốn éo, làm loạn đang mở quần áo của mình, Thẩm Thác Vũ nhanh tay lật người Lăng Tư Miểu khiến cô nằm xuống giường. Vừa lúc đó cô nâng người dậy bò lên phía trước, khéo léo để lộ ra cái mông mượt mà trắng nõn, mềm mịn, nó giống như trái mật đào

đứng đưa trước mắt anh, ở giữa như ẩn như hiện hương thơm ấm áp của cỏ cây, kích thích như vậy làm mắt anh đỏ lên, khiến dục vòng nguyên thủy trong anh dâng cao, anh lập tức cắn xuống chỗ thịt non nốt kia một ngụm.

“Ai da, đau” Đổi lại là âm thanh đáng thương của cô vang lên, vì thế anh đổi từ dùng răng sang dùng môi, lưỡi liếm mát. Nhân tiện anh vỗ về trên đầu đầu răng mà mình vừa mới tạo ra. “Uhm, nhột....” Vì thế tiếng kêu rên của cô lại chuyển thành kháng nghị.

Anh cười đến nỗi lồng ngực rung rung, làm cho người cô cũng run rẩy theo, “Cô nhóc thật là khó hầu hạ, cắn không được mà liếm cũng không xong.” Cô uống say vẫn cho là mình đang ở trong mơ, cũng không có nghĩa là không cấu kỉnh, vẫn cứ cố gắng bò lên phía trước để chạy thoát khỏi sự truy đuổi của đại ác ma trong mộng, bất ngờ Lăng Tử Miếu quay đầu lại, muốn dùng chân đạp anh, “Nói nhảm, anh thử để cho tôi cắn thử xem.”

Suýt nữa bị cô đá trúng, anh cũng rất dứt khoát quỳ gối trên giường, một tay kéo lấy cô, ôm cô vào trong lòng, cả hai khóa thân đối diện nhau, anh cố ý áp đầu cô vào ngực, rồi hướng dẫn cô dùng môi lướt qua hạt nhỏ trước ngực của mình.

“ Đây, cho em liếm.” Anh cố ý không nhắc tới chữ cắn, chỉ muốn nhấn mạnh chữ liếm.

5. Chương 5: Chương 2.3

Một điểm nhỏ nhỏ, màu nâu nhạt không hiểu thế nào lại đột nhiên xuất hiện, phóng đại ở trước mặt cô, nó hấp dẫn cô nếm thử chút mùi vị, “Được.” Nói xong, cô để cho cảm xúc dẫn đường cứ thế khảo nghiệm, liếm, hút, dùng đầu lưỡi của mình trên trọc, sau đó đợi đến lúc nó cứng rắn, thẳng đứng thì dùng răng cắn nhẹ, dù sao cũng là trong mơ nên cái gì cô cũng không sợ, lá gan thật lớn hơn nhiều nha.

Anh bị cô cắn thật đau, cảm giác này ngưng tụ lại, kích thích đến não, làm tăng thêm khoái cảm, Thảm Thác Vũ hơi nheo mắt, không nghĩ cô gái nhỏ đáng vẻ như tảng băng này lại là một con mèo nhỏ đầy hoang dã.

Cô dường như không thích tư thế hai người đang ngồi, cảm giác không tiện để cô tiến thêm một bước, ngẩng đầu lên, đẩy anh xuống, “Anh mau nằm xuống, ngoan ngoãn một chút.” Anh thuận theo động tác của cô nằm xuống, Thảm Thác Vũ nhanh chóng đưa tay để sau gáy. Cô cũng theo đó nằm lên, vẫn ở trong ngực anh hết liếm lại gặm, rồi hút, đưa đến cho anh cảm giác tê ngứa, phía dưới của cô cong lên, cái mông nhỏ nhắn mịn, mê người không ngừng cọ xát vào bụng của anh.

Anh cảm thấy phía dưới của mình sắp không chịu đựng được nữa, mà xem ra không chỉ có một mình anh khó chịu, “Em làm muốn thế nào?” Âm thanh lười biếng của anh vang lên, mùi vị tình dục khiến nó trở nên mềm mại, lần đầu tiên anh gặp một cô gái chủ động như vậy, anh có chút không muốn bỏ qua, vì vậy anh quyết định dụ dỗ cô.

“Cắn rớt nó!” Thân thể nóng ran cùng ham muốn dục vọng tăng cao khiến cô vô cùng khó chịu, Lăng Tử Miếu có chút thẹn quá hóa giận. Bụng nhỏ phía dưới của cô chợt trở nên trống rỗng kèm theo cảm giác tê dại mơ hồ chưa từng có, mà phía dưới lại một mảng ẩm ướt, khiến cô có cảm giác co rút thật chặt cùng với khao khát muốn được nhiều hơn nữa, ngoài việc ở trên người anh ra sức cọ xát, ra sức kẹp chặt hai chân ra, thì cô điều cô muốn chính là phát tiết trên người anh. Cô muốn cắn anh, véo anh, cấu anh Cô đều làm cả rồi. Thảm Thác Vũ không thể không kéo cô, ôm lấy đầu cô áp vào ngực, phòng ngừa việc cô tạo ra kích thích lớn hơn nữa, làm ra những chuyện khiến anh mất đi sự tự chủ của chính mình.

Tiếng cười của anh làm cho lồng ngực kích động mà rung lên, khiến thân thể cô càng lúc càng tê ngứa, đầu bị anh giữ trong ngực, tay không thể làm gì khác cho hả giận ngoài việc đưa về phía sau đấm một cái, rồi cái mông nhỏ cọ xát lên vật vừa to vừa dài lại vừa nóng kia, “Đáng ghét, còn động nữa, cắn chết anh!”

“Ahhh, em nhẹ một chút.” Anh một tay bắt lấy cái tay nhỏ đang ra sức nhéo, Thảm Thác Vũ đau cũng cảm thấy vui vẻ, có bị cô nhéo thêm chút nữa anh cũng không mở miệng cầu xin.

“Oa, thật to nha....” Cùng lúc đó cô cũng nhỏ giọng kêu lên. Anh vô cùng thỏa mãn đồng thời lòng tự tin cũng được tăng thêm, anh cười vòng tay ôm cô cũng buông lỏng. Khi nhìn thấy tay cô vẫn còn nắm thật

chặt biểu tượng đàn ông của mình, anh không nhận được hung hăng hướng về phía bàn tay của cô chọc lên mấy cái, đặc ý nói: “Cũng biết lớn đi, về sau em không nên tin những lời đồn nhảm nhí.” Sau đó, cô buông tay ra, nhanh chóng xoay người lại, cẩn thận quan sát lửa nóng mà tay mình không cách nào cầm hết, nó thật to và dài khi cầm trong tay còn giật giật vài cái.

“Như thế nào, em hài lòng không?” Không biết từ khi nào mà anh và cô đã đổi vị trí cho nhau, trước mắt anh là hai trái bạch đào mướt mà, nó khiến cổ họng Thẩm Thác Vũ khô khát, không ngừng nuốt nước bọt. Anh hơi khẽ nâng người lên, sát gần lại nhưng anh không có đụng vào u cổ hồng hào bí ẩn kia, mềm mại ướt át đang hiện ra trước mắt kia, mà chỉ mượn câu hỏi để thổi một hơi thở ấm áp vào đó.

Lăng Tư Miểu cứng người lại trong nháy mắt, tay xiết lại càng thêm chặt, hô hấp của anh thổi vào chỗ mẫn cảm của cô khiến một luồng ẩm ướt tràn ra, cô ngậy người, cũng biết hiện tại mặt của anh đang dán vào nơi nào, cô ngưng ngừng bỏ tay ra, “Thật to, thì ra của anh không nhỏ nha, còn rất thô và dài nữa.” Cô lại tiếp tục lầu bầu: “Nếu như không phải mơ thì thật tốt, như vậy anh cũng sẽ không sợ bị người khác bỏ.”

Câu cuối cô nói thật nhỏ, cũng cảm thấy mong mình bị một đôi bàn tay to lớn bóp thật chặt, thật đau, một luồng ướt át, mềm mại xuất hiện trên hoa tâm cực nhạy cảm, non nớt, nó như lửa cháy mạnh mẽ, khiến cô cảm thấy tê ngứa, kích thích cô kêu lên một tiếng “Uhm... a...”, đầu óc trống rỗng như thiếu đi dưỡng khí, chỉ có phía dưới giống như bị phá vỡ, có cái gì đó trơn nhẵn đưa vào trong, uốn lượn đội lên hai bên, cảm giác ngày càng rõ ràng.

Cô như con cá bật lên khỏi mặt nước, nhưng rồi lại bị đôi tay mạnh mẽ của anh giữ lại, cô bị anh gắt gao ôm lấy đặt ngồi lên người, để mặc cho môi lưỡi của anh tùy ý làm cản. Cô cũng học theo đưa lưỡi ra quấn lấy lưỡi anh, thỉnh thoảng thở gấp, kêu loạn: “Ai nha”, “Uhm”, tay cô vừa muốn đẩy ra lại vừa không muốn đẩy, chân cọ xát lại không ra cọ xát, xấu hổ khiến cả người cô hiện lên một màu hồng nhạt.

Cô rất ngọt, Thẩm Thác Vũ muốn ngừng mà không được, cứ thế hôn, mút, anh hài lòng với phản ứng không lưu loát của cô.

6. Chương 6: Chương 2.4

U cổ non nớt của cô bị anh dùng đầu lưỡi ngang nhiên tiến vào lập tức kháng nghị, từng lớp từng lớp mềm mại bao lấy lưỡi anh, co chặt lại như muốn anh nhẹ nhàng hơn. Sau đó rất nhanh anh cảm thấy toàn thân cô cứng lại, dịch lỏng xuất hiện ngày càng nhiều, môi lưỡi của anh trên trục làm cô đạt tới đỉnh cao của khoái cảm.

Cô giống như người sắp chết, mở miệng thở dốc, tận lực hít thở, toàn thân xụi lơ nằm trên người của Thẩm Thác Vũ. Còn anh không ngừng dùng sức, vô cùng hưng phấn, đầu nắm phía trước như cột trụ trơn bóng căng cứng, lỗ nhỏ ở trên đỉnh còn rỉ ra một giọt lớn tinh dịch. Phía dưới của cô dường như cũng không chịu nổi, cô xấu hổ gất nhỏ một tiếng: “Dù sao cũng là nằm mơ không phải thật, em cũng không để cho anh phải ủy khuất chính mình...”

Trong đầu của Thẩm Thác Vũ đang khó chịu, không biết phải làm sao để khơi dậy những ngọt ngào trong cô, đột nhiên nghe cô nói hùng hồn như vậy, anh còn chưa kịp tư duy, lại cảm thấy phía dưới của mình đang vừa nóng vừa cứng đến phát đau, bỗng nhiên được khoang miệng ấm áp, mềm mại của cô vụng về ngâm lấy. Thỉnh thoảng, cô vô tình làm răng cà nhẹ làm anh đau nhưng điều đó cũng không ngăn cản được khoái cảm mà cô mang lại. Môi của cô khép chặt, trức trặc bao lấy vật đàn ông của anh, anh thật không ngờ cô lại làm như vậy, cảm giác sung sướng ập tới khiến anh gấp rút rút ra sức dùng lưỡi càn quét lung tung, muốn giành lấy thật nhiều ngọt ngào của cô, muốn lướt qua mọi chỗ trên cơ thể cô.

Không thể chịu đựng thêm nữa, anh quyết định nắm quyền chủ động. Anh giữ đầu cô ở giữa hai chân của mình, không cho cô lùi bước. Anh nhanh chóng đẩy lên, ma sát qua lại trong miệng cô, cho tới khi thấy cô thở gấp anh đã rút ra và phun trào....

“Ồi...” Cho dù anh đã nhanh chóng rút ra, nhưng vẫn có không ít tinh dịch bắn lên mặt cô, một vài giọt nhỏ còn rơi vào miệng. Cô có chút hơi chật vật nhưng vẻ mặt chỉ có chút hiếu kỳ, không hề tỏ ra chán ghét, suy nghĩ một chút sau đó cô chép miệng, lầm bầm: “Mùi vị không tệ, có chút mặn mặn, tanh tanh...” Lời nói kích thích này của cô khiến con mắt của Thẩm Thác Vũ đỏ lên. Chờ cô định thần lại sau đợt kích thích vừa qua, anh đưa cô từ trên người mình nằm xuống giường, còn bản thân mình nhanh chóng đề lên. Bởi anh đã cho ra một lần, nên lúc này anh không hề nóng vội, anh vừa chậm rãi, vừa nhẹ nhàng lại không kém phần càn rỡ phát tiết dục vọng của mình ở khắp trên người cô.

Anh cầm lấy bộ ngực mềm mại của cô, không ngừng nhào nặn thành đủ loại hình dạng khác nhau, làm cho nụ hồng trắng đứng, nở rộ trong miệng anh. Thỉnh thoảng anh dùng môi, răng hành hạ cho tới khi cô kêu đau mới thôi.

“Ai nha, sao anh lại thích cắn người như vậy, uhm.... Ahhh....Thật nhột....”

Cô bị anh hành hạ đến mức kêu loạn cả lên, anh lại càng cố ý, anh cười, “Đau thì em kêu lên đi, kêu to lên một chút.”

Dục vọng mới mềm đi được một nửa, nhưng khi cùng cô ma sát qua lại nó lại cứng rắn, ngẩng cao đầu. Phía dưới của cô sớm đã ướt đẫm một mảng, anh lặng lẽ nâng dục vọng của mình tới trước hoa huyết của cô nhẹ nhàng chà sát. Nghiêng người anh hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, mút nhẹ, quần lấy lưỡi của cô, hôn lên đôi mắt đang khép hờ, khiến cả người cô nhũn ra. Anh hung hăng động thân đưa cự lõi to lớn của mình tiến vào hoa huyết chật hẹp của cô.

“Uhm... ahhh...” Hai người kết hợp chặt chẽ khiến cô đau đớn, khó chịu lập tức kêu lên, toàn thân cô căng thẳng, run rẩy. Cô đau, anh cũng không dễ chịu. Anh bị cô kẹp chặt làm anh không thể đi sâu vào trong cơ thể cô, khiến anh cũng đau, “Thả lỏng, nếu không em sẽ đau đớn hơn.” Đây là lần đầu tiên của cô, đau là điều không tránh khỏi, nếu như cứ tiếp tục như thế này sẽ chỉ khiến cho cả hai càng thêm khó chịu.

“Em thả lỏng một chút, đừng gấp gáp, ngoan.” Giọng anh vừa mang chút ra lệnh lại vừa dụ dỗ. Hai người môi hôn môi, hô hấp nóng bỏng của anh phả lên trên mặt cô, đau đớn ban đầu qua đi, đổi thành cảm giác căng trương, chặt chội hết sức rõ ràng.

Tĩnh rượi hơn một chút, cô ngậy ngốc nhìn người ở phía trên mình, anh vì nhấn nạy mà khuôn mặt tuấn tú bị bao phủ bởi một tầng mỏng mồ hôi. Sự chịu đựng của anh đã đến cực hạn, anh quyết định không đợi sự phối hợp của cô nữa, mạnh mẽ hôn xuống môi cô, một tay xoa nắn chỗ hai người kết hợp, ấn lên hoa hạch của cô. Một tay bắt lấy bên ngực của cô, ngón cái treu trực đỉnh nhụy hoa khiến nó cứng lại. Ba điểm mẫn cảm bị kích thích cùng một lúc làm cô choáng váng đầu óc, thân thể không tự chủ được dần dần buông lỏng.

Thấy cô đã thả lỏng bản thân, Thẩm Thác Vũ hạ mình, dùng một chút lực, cố gắng đi vào trong cô. Cảm giác đau đớn khiến cô khó chịu, cổ họng phát ra tiếng kêu thiếu chút nữa cắn vào lưỡi của anh nhưng thật may mắn là anh tránh được. Người anh căng cứng, bất động nhưng tay anh lại vô cùng dịu dàng chạm đến các điểm mẫn cảm của cô, điều này khiến cả hai vô cùng sướng khoái, không ngừng run rẩy. Sau khi cô hoàn toàn thả lỏng bản thân, anh mới bắt đầu luật động.

Âm thanh va chạm vang lên “bốp, bốp”, cùng tiếng kêu “uhm, ah” của cô. Trong phòng, tiếng rên rỉ của cô đan xen lẫn với hơi thở thô ráp của anh. Anh nhiệt tình, phóng túng bản thân rút ra rồi lại đưa vào, bị anh dụng chạm khiến hai mắt cô như bị sương mờ che phủ, gương mặt ửng hồng, cô chỉ biết lắc đầu xin tha thứ. Anh chạm thật sâu vào bên trong cô, sau đó dừng lại ở chỗ sâu nhất, hỏi: “Nói, anh là ai?”

Cảm giác căng trương làm cô khó chịu, tê dại, vừa đau vừa xấu hổ, cô không chịu được mà kẹp chặt, cô lắc đầu, thở gấp. Anh càng lúc càng ép vào chỗ sâu nhất của cô, phần hông của cô bị anh đè thật chặt, cùng với đó là giọng nói có chút ra lệnh: “Nói nhanh, anh là ai?”

“Thẩm.... Thẩm Thác Vũ, uhm... ah...”

Hài lòng khi nghe được câu trả lời của cô, anh lại mạnh mẽ ra vào, hưởng thụ khoái cảm cùng hành hạ khi bị tầng tầng lớp lớp mềm mại, ấm áp của cô bao quanh. Anh tiếp tục ép hỏi: “Có đủ dài hay không, có đủ lớn hay không, em nói mau.”

“Hừh Anh là người xấu.... ahh.... uhm....uhm....” Bị va chạm liên tục, Lăng Tư Miếu xấu hổ đến nói không

thành câu. Thẩm Thác Vũ lại nặng nề đi vào, để lại trên bờ vai trắng nõn của cô nhiều dấu răng lớn nhỏ khác nhau, bàn tay anh trêu đùa, đè ép khiến nụ hoa của cô sưng lên, chuyện liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông anh phải hỏi cho ra đáp án, “Em không nói, anh làm cả đêm, làm chết em.”

“Ahh..... Rất dài, rất lớn, ahh....ahh....uhm....” Cô thấy xấu hổ với lời mình nói ra, nhưng lại bị khoái cảm hành hạ đến phát điên, cô cũng học theo anh, hung hãn cắn một ngụm lên vai của anh. Rốt cuộc anh cũng hài lòng với câu trả lời của cô, Thẩm Thác Vũ va chạm ngày càng mạnh, càng lúc càng nhanh, thân thể cô run rẩy cùng với tiếng kêu thật lớn. Anh biết cô đã đến cực hạn, nặng nề xâm nhập vào trong hoa huyết của cô lần nữa, rồi phun ra dòng tinh dịch nóng bỏng của mình vào tận sâu trong cô.....

Đêm xuân vui vẻ ấm áp đó rút cuộc bắt đầu như thế nào, cái gì đã diễn ra, hôm đó Lăng Tư Miểu không say đến mức không biết gì, cô còn có thể nhớ rất rõ ràng là khác, chẳng qua lúc đó cô cho rằng mình đang mơ cho nên mới to gan như vậy.

Tiết mục cô bé lọ lem trở thành Vương phi sau một đêm, thật không thực tế chút nào. Cô đã hạ quyết tâm thể hiện mình là một người trưởng thành, không dây dưa, không truy cứu trách nhiệm, không giận dữ nhưng thực tế vẫn không tránh khỏi sự châm chọc là Thẩm Thác Vũ vẫn nhất định cho rằng cô đang dùng chiêu lật mềm buộc chặt với anh. Cho rằng cô đã dày công tính kế để lên giường cùng anh, cho nên anh mới đưa ra hợp đồng kia với một loạt các điều khoản bí mật, cùng với các yêu cầu vô lý.

Cho dù là một hợp đồng bất công, nhưng Lăng Tư Miểu cũng rất vui vẻ ký tên, vì cô cho rằng sai thì phải chịu trách nhiệm, không cho phép bản thân trốn tránh, nhưng mà cô không cách nào khống chế được cảm giác buồn khổ tận sâu trong lòng mình.

Cô ôm đống chăn gối bắt đầu đi ra khỏi căn nhà xa hoa của anh, ngồi trên xe taxi, rốt cuộc cô cũng không kiềm chế được úp mặt xuống khóc thút thít. Tâm trạng cô vô cùng buồn bã, cô chưa từng có ý nghĩ rằng sau khi dâng cho anh cái ngàn vàng của mình sẽ bắt anh phụ trách, nhưng khi hai người trải qua chuyện đó, anh tỏ thái độ phòng vệ không cho cô cơ hội lại gần. Cô rõ ràng đã nói không cần anh chịu trách nhiệm nhưng vì sao anh vẫn không tin cô? Cô ra về mang theo bao đau đớn, uất ức, cùng chua xót ở trong lòng.

Thôi quên đi, Lăng Tư Miểu về tới nhà ngủ một giấc thật ngon, ngày mai ngủ dậy lại tỉnh tiếp. Cô vẫn coi Thẩm Thác Vũ là thần tượng, mà thần tượng thì chỉ có thể đứng ở xa mà nhìn, không thể tới gần. Trong lòng cô không ngừng động viên, thuyết phục bản thân mình như vậy.

Từ nhỏ cô đã có tư tưởng thoái mái, mà thời đại bây giờ nam nữ bình đẳng, lần đầu tiên tán tỉnh rồi lên giường với một người đàn ông, còn là một Ngưu Lang đắt giá, không mất tiền thật là hời nha, vậy nên đường ai nấy đi là chuyện tất nhiên.

Nghĩ đến đây trong lòng cô cũng dễ chịu đôi chút, nhưng lại không khống chế được trong đầu dấy lên suy nghĩ, anh ta không phải loại vừa ngăn lại nhỏ, năng lực cũng không tồi

7. Chương 7: Chương 2.5

Thẩm Thác Vũ đợi một tuần, anh vừa đợi vừa đoán xem rốt cuộc có phải ngày đó Lăng Tư Miểu cố ý mượn rượu, lấy sự ngây ngô và khờ khạo của mình để quyến rũ rồi quán lấy anh hay không? Nhưng bộ dạng vào sáng thứ hai của cô lại không giống như vậy.

Anh không thể phủ nhận, đêm đó cùng với cô hoan ái cho anh một cảm giác sung sướng, mê mê tột đỉnh, trong lòng mơ hồ như có âm thanh đang nói....., cô ngốc như vậy, nên chắc cô sẽ không có tâm địa gian xảo đi chứ?

Cho dù trong lòng cô chỉ muốn dây dưa tình cảm đơn thuần, không có suy nghĩ quạ đen muốn hóa phượng hoàng thì chuyện này cũng rất phiền phức nha. Tiết mục cô bé lọ lem thời hiện đại đối với cô gái trẻ có biết bao nhiêu mơ mộng, anh cũng không đảm bảo được rằng trong mắt cô anh không phải là một bạch mã hoàng tử.

Đây là lần đầu tiên của cô, mặc dù cô nói không cần anh phải chịu trách nhiệm nhưng đó lời nói trong lúc cô nhất thời xúc động, không đảm bảo được sau này cô sẽ không đổi ý. Cho nên việc anh đã làm tốt xấu gì cũng phải tính toán, anh vừa chờ đợi vừa đề phòng.

Nhưng cả tuần trôi qua anh cũng không thấy cô có động tĩnh gì, không đòi hỏi, không làm phiền, ngay cả ở trong công ty có cố ý bày trò cũng không thấy bóng dáng của cô.

Ở Thượng Hải kinh doanh lẫn lộn nhiều năm, Thẩm Thác Vũ thích mọi việc đều nằm trong dự tính, anh ghét những việc phát sinh ngoài dự tính như thế này.

Vừa tắm xong anh nhận được chuyển phát nhanh là một đồng chăn gối, mang chúng vào nhà anh giữ từng cái một, cái nào cũng sạch sẽ, không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của đêm đó, cũng không có bất cứ lời nhắn nào. Hương vị của anh và cô trên đồng chăn gối đã được thay thế bằng hương chanh thơm mát.

Nhắm mắt hồi tưởng lại đêm đó triền miên cùng cô, hơi thở ngọt ngào thơm mát cùng làn da trắng nõn của cô dây dưa, chặt chẽ quấn lấy anh, tựa hồ cô vẫn còn ở bên cạnh cùng anh lên đỉnh cao của khoái cảm.

Anh sầm mặt xuống trong khi tay đang cầm lửa nóng của chính mình, mình đang làm cái gì vậy? Anh lại vì nghĩ tới cô ngốc đó mà thủ dâm sao?

Tay anh ngoài dự kiến mà di chuyển, vuốt ve, nắm giữ.... Ai! Thật phiền lòng nha.

“Lăng Tư Miếu!” Trịnh Linh cau mày, nhân viên của mình ở trong cuộc họp mất tập trung là điều anh không thể bỏ qua.

Lăng Tư Miếu là nhân viên tổ kế hoạch, hai tháng trước quản lý nhóm bị cách chức, tạm thời chưa tìm được người thay thế cho nên thời gian gần đây đều do Trịnh Linh trực tiếp quản lý. Chính vì anh tự mình quản lý nhân viên nên càng phải nghiêm khắc.

Lăng Tư Miếu bị gọi nhất thời giật mình, lúc cô lấy lại tinh thần thì thấy tất cả mọi người đều quay sang nhìn mình. Trịnh Linh thấy sắc mặt cô ửng hồng, ánh mắt đờ đẫn, lại có chút không ổn, “Thế nào? Không thoải mái sao? Thân thể không khỏe thì xin nghỉ phép, đừng cố gắng quá.”

Lăng Tư Miếu lắc đầu một cái, “Không có không có, Phó Tổng giám đốc Trịnh, thật xin lỗi.” Trong mắt cô, Trịnh Linh là một cấp trên giỏi, điềm đạm, tính tình tốt, hơn nữa trong công việc anh rất quan tâm, tín nhiệm cô. Để cho anh bắt được lỗi tuy là một lỗi nhỏ nhưng cô rất xấu hổ giống như cô đang phụ kỳ vọng của anh vậy.

Trịnh Linh không làm khó cô, anh trở lại với công việc, tiếp tục nói về kế hoạch vừa bị gián đoạn, đặt ở trước mặt mỗi người là sách quảng cáo của công ty được in vô cùng tinh xảo, đặc biệt nổi bật là trang bìa với khuôn mặt anh tuấn, tao nhã của Thẩm Thác Vũ, bên trong đó còn có thông tin cá nhân của anh.

Trong sách có hai bài viết chuyên đề đặc biệt, đó chính là bài của Lăng Tư Miếu, vốn dĩ cô là người mới không có tư cách viết bài chuyên đề đặc biệt, chẳng qua Trịnh Linh đã xem qua bài viết của cô nên mới cả gan cho cô cơ hội.

Đã mười ngày trôi qua sau đêm hoan ái cùng Thẩm Thác Vũ, mười ngày đó đối với cô cũng không hề tốt, bất kỳ cuộc họp nào của công ty có liên quan đến anh đều khiến cô hoảng hốt. Cô và anh không cùng tầng lớp, không ở cùng trong một thế giới, nếu như đêm đó không xảy ra quan hệ thì nhiều lắm cô đối với Thẩm Thác Vũ cũng là tôn sùng mà thôi, muốn quên nhất định phải quên.

Họp xong, tốp năm tốp ba các đồng nghiệp lần lượt ra về, Lăng Tư Miếu kiểm tra lại ghi chép một lần nữa, xác định không có vấn đề gì, cô nắm chặt nắm tay, hít một hơi rồi thở mạnh, đập tay vào bàn, hét thật lớn: “Đúng vậy, mình phải cố gắng, cố gắng làm việc!”

“Ôi! Tư Miếu, cô không sao chứ?” Chị Trần - đồng nghiệp của cô còn chưa đi, bị hành động của cô làm giật mình, nhìn ra bên ngoài rồi tiến tới trước mặt cô, mặt có chút thần bí, nhỏ giọng hỏi: “Tư Miếu à! Chị thấy lão Trịnh đối với em không tệ, em phải cẩn thận một chút nha.”

“Sao cơ?” Cô ngẩng mặt lên, vẻ mặt hoàn toàn không hiểu, “Phó tổng Trịnh là người tốt, đối xử với ai cũng tốt mà.”

Chị Trần cười cười, “Chẳng qua là em chưa gặp lúc anh ta nổi giận thôi, em đáng dấp đáng yêu, khó trách trong lúc họp em không tập trung anh ta cũng không có mắng, thật ra đối tốt với em cũng không sao cả, nhưng lão Trịnh anh ta” Chị Trần kéo dài âm điệu, lại gần cô nói: “Vợ anh ta ghê gớm lắm, anh ta lại rất sợ vợ đó.” Đàn ông mà, ai chả thích phụ nữ xinh đẹp, chị Trần cảm thấy mình không nên nói thêm gì nữa thì tốt hơn.

“Phó Tổng giám đốc Trịnh” Lăng Tư Miếu khẽ cau mày, cúi đầu buồn bực nói: “Em cảm thấy anh ấy đối với ai cũng tốt mà.”

Trong lòng cô có chút khó chịu, tại sao nhiều người lại có thành kiến đối với việc cấp trên nam đối tốt với nhân viên nữ như vậy, mặc dù cô mới tới Công ty làm việc nhưng cô tin vào cảm giác của mình.

“Thôi đi, em không tin hả!” Chị Trần đưa tay ấn vào trán cô, không để ý tới mình đang vô cùng bất mãn, “Em năm nay mới vào Công ty, tất nhiên không biết, lão Trịnh năm ngoái cũng vì đối xử tốt với một cô gái trẻ tuổi, vợ anh ta tới công ty làm loạn một phen, trong Công ty ai cũng biết vợ anh ta rất đánh đá, em đừng có nhìn ai cũng thành người tốt, cẩn thận kéo lại bị người ta cho một cái tát.”

Đây rõ ràng là chuyện nhà người ta. Lăng Tư Miếu muốn nói rồi lại thôi. Thấy Lăng Tư Miếu không nói gì, chị Trần đắc ý nói thêm: “Một khi xảy ra xung đột, lão Trịnh nhất định không dám đắc tội với vợ đầu nhà.” Sau đó chị lại nhìn xung quanh, giống như xác nhận bốn phía không có người nào, “Trước kia Thẩm tổng thích vợ của anh ta, người ta có Thẩm tổng làm chỗ dựa đó.”

“Ồ, Lăng Tư Miếu, cô sao rồi?” Trịnh Linh đứng ở cửa thang máy nhìn cô lao ra khỏi phòng họp nhanh như xe lửa, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cảm thấy không yên tâm, anh đưa tay kéo lại hỏi thăm.

“Không có gì.” Nhìn thấy bên cạnh cấp trên có một người nữa, Lăng Tư Miếu ngẩng đầu rồi nhanh chóng nhìn xuống dưới, ngoài ý muốn mắt cô đụng phải đôi mắt đào hoa kia. Ầm, đầu cô như bị nổ tung, trong đầu vang lên lời nói của chị Trần....

Nghe nói vì vợ của lão Trịnh hai người (Thẩm tổng và Trịnh Linh) đã đánh nhau một trận, Thẩm tổng muốn tranh đoạt tình yêu không nhưng không được, cuối cùng hai người đó (Trịnh Linh và vợ anh ta) vẫn kết hôn với nhau....

Lúc đó, cô cố gắng kiềm chế ý muốn phản bác, chỉ ảm đạm nói một câu: “Nhưng mà lời đồn đại thôi, mà lời đồn đại thì thường bị cường điệu hóa.” Không muốn nghe thêm nữa, cô vội vàng thu xếp đồ đạc, không như mọi ngày bình tĩnh đi ra khỏi phòng họp cô nhanh chóng chạy ra ngoài. Cô không nghĩ tới hai người đàn ông vừa mới được đề cập đến, lúc này đang đứng ở trước mặt mình.

Nhẹ nhàng hít thật sâu để ổn định lại tinh thần, Lăng Tư Miếu bình tĩnh, lễ phép hỏi thăm: “Tổng giám đốc Thẩm khỏe, Phó Tổng giám đốc Trịnh khỏe.”

“Ừ” Thẩm Thác Vũ gật đầu cười, anh xoay người sang nói với Trịnh Linh: “Người của cậu thật không tệ, làm việc tranh thủ từng giây, đi thôi mà cũng phải chạy.” Miệng anh cười nhưng trong mắt không có ý cười nào, mắt anh đang đặt vào nơi tay Trịnh Linh lôi kéo tay Lăng Tư Miếu mãi không buông.

Trịnh Linh vẫn không nói gì, nhìn thấy Lăng Tư Miếu hướng Thẩm Thác Vũ khom lưng cúi đầu chào, “Cảm ơn Tổng giám đốc Thẩm khích lệ, vì đang có việc gấp, để không làm ngài thất vọng, tôi sẽ cố gắng làm việc.” Nói xong cô như có lửa sau mông nhanh chóng quay người lại chạy đi.

“Ồ, cô ấy thật đáng khen a.” Anh có chút ngạc nhiên, câu nói sắc mùi châm chọc như vậy mà nghe cũng không hiểu, đúng là một cô ngốc.

Trịnh Linh cau mày: “Vừa nãy, lúc đi họp Lăng Tư Miếu cũng có chút lạ, không biết đã xảy ra chuyện gì, thật là lạ nha.” Đúng lúc đó thang máy tới, hai người một trước một sau đi vào trong.

Thẩm Thác Vũ cười: “Cậu để ý tới cô bé đó như vậy không sợ An Kiều ghen à?”

Trịnh Linh đánh vào vai anh một cái, “Đi, lắm chuyện, cô bé đó cố gắng làm việc như vậy, người lại đơn thuần, lâu lâu quan tâm một chút.” An Kiều là vợ của Trịnh Linh, cô ấy rất để ý tới mấy chuyện như thế này nên không thể đem ra mà trêu đùa như vậy được.

“Cậu sợ như vậy biết điều mà chú ý một chút.” Thẩm Thác Vũ nửa đùa nửa thật, nhớ tới vừa nãy Trịnh Linh kéo lấy cánh tay của cô. Tay cô mảnh khảnh, trắng nõn, cùng với bộ xương nhỏ nhắn, trái ngược hoàn toàn với tính cách của cô

Hôm nay, Công ty cho ra mắt sách quảng cáo của quý mới, sách được đưa lên, anh lật vài trang, thỉnh thoảng không nhịn được sẽ cầm xuống tìm người. Thật ra ở đây mấy ngày, anh đều giả vờ vô ý đi qua bộ phận PR, trong lòng tự nói, chẳng qua là không yên tâm, phải tận mắt nhìn thấy phản ứng của cô khi cô gặp anh. Hiện tại, bản thân anh đã xác nhận là không có gì đáng ngại nhưng tâm tình vẫn không tốt lên chút nào.

Nếu không phải đêm đó của cô là lần đầu tiên, thì anh đã không do dự coi cô là tình một đêm. Suy nghĩ có chút cay nghiệt, Thẩm Thác Vũ cảm thấy không thích ứng được.

“Phải rồi, bài viết về quan hệ xã hội này không tồi, ai là người viết bài đó thế? Năm ngoái, năm nay cũng hoạt động khá nhiều, cậu mau phân công người này đi ra ngoài cùng tớ.” Cầm quyển sách quảng cáo mở ra, chỉ vào hai bài viết đưa về phía Trịnh Linh yêu cầu.

Trịnh Linh nhìn qua câu chữ, cười: “Thật vừa khéo, bài này do cô nhóc kia viết, cô ấy chịu trách nhiệm lập kế hoạch, ít khi đi ra ngoài, sợ đi với cậu không thích hợp?” Bộ phận PR luôn có người đi theo ông chủ bình thường đi cùng Thẩm Thác Vũ đều là người của tổ tuyên truyền.

“Thật trùng hợp....Chọn cô ấy đi.” Thẩm Thác Vũ sắc mặt không đổi, nhẹ giọng nói một tiếng, giống như không để ý hỏi: “Ngày đó họp thường niên phòng cậu chơi vui vẻ thế có nhiều người say không?”

“Chắc là không có đâu. Ngày đó phòng tớ có khá nhiều người trúng từ hai giải trở lên, nhận thưởng xong một nhóm người trúng giải cao mà mời mọi người đi KTV để khao giải.” Hội nghị thường niên năm nay khá đặc biệt, nó diễn ra từ chiều, đầu tiên là chương trình biểu diễn của nhân viên cùng với rút thăm trúng thưởng, buổi tối thì tổ chức tiệc buffet.

Do tiệc buffet không quy định là phải ở lại tới cuối buổi nên cũng có không ít người đã ra về sớm.

Thẩm Thác Vũ nhíu mày, “Tất cả đều đi?”

“Ừ, chẳng qua tớ về sớm hơn bọn họ, tại hôm đó cũng là sinh nhật anh họ của An Kiều, nên tớ không đi hát.” Trịnh Linh hỏi ngược lại: “Sao thế?” Làm bạn với Thẩm Thác Vũ nhiều năm như vậy, anh nhạy cảm phát hiện tâm tình lúc này của bạn mình có chút lạ.

“Không có gì, buổi trưa ăn ít nên dạ dày có chút đau.” Viện cố đưa ra lý do, Thẩm Thác Vũ không muốn nói nhiều.

Chính thức xác nhận cô gốc không có dùng tâm kế trêu đùa mình, trong lòng anh có chút khó chịu.

8. Chương 8: Chương 3.1

Thời điểm bộ phận PR chuẩn bị tung cuốn sách ra thị trường, thì ông chủ bỗng đưa ra ý kiến vô cùng quan trọng. Thẩm Thác Vũ đã không ngại ngần, kiên trì cho Lăng Tư Miểu một cơ hội. Ngay ngày hôm sau, Trịnh Linh lập tức cử cô lên tầng trên làm việc.

Từ trước tới giờ người phụ trách đi ngoại giao cùng Thẩm Thác Vũ là Phó giám đốc bộ phận PR_Đới Lâm, cô ta biết người thay thế mình là một người mới vào công ty chưa lâu, coi như thay thế tạm thời nhưng cũng khiến cô ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đi cùng Lăng Tư Miểu lên tầng, Đới Lâm đều coi cô như không khí nhưng khi tới trước mặt Thẩm Thác Vũ thì cô ta cười rực rỡ như hoa, “Tổng giám đốc Thẩm, anh yên tâm, tất cả những vấn đề cần lưu ý tôi đã nói hết với Tư Miểu, Tư Miểu cô không cần quá lo lắng.” Nói một hồi những lời khách sáo xong, cô ta lại vô cùng thân thiết vỗ tay Lăng Tư Miểu, “Tư Miểu à, chúc cô và Thẩm tổng sớm tìm được tiếng nói chung

trong công việc, làm việc cùng Thẩm tổng cô có thể học được rất nhiều thứ, cơ hội tốt như vậy phải thật quý trọng nha.”

“Cảm ơn chị Đới, chị phải đi rồi sao?” Lăng Tư Miếu thấy chị Đới nói xong bộ dạng như muốn rời đi, cô đang không biết phải làm thế nào, cô còn chưa kịp chuẩn bị gì thì đã nhận được thông báo điều chuyển lên đây làm việc, hiện tại cô không biết phải bắt đầu từ đâu. Trước kia, khi viết bài để tuyên truyền cho hoạt động của công ty thì cô đều thông qua việc xem DVD để viết mà thôi.

“Hiện tôi đang còn mấy dự án cần phải làm nên rất bận, không sao cả ha, Tổng giám đốc Thẩm và tôi tin vào năng lực làm việc của cô.”

Thẩm Thác Vũ đương nhiên nhìn ra lo lắng của Lăng Tư Miếu, cô giống như sợ Đới Lâm sẽ đi mất thì lúc đó ở đây chỉ còn cô và Thẩm Thác Vũ. Trong lòng anh cảm thấy không vui, anh có cảm giác Lăng Tư Miếu là kiểu dám làm mà không dám nhận, cô cố gắng chăm chỉ làm việc để tiếp cận anh, khi cơ hội tới thì lại giả bộ là một người ngay thẳng, đơn thuần, bộ dạng giống như bị người khác ép buộc.

Anh gật đầu một cái, “Đới Lâm, trước mắt cô cứ về làm việc đi, tôi sẽ nói yêu cầu công việc cho Lăng tiểu thư, đến lúc đó còn phải nhờ bộ phận PR cố gắng nhiều.”

Đại boss cũng đã mở lời muốn cùng Lăng Tư Miếu thống nhất phương thức làm việc, trong lòng Đới Lâm càng tức tối, đồ ỳ, nhưng vẫn phải cười thật tươi, lễ phép xin cáo lui, mặt Lăng Tư Miếu có chút run sợ, nở một nụ cười gượng gạo khó coi vô cùng.

Công việc tiếp theo không đáng sợ như cô tưởng tượng, trong công việc Thẩm Thác Vũ làm việc vô cùng ngăn gọn, mạnh mẽ và quyết đoán. Khi anh nhìn vào kế hoạch hàng năm của bộ phận PR, anh đã đưa ra rất nhiều câu hỏi và ý kiến, tất cả đều là các nội dung mà các phong ban đã nghiên cứu và thảo luận qua trước khi lên kế hoạch, Lăng Tư Miếu có tham gia vào việc lập kế hoạch nên đương nhiên có thể trả lời các câu hỏi đó.

Đối với những nội dung mà anh cảm thấy không phù hợp, thì cũng chỉ yêu cầu cô ghi chép lại, sau đó sửa lại theo ý của anh rồi trình lên.

Ngẩng đầu lắng nghe, rồi lại cúi đầu xuống laptop gõ lại thật nhanh những nội dung cần lưu ý, Lăng Tư Miếu cảm thấy có chút đẹp mắt, người đàn ông này quanh năm trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười, ngay lúc này khuôn mặt anh tỏa ra ánh sáng của một người thành đạt, cộng thêm với sức hấp dẫn của bản thân anh.

Anh nói rất nhiều mà cô thì ít hưởng ứng, ngoài việc trả lời các câu hỏi của anh thì cô chỉ im lặng và nhanh chóng nắm bắt, ghi chép lại mà thôi. Có một số chỗ cô không hiểu lắm nhưng cũng không dám hỏi, chỉ cố gắng ghi chép cho xong, định bụng khi trở về tổ sẽ tham khảo ý kiến của các đồng nghiệp có kinh nghiệm.

Thế nhưng anh lại không để cho cô được thoái mái, sau khi chờ cô ghi chép xong, anh hỏi: “Lăng tiểu thư, cá nhân cô không có ý kiến gì sao?”

Lăng Tư Miếu mở to hai mắt, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, không biết nói gì ngoài việc lắc đầu, “Tôi trước muốn nghe ý kiến của Tổng giám đốc Thẩm, sau đó theo như anh nói mới tổng hợp, đưa ra ý kiến.”

“Tôi không thể tin được rằng, trong công việc cô lại thiếu đi tính chủ động như vậy, cô chỉ chờ tôi tư duy thật tốt, rồi cứ thế làm theo những gì tôi nói sao?” Mặc dù trên mặt anh nở nụ cười nhưng không quá khó để nghe ra sự sắc bén trong lời nói.

Cô khê cắn môi nhưng lại nhanh chóng buông ra, tự nhắc nhở bản thân mình ở công ty không thể có những biểu hiện trẻ con như vậy được.

Lăng Tư Miếu không biết phải làm sao để trả lời cho tốt, trong lòng biết là hỏng rồi, việc lấy các thông tin trước đây là nhiệm vụ của Đới Lâm, bây giờ bỗng nhiên cô được chuyển lên thay thế, mà chưa có bàn giao cùng bất kỳ sự hướng dẫn cụ thể nào. Mặc dù ở khác tổ nhưng Đới Lâm cũng coi như là cấp trên của cô, nếu chuyện này vỡ ra thì cả bộ phận PR sẽ bị khiển trách. Cô không dám nói và cũng không biết nói thế nào.

Nhìn hàm răng trắng noãn trái cắn vào đôi môi đỏ nhạt như cánh hoa hồng, sau đó nhanh chóng buông ra và mím chặt, Thẩm Thác Vũ cảm thấy bụng dưới của mình có chút căng thẳng, vì thái độ của cô đối với công việc không chuyên nghiệp, không nhập tâm khiến anh khó chịu, nhưng thấy cô như vậy trong anh lửa dục bùng bốc lên.

Đêm hôm đó, cô ở dưới thân anh cầu hoan thì cũng đã như vậy, chân mày cau lại, cắn môi rồi ngậm nga rên rỉ kêu.....

Muốn trách mắng nhiều hơn nhưng không thể mở miệng, anh chỉ biết lắc đầu che giấu sự lúng túng của bản thân trước, “Gọi thư ký Lâm sắp xếp cho cô làm việc ở phòng bên cạnh, tôi còn rất nhiều việc cần phải xử lý, cô về suy nghĩ, rồi nói lại cho tôi một phương án cụ thể.”

Khi Lăng Tư Miểu đi ra ngoài, Thẩm Thác Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, trong không gian yên tĩnh có thể nghe thấy âm thanh hít thở thật sâu của anh. Anh đang cố gắng ổn định lại tinh thần sau những ảnh hưởng mà cô mang tới.

Anh bị làm sao vậy? Cô không phải quốc sắc thiên hương, cùng lắm cũng chỉ có thể coi là ưa nhìn, không quá tệ mà thôi, làm sao so được với những cô gái xinh đẹp khác, biểu hiện trên giường cũng không phải quá xuất sắc làm sao lại khiến anh nhớ mãi không quên, khi ở gần cô anh sẽ nhớ lại những lúc hai người thân mật với nhau. Đêm đó sau khi cùng Lăng Tư Miểu lên giường, hình ảnh của cô không ở trong đầu anh, thì trong mơ cũng sẽ xuất hiện, hơn nữa đó đều là những hình ảnh nóng bỏng của đêm đó.

Giống như một bữa ăn ngon, trang trí có thể không ấn tượng nhưng khi ăn vào sẽ khiến người ta khó quên, thỉnh thoảng khi nghĩ tới sẽ khiến người ta cảm thấy thèm thường.

Nặng nề dựa vào ghế da ở phòng làm việc, chiếc ghế da được làm bởi người thợ có tiếng cực kỳ phù hợp với cơ thể con người, nhưng toàn thân Thẩm Thác Vũ vẫn cảm thấy căng thẳng. Anh nhắm mắt lại, ở trong phòng anh không thể làm được việc gì, chỉ có thể dùng ý chí mạnh mẽ áp chế lửa dục ở phía dưới.

Nhưng thật đáng chết, đôi môi nhợt nhạt, hàm răng trắng noãn của cô, rồi hình ảnh cô mở to hai mắt trong sáng, nghiêm túc nghe anh nói, thỉnh thoảng khi hiểu được vấn đề còn mím môi, nở nụ cười làm xuất hiện lúm đồng tiền xinh đẹp, hình ảnh đó cứ lượn đi lượn lại trong đầu anh.

Thật may là.... Anh đã đuổi cô đi kịp thời, tránh khỏi bị lúng túng.

Thư ký Lâm có lẽ đã quen với bộ dạng mỗi ngày một vẻ mặt của Thẩm Thác Vũ từ phòng làm việc đi ra, nên cũng không nhiều chuyện hỏi thăm. Lúc Lăng Tư Miểu lấp bắp nói cho cô biết Thẩm tổng muốn cô tìm cho Lăng Tư Miểu một nơi để làm việc thì cô dẫn Lăng Tư Miểu tới một phòng nhỏ bên cạnh phòng tổng giám đốc.

9. Chương 9: Chương 3.2

Căn phòng nhỏ này là do Thẩm Thác Vũ tự mình sắp xếp, nó giống như một phòng dành để nghỉ ngơi, ở đây còn chuẩn bị sẵn đồ ăn thức uống, cũng có bàn ghế chúng được sắp xếp khá gọn gàng. Thẩm Thác Vũ thích làm việc một cách có hiệu quả, nên thường xuyên yêu cầu nhân viên ngay lập tức sửa số liệu, nên tần suất sử dụng phòng này rất cao.

Trở lại chỗ ngồi của mình, thư ký Lâm ấn số nội bộ, “Tổng giám đốc Thẩm, sắp tới ngài có hai cuộc họp, vì không muốn làm trễ buổi hẹn ăn trưa của ngài cùng tân giám đốc_Tổng giám đốc Trương, tôi đã trực tiếp bố trí Tiểu Ngô ở bên ngoài phòng họp chờ ngài, như vậy có được không?”

“Được.” Thẩm Thác Vũ trả lời ngắn gọn rồi cúp máy.

Đây không biết là lần thứ bao nhiêu Lăng Tư Miểu ló đầu ra ngoài, rốt cuộc cô cũng thấy cửa phòng Thẩm Thác Vũ mở ra, Lăng Tư Miểu vội vàng đặt chén nước trong tay xuống, chắn ngay trước lối đi của Thẩm Thác Vũ, “Thẩm tổng, hiện giờ anh có rảnh không? Tôi muốn đưa anh xem qua nội dung của bài viết.”

“Cô chưa về sao? Bây giờ là mấy giờ rồi?” Đã 9h tối rồi, Thẩm Thác Vũ cau mày.

Sau cô rời khỏi phòng, anh liên tục đi họp, cùng mọi người thảo luận, nên cũng quên mất Lăng Tư Miểu đang ở phòng kế bên, lúc đó mới là buổi sáng chưa tới 11h, đến tận bây giờ là 10h tối, cô vẫn chưa về sao?

Thành thật lắc đầu, Lăng Tư Miểu vẫn còn đang cầm trên tay máy tính của mình, mở to mắt nhìn anh, “Anh còn chưa xem qua, nên tôi không dám về.”

Thư ký Lâm đã về từ lúc 7h, lúc đó anh và bộ phận tiêu thụ còn đang thảo luận gay gắt, đoán rằng cô ta không dám nhắc anh ở phòng kế bên còn có người vẫn đang chờ.

“Trưa nay cô ăn gì? Tối đã ăn cái gì chưa?” Bữa trưa và bữa tối không hiểu cô giải quyết như thế nào, nhìn dáng vẻ ngó dáo dác của cô giống như là ở đây giữ cửa vậy.

“Buổi trưa, thư ký Lâm cho tôi ăn mỳ gói, ăn rất no.” Buổi tối ăn chút bánh quy nên cũng không cảm thấy đói.

Anh chưa bao giờ ngược đãi nhân viên của mình, nghe cô nói như vậy có chút ảo não, nhưng bộ dạng vô tư, hoàn toàn không có sự bất mãn nào cũng khiến anh không thoải mái. Sao cô không gõ cửa để cho anh biết cô còn ở đây, cứ ngu ngốc chờ như vậy, sự khôn ngoan khi gài bẫy anh đi đâu rồi, chẳng lẽ sự việc hôm nay cũng là nằm trong khổ nhục kế.

“Đi, đi ăn cùng tôi.” Không để cho cô vào phòng làm việc, anh đi ra đóng cửa phòng lại, vốn anh định đi xuống dưới tiện ăn chút gì đó rồi lại lên, nhưng hiện tại còn có cả cô, nên hôm nay dứt khoát không làm việc nữa, dù sao công việc có làm mãi cũng không hết.

Giơ cao laptop trong tay, Lăng Tư Miểu nhanh chóng nói, “Nhưng phương án anh còn chưa xem.....” Cô phải mất năm, sáu tiếng mới hoàn thành phương án này, hơn nữa cô còn thông qua internet nhờ tiền bối xem qua, có thể nói nó là kết tinh tâm huyết của cô, cho nên cô nóng lòng muốn biết ý kiến của anh, tốt thì về nhà chỉnh sửa, ngày mai lại tiếp tục cố gắng.

Một tiếng “bộp.” thay cô trực tiếp đóng máy lại, “Về nhà gửi email cho tôi, buổi tối tôi sẽ xem.”

“Nhưng mà.....” Cô còn muốn nói thêm nữa, nhưng thấy khuôn mặt tuần tú của người trước mặt nghiêm lại, “Cô muốn tôi đối bụng đọc phương án của cô hả?”

Híc, bị chụp một cái mũ lớn như vậy xuống đầu, cô cũng không nói gì nữa, không thể làm gì khác hơn là đi theo anh rời khỏi công ty và lên xe.

Thẩm Thác Vũ lái xe chậm lại, anh nhìn người bên cạnh một cái, “Có muốn ăn cái gì hay không?” Khi đi công tác hoặc đi uống rượu anh sẽ để Tiểu Ngộ lái xe, còn lại thì anh thích tự mình lái.

“Thẩm tổng, tôi..... Thật ra thì nhà tôi vẫn còn thức ăn, về nhà hâm nóng lên là được.” Lăng Tư Miểu ngáp ngừng mở miệng, cô nhìn thẳng về phía trước nhưng trong lòng đang rất hỗn loạn.

Ngoài công việc, cô không muốn cô và anh có bất kỳ liên quan gì, lần đầu tiên thân mật đã để lại hậu quả nghiêm trọng như vậy đã quá đủ rồi.

Hôm nay trong lúc làm việc, sự quyến rũ cùng tài năng hơn người của anh đã khiến cô hoàn toàn quên mất sự việc xảy ra trước đó. Lúc đó giống như miếng vải bông hút nước, ở bên cạnh anh được mở rộng tâm nhìn, từ đó nỗ lực cố gắng. Vội vã theo anh lên xe, yên tĩnh ngồi bên cạnh, cô có thể cảm nhận được hơi thở dễ chịu của anh. Bị khí thể mê người của anh bao phủ, tâm trạng nặng nề của cô cũng quay về.

Ngày đó Cô không thể quên khoảnh khắc khi ký tên, từ dịu dàng cho tới khi bị dội một gáo nước lạnh, để cho cô hiểu, người đàn ông này không nói đến tốt như thế nào, khiến người khác cảm phục ra sao, thì cũng là người mà cô phải cảnh giác, tránh xa.

Thẩm Thác Vũ nheo mắt, “Lăng Tư Miểu, đây là cách xử sự mà bộ phận PR đã dạy cô sao? Cấp trên đối bụng, cô để họ đi ăn một mình? Tôi tưởng rằng bộ phận PR chú trọng nhất là cách cư xử và cách thức ngoại giao?”

Thanh âm của anh rất nghiêm túc, mang cả bộ phận ra mà chỉ trích.

Khuôn mặt anh thực sự dọa người, cô có chút bối rối, liền thốt lên: “Gần đây có một nhà hàng, ở đó có món cay về cua ăn cũng khá ngon.”

Thích ăn cay à, anh không hề thay đổi nét mặt, lại như vô tâm hỏi một câu nữa: “Không thích ăn gì?”

“Ngoài không thích đồ ngọt, thì thứ gì cũng ăn được.” Lăng Tư Miếu thành thật lắc đầu, đã quyết định đi ăn nên phải đối xử với bản thân thật tốt, dầu sao thì cũng là anh mời mà.

Nhìn thấy sắc mặt của anh tốt hơn trước, cô nhẹ nhàng thở phào một cái, lại nói thêm: “Tổng giám đốc Thẩm, nhà hàng kia của ăn ngon lắm á, hơn nữa cũng không quá cay đâu.” Nào là đồ ăn ở đó an toàn, nhớ tới vị cay của cua, tâm tình tốt cuộc cũng tốt hơn.

Thẩm Thác Vũ liếc nhìn cô, thiếu chút nữa thì bật cười, cô không biết rằng lúc này trong đôi mắt cô lóe lên ánh sáng, khuôn mặt cũng sinh động hơn, cả người thần thái như muốn hét lên, ăn cua cay, đi ăn cua cay ngay bây giờ.

Anh từ từ nở một nụ cười dịu dàng, nhìn nghiêng lộ ra vẻ tuần tú đến khó tin, “Ăn cay không tốt cho dạ dày, tốt nhất vẫn là để tôi chọn.”

10. Chương 10: Chương 3.3

Lăng Tư Miếu hậm hực cầm cốc trà hoa cúc lên uống một cách điên cuồng, do trong trà có vị ngọt khiến cô cau mày liên tục. Nhà hàng này chuyên về các món ăn Quảng Đông nên cái gì cũng cho đường, đến nước trà cũng bỏ đường.

“Này, ăn miếng thịt này đi, chiên rất giòn đó.” Anh ân cần gấp thức ăn cho cô, bộ dạng một ông chủ tốt chăm sóc cho nhân viên.

Ồi, thật quá ngọt.... Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại, cô ra sức ăn cơm, buồn bực cúi đầu ăn, sau đó vội vàng rót ly trà uống để xua tan vị ngọt ở trong miệng, vừa uống vào cô lập tức cau mày vì nước trà lại vị ngọt.

Cả bữa cơm, cô liên tục cau mày, nhăn mặt mà không hề hay biết, nhưng chính điều đó làm cho tâm tình của Thẩm Thác Vũ vô cùng tốt.

Vốn là khi uống trà hoa cúc của Quảng Đông bao giờ cũng sẽ kèm theo đường và nó được để trong một đĩa nhỏ để thực khách tự cho vào. Nhưng anh đã đặc biệt bảo nhà hàng trực tiếp bỏ đường vào trong bình trà trước khi mang lên, món ăn hôm nay cũng được gia tăng độ ngọt. Bữa cơm này anh ăn mới sướng khoái làm sao.

Lăng Tư Miếu cũng không biết mình bị anh lén lút chơi xấu, cô vẫn ăn uống bình thường, có không vui cũng không ca thán nửa câu, nhưng mà trong đầu cảm thấy buồn bực ăn xong thì thức ăn lại được đưa vào bát, thấy Thẩm Thác Vũ nhìn bát của mình nghĩ anh lại muốn gấp thức ăn, cô vội vàng kêu lên: “Tổng giám đốc Thẩm, anh cứ từ từ ăn, tôi ăn no rồi, rất no rồi.” Nói xong như muốn chứng minh lời mình nói là thật, cô ưỡn cái bụng nhỏ ra, đưa tay vỗ vỗ bụng cho Thẩm Thác Vũ xem, “Anh xem này, to lắm rồi, nếu ăn nữa thì không đi được mất.”

Thẩm Thác Vũ nhìn theo động tác của cô, ánh mắt anh bị thu hút bởi khuôn ngực với đường cong hấp dẫn của cô, nhớ tới vòng eo mảnh khảnh, bộ ngực với hình dáng đẹp đẽ.... Cảm thấy không được tự nhiên anh điều chỉnh lại tư thế ngồi, cuối cùng thu hồi dáng vẻ hài hước của cô vào lòng. Anh đang trêu đùa cô chứ không phải muốn tự mình dẫn lửa thiêu thân.

Có trời mới biết tại sao với vóc dáng, diện mạo này của cô lại có thể hấp dẫn được anh thêm một lần nữa, Thẩm Thác Vũ ở trong đầu cảm thán, [không phải vì mình đã quá lâu không có phụ nữ đấy chứ?]

“Tổng giám đốc Thẩm, anh luôn trẻ như vậy mới..... mới ăn cơm à?” Trên mặt cô bộ dạng nửa muốn nói nửa không, ấp a ấp úng hỏi.

“Làm sao vậy?” Đây là cô quan tâm tới mình sao? Tâm tình Thẩm Thác Vũ lạnh xuống phần nào, mới vừa nãy anh vì trêu chọc cô mà tâm tình cảm thấy thật tốt, quả nhiên, cô vẫn có toan tính.

“Không có gì.” Trên trán cô rơi xuống vài giọt mồ hôi, có chút xấu hổ nói: “Tôi biết nói như thế này có thể là đang xen vào chuyện của người khác, nhưng hôm nay tôi thấy thư ký Lâm hình như là đang mang thai.

Tổng giám đốc Thẩm, anh luôn về muộn, trễ như vậy mới ăn cơm. Tôi thấy cô ấy có vẻ ngại khi về sớm....” Công ty 6 giờ là tan làm, thế nhưng thư ký Lâm vẫn bận việc đến hơn 7 giờ mới về, điều này thật không tốt đối với phụ nữ có thai.

Mọi người đều nói Thẩm Thác Vũ là một ông chủ tốt, hiện tại cũng vì không muốn cô mang bụng đói làm việc mà dẫn cô đi ăn. Lăng Tư Miểu cảm thấy chuyện của thư ký Lâm nhất định Thẩm Thác Vũ chưa biết nên cô phải nói để anh biết.

Bộ dạng thư ký Lâm giống như mới mang thai ở giai đoạn đầu, nếu như không phải buổi trưa cô đưa bánh ngọt, cô ấy nói mang thai không thể ăn đồ ăn bên ngoài thì cô cũng không nhìn ra. Bản tính thích lo lắng chuyện bất bình của thiên hạ trong cô được khởi động, cô cũng đã cố gắng kìm nén, suy nghĩ thật kỹ rằng có nên nói ra hay không.

Thư ký Lâm mang thai? Thẩm Thác Vũ cau mày, đúng là chuyện này anh không biết. Thư ký ở bên cạnh anh phải phụ trách khối lượng công việc rất lớn, nếu như cô ấy mang thai thì thực sự không thích hợp ở vị trí này nữa.

Mới vừa rồi anh còn có suy nghĩ chế giễu cô, có phải hay không cô đang cố gắng quan tâm anh, cuối cùng câu chuyện lại chuyển sang thư ký Lâm khiến anh có chút không vui.

“Ừ, đã biết, này, ăn thêm món này đi, cái này là cà chua xào đường rất thanh mát và ngon miệng, ăn no rồi ăn cái này coi như ăn trái cây tráng miệng.” Thẩm Thác Vũ không muốn cùng cô nói chuyện về thư ký Lâm, tiếp tục ý đồ xấu, gấp thức ăn vào bát của cô, anh thích nhìn bộ dạng ảo não của cô khi ăn, “Nhanh ăn thêm chút nữa, tôi mệt rồi, cô ăn nhanh một chút trở về gửi cái phương án đó qua email để tôi còn xem.”

Thứ sáu, Thẩm Thác Vũ có thói quen nhìn sang phòng nhỏ ở bên cạnh, lại phát hiện liên tục mấy ngày đều không thấy bóng dáng của Lăng Tư Miểu. Mười phút sau anh ra ngoài pha café, không thấy ai, nửa tiếng sau anh lại ra rửa cốc cũng không thấy cô đâu.

Thẩm Thác Vũ nhíu mày, bây giờ mới 5 giờ chiều, cô ấy đi đâu nhỉ. Máy tính của cô vẫn bật vậy người đâu?

“Thư ký Lâm, Lăng Tư Miểu không phải ở đây sửa tài liệu sao? Cô ấy đâu rồi?”

Sắc mặt thư ký Lâm có chút lạ, vừa rồi anh ra ngoài 2 lần, cô chủ động muốn giúp anh pha café và rửa cốc nhưng đều bị anh từ chối. Nếu tò mò thì cũng là chuyện bình thường, nhưng cô không có ý định thăm dò cái gì cả nên cảm thấy hơi mất tự nhiên và có chút xấu hổ.

Thẩm Thác Vũ nghĩ, [chẳng lẽ Lăng Tư Miểu đã nói gì đó?]

Suốt một tuần, anh ở đây soi mói công việc của Lăng Tư Miểu, khi cô đưa phương án lên anh đều “vạch lá tìm sâu”.

Vốn dĩ không phải sửa đi sửa lại như vậy, nhưng anh nhất định không bỏ qua cho cô cứ thích sấm soi, cô đối với việc anh bắt bẻ hoàn toàn không có thái độ bất mãn nào, cũng không nghĩ tới đây là sách công ty phát hành hàng quý, cần bản không đáng để anh phải lao tâm khổ tứ như vậy.

Anh cố ý bắt bẻ cô trong công việc, mỗi ngày đều bắt cô tăng ca, còn lấy lý do dạ dày anh không tốt đành bắt cô đi ăn, ăn những món mà cô không thích. Thậm chí, Trịnh Linh cũng vì việc này mà tới tìm anh nhưng cô hoàn toàn không có bất kỳ sự bất mãn nào, như là người làm công ăn lương, tất cả đều bình thường.

Anh không nhắc tới chuyện đã xảy ra đêm đó, dường như cô cũng hoàn toàn quên hai người đã thực sự hưởng thụ nó ra sao. Cảnh mọi người thường thấy khi hai người ở cùng một chỗ đó là hình ảnh cô nhân viên nhỏ bé vô cùng có trách nhiệm, ngoan ngoãn nghe lời trước những yêu cầu vô lý của ông chủ.

Cau mày suy nghĩ liệu có một ngày Lăng Tư Miểu không chịu được nữa sẽ nổi giận hay không. Một giờ trước mình phê bình bản kế hoạch kia liệu có gay gắt quá hay không nhỉ? Anh không hỏi Lăng Tư Miểu thế nào, chỉ hỏi thư ký Lâm có gì không ổn: “Thế nào? Thư ký Lâm.”

“Thật xin lỗi, Thẩm tổng, tôi không rõ Lăng tiểu thư đi đâu, tôi đang phải chuẩn bị để bàn giao công việc.” Thư ký Lâm có chút lo lắng nhưng vẫn kiên trì lắc đầu.

“Ừ.” Thẩm Thác Vũ gật đầu một cái, đang suy nghĩ về Lăng Tư Miểu chuyển sang chỗ khác, lộ ra nụ cười dịu dàng, “Cô hiện tại quan trọng nhất vẫn phải là chăm sóc bản thân thật tốt, như vậy mới trở thành một thư ký không ai có thể thay thế được, một năm sau quay lại trợ giúp cho tôi.”

11. Chương 11: Chương 3.4

Hôm nay anh nhẹ nhàng bày tỏ ý kiến của mình với thư ký Lâm. Do khối lượng công việc nhiều, lại lo sức khỏe của cô không được đảm bảo nên tạm thời anh sẽ điều cô xuống làm một công việc an nhàn hơn ở phòng nhân sự, cử một người khác vào thay vị trí của cô. Chờ đến khi cô sinh xong, sức khỏe ổn định, sẽ đưa cô trở lại làm thư ký hoặc chuyển lên làm trợ lý cho anh.

Anh rất hiểu thư ký Lâm, cô ấy là một người đầy tham vọng. Khoảng một năm trước khi cưới, cô ấy đã đến gặp anh đảm bảo rằng cô sẽ không sinh con trong vòng hai năm tới, tất cả lấy công việc làm trọng. Hiện tại có đứa bé, đoán chừng sẽ làm đảo lộn các kế hoạch của cô.

Cô giấu chuyện mình mang thai có lẽ còn đang không biết xử trí như thế nào. Ở bên cạnh anh nhiều việc vô kể, trước tiên anh nghĩ tới sức khỏe của cô nên chuyển cô tới làm việc ở bộ phận khác. Nhưng anh cũng nghĩ đến tâm tư của cô mà đưa ra cam kết cho tương lai một năm sau.

“Thẩm tổng, tôi xin phép hỏi một chút. Anh có ý định bồi dưỡng Lăng tiểu thư để cô ấy làm thư ký thay tôi không? Nếu có ngày mai tôi sẽ bắt đầu bàn giao công việc cho cô ấy.” Suy nghĩ mãi, thư ký Lâm cuối cùng cũng hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Thẩm Thác Vũ thấy buồn cười, “Cô ấy? Làm sao có thể chứ?” Là do gần đây anh đặt quá nhiều tâm tư vào công việc mà Lăng Tư Miểu đang phụ trách, cố ý làm khó cô, khiến cho mọi người hiểu lầm sao? Họ cho rằng anh muốn bồi dưỡng, đào tạo cô?

“Làm thư ký cho tôi không phải dễ, thế nên bộ phận nhân sự phải bồi dưỡng trước rồi mới cử tới đây làm việc, thư ký Lâm, cô suy nghĩ nhiều rồi.” Sau khi phủ nhận phỏng đoán của thư ký Lâm, anh lần nữa lướt qua nhìn chỗ ngồi của Lăng Tư Miểu, rồi xoay người trở lại phòng làm việc.

Một giờ sau, Thẩm Thác Vũ tìm thấy Lăng Tư Miểu đang cắn bút ngồi ở lối thoát hiểm, trên tay cầm bản thảo. Chóp mũi của cô có chút ửng đỏ, cả người co lại thành một đồng vi lạnh. Nhìn thấy cô, anh thấy mình thở phào nhẹ nhõm, những lo lắng trước đó cũng dần buông xuống.

Ngủ gật, chạy tới đây trốn còn không quên làm việc.... Trước đó có phải cô đã khóc hay không?

Từ lúc thấy thái độ của thư ký Lâm, Thẩm Thác Vũ loáng thoáng đoán được cô ấy đã nói vài câu khiến cho Lăng Tư Miểu khó xử. Biết Lăng Tư Miểu nói ra chuyện mình mang thai, cô ấy nghĩ rằng Lăng Tư Miểu muốn thay vị trí của mình. Với tính cách của thư ký Lâm làm sao có thể nuốt trôi cơn giận này được chứ?

Lăng Tư Miểu đâu rồi, không phải cô ấy cũng mong đợi như vậy chứ? Nghĩ tới đây, tâm tư Thẩm Thác Vũ trùng xuống, cô tốt nhất không nên có suy nghĩ như vậy.

Cho dù như thế nào, hơn nửa giờ vẫn không cô, Thẩm Thác Vũ phân phó tiểu Ngô tới phòng bảo vệ xem camera, những nơi công ty không đặt máy quay cũng không nhiều lắm, lối thoát hiểm là một trong những nơi đó. Không phải nhìn xem cô trước đó cô đã đi những đâu, khi tiểu Ngô báo cáo nói một số nơi không có cô thì Thẩm Thác Vũ đại khái biết phải đi tới những chỗ nào tìm. Quả nhiên, cô ở chỗ này.

Cô không phát hiện anh đến, đợi một lúc, giọng mang theo chút hài hước anh mở miệng nói: “Nơi này rất lạnh nha, chẳng lẽ ở đây sẽ giúp cô nghĩ ra ý tưởng sao?”

Cô cong lưng xuống rút vai một cái, giống như là bị giật mình, một lúc sau mới chậm rãi lắc đầu.

Anh vẫn kiên nhẫn chờ, nhưng vẫn không thấy cô ngẩng đầu lên nhìn. Anh đứng ở bậc cầu thang từ trên cao nhìn xuống, thấy cô ôm chặt bản thân, trông thật nhỏ bé làm sao. Cả người cô nhìn vô cùng ủ rũ, đáng vẻ ngây ngốc, bốc đồng ngày thường khiến anh luôn cảm thấy buồn cười hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Điều này làm cho Thẩm Thác Vũ có cảm giác không quen, từ trước tới nay, anh vẫn cảm thấy cô dễ bắt nạt, giống như anh có thể đặt cô trong lòng bàn tay mặc sức tùy ý nhào nặn theo ý thích của riêng mình.

Nhưng khi nhìn thấy cô như một con thú nhỏ không nơi nương tựa, anh có chút không đành lòng, còn có chút đau lòng, rất khó để có thể hình dung. Anh cũng có chút tức giận, ví như rõ ràng gây khó dễ cho cô là trong quyền hạn của anh, nhưng cô lại từng bước giẫm lên ranh giới của anh.

“Không lạnh sao?” Anh nhẹ nhàng nói, trong lòng cảm thấy áy náy Thẩm Thác Vũ quyết định cưng chiều cô một lần. Nếu như lần này cô nói với anh, anh sẽ vì cô mà bắt thư ký Lâm phải nói xin lỗi, từ đó cũng làm cho những người khác biết, mặc dù thời gian này anh hay bắt bẻ cô trong công việc nhưng điều đó không có nghĩa là anh có gì đó bất mãn với cô.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, hình như đang do dự không biết nên trả lời thế nào.

Làm sao có thể không lạnh cơ chứ, lúc anh tới đã nhìn thấy cô vừa viết vừa hà hơi vào tay, cả người cô bây giờ vẫn còn đang run rẩy.

Thẩm Thác Vũ khẽ thở dài, trong lòng càng mềm xuống, cởi áo khoác lông cừu khoác lên người cô, ôm lấy thân thể đang run rẩy cùng sự kinh ngạc của cô.

Anh ngồi xuống cùng cô, mạnh mẽ ôm lấy vai làm cho chiếc áo khoác bao vào người cô hơn, “Có người làm em khó chịu?” Bị anh ôm khiến cả người cô căng cứng, làm bờ vai cô rung động muốn thoát ra, thấy vậy anh liền tăng lực ở tay ôm cô chặt hơn nữa.

“Tổng giám đốc Thẩm.... không có, tôi....Tôi thật sự không lạnh, ở đây rất ấm, tôi.... Tôi không nghĩ ra được ý tưởng nào, nên.....mới tới đây.”

“Ồ, Vậy đã nghĩ ra được gì chưa?”

Mắt cô mở thật to, con ngươi trong sáng nhìn anh chằm chằm, cái miệng nhỏ nhắn khép mở nhưng lại không thể phát ra âm thanh. Trán trắng nõn của cô vì phiền não mà lông mày nhú chặt nâng cao thành đỉnh núi, dường như cô đang cố gắng chịu đựng hành động của anh.

Thẩm Thác Vũ trong lòng lại đang thở dài, quan sát cô ở khoảng cách gần như vậy, gần thế này anh có thể cảm nhận thấy hơi thở của cô phả vào gò má, đôi môi vì lạnh trở nên quăn rũ hơn, thực sự rất.....mê người.

Cái người ngu ngốc này, hình như cô hoàn toàn không định mang chuyện âm ức của mình nói ra. Trong lòng đang mắng cô ngốc nghếch, nhưng đầu anh lại giống như bị thứ gì đó đầu độc, siết chặt cánh tay, anh hôn lên cái miệng nhỏ xinh đã bao lần xuất hiện trong tâm trí của mình.

Thật ngọt....Vẫn ngọt ngào như trong trí nhớ của anh, thừa dịp cô còn chưa kịp phản ứng anh dùng lưỡi mở răng hàm răng của cô, dây dưa quấn lấy đầu lưỡi thơm mềm, hung hăng mút, khiêu khích cô, mùi vị của cô khiến anh động tình.

Một tay anh vẫn ôm chặt, ép cô dựa lên người mình, tay kia lần xuống dưới đi vào trong áo cô thăm dò. Nhanh chóng tìm được khuôn ngực mềm mại, chỉ cần một tay có thể ôm trọn mềm mại của cô. Anh hài lòng khi phát hiện hôm nay cô không mặc áo ngực đầy, mà chỉ mặc loại hai lớp mỏng, để anh có thể thoải mái vân vê mà nhào nặn.

“Đi, vào phòng của anh....”Thẩm Thác Vũ kiểm chế kích động muốn tiến thêm một bước.

Vốn đang bị mê hoặc, nghe anh nói vậy cô tròn tròn đôi mắt, không khí tốt đẹp ngay lập tức bị phá hủy, Lăng Tư Miểu ra sức giằng co muốn đứng lên, khóc nức nở mang theo chút rên rỉ, hai tay cô ra sức đẩy.

Nhìn xuống xấu hổ cùng cảm giác chua xót, cô cắn chặt hàm răng, ép buộc bản thân nói ra từng chữ rõ ràng, cứng rắn: “Tổng giám đốc Thẩm, tôi nhớ là anh có chuyện hiểu lầm, tôi là cấp dưới của anh, không có bất kỳ ý định nào khác.” Đi vào phòng của anh....Đi vào phòng của anh. Đây là công ty, anh coi cô là gì chứ.... Trong lòng cô đang cố gắng chịu đựng không phát tiết ra ngoài.

“Ồ...” Nhìn người đang ở trong vòng tay, anh cố gắng giữ khoảng cách xoay mặt đi, như là sợ mình sẽ làm ra chuyện gì đó với cô. Thẩm Thác Vũ thẹn quá hóa giận, từ từ buông lỏng kiểm chế với cô, anh cất giọng lạnh nhạt: “Cô cho rằng, tôi không nhìn ra được tâm tư của cô sao?”

“Tôi...” Cẩn môi không nói, cô không biết, nếu cô biết thì tốt rồi.

Nhưng mà thân thể và tâm trí cô đều đang cố gắng chống cự, có một số việc, sai một lần là đủ, lần đầu tiên là khi say rượu, lần này, không có lý do gì để cô coi rẻ bản thân mình.

Bàn tay to của anh vẫn còn mơn trớn trước ngực khiến cô có cảm giác tê ngứa, bờ môi có cảm giác ươn ướt, cho dù cô có ra sức cắn chặt nhưng vẫn ngửi được mùi vị của anh. Nhưng anh không thuộc về cô, cũng không thể thuộc về cô, cho nên, biết rõ anh không vui, cô cũng không thể vì sợ mà nhượng bộ.

“Nói đi, tôi đang chờ nghe ý tưởng của em, xem nó cao kiến cỡ nào.” Ngay cả khi vẫn đang tức giận, anh vẫn biểu hiện bộ dạng dễ tính, lạnh lùng. Anh đã hoàn toàn buông Lãng Tư Miểu ra, vẫn ngồi cùng cô. Đôi mắt đào hoa dịu dàng khẽ chớp, lãnh lẽo, chăm chú nhìn sự bối rối của cô.

Bị anh nhìn chăm chú như vậy, Lãng Tư Miểu có chút tức giận.

Cao kiến gì chứ, đừng ăn đậu hũ của cô như vậy có được không. Nếu như không phải là anh....không, không....nếu như cô không phải là người tốt, thì cô đã đi tố cáo anh quấy rối tình dục rồi.

Nhưng mặc dù anh lạnh lùng như vậy nhưng ánh mắt vẫn như thiêu đốt người khác, cô không nhìn được đưa mắt nhìn về bên phải, dưới tình huống này không nhất thiết phải nhìn thẳng vào mắt anh, cô nghiêm túc nói: “Tổng giám đốc Thẩm, có thể ở trong mắt anh, tôi không thông minh, cho dù trước kia chúng ta đã có lần thứ nhất nhưng vẫn không nên.....tiếp xúc.” Dẫn đo dùng từ, khó khăn lắm cô mới lấy từ “tiếp xúc” để thay thế cho những thân mật mà trước đó hai người từng có với nhau, cô tiếp tục, “Lần đó.....Giống như là buổi sáng hôm anh đưa tôi ký bản cam kết kia là giống nhau, tất cả đã kết thúc, không được phép cũng như không tiếp tục nhắc tới nữa.” Vừa nói vừa nhớ lại, khổ sở lại bắt đầu tràn về khiến âm thanh cô nói có phần trầm xuống.

“Sau đó?” Giọng Thẩm Thác Vũ khẽ vang lên, ý bảo cô tiếp tục.

“Không có sau đó.” Cô thốt lên, ra sức lắc đầu giống như muốn bỏ đi thứ gì đó, “Bởi vì không có sau đó, cho nên, anh là cấp trên tôi là cấp dưới, cứ đơn giản như vậy thôi....Xin anh cũng như vậy mà đối đãi.”

“Ồ, nếu tôi không làm như vậy?” Thanh âm nhàn nhạt của anh vang lên, khiến cô quay đầu lại, kinh nghi (kinh ngạc và nghi hoặc) nhìn anh.

Sắc mặt của anh rất bình thản, trừ bỏ đáy mắt có chút lạnh lẽo, ngoài ra không biểu lộ gì thêm.

Lãng Tư Miểu không nhìn ra tâm tư, cũng nghe không hiểu hàm ý trong câu nói của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại, chân mày nhíu chặt, có chút phòng bị nhìn anh chằm chằm. [Rốt cuộc anh muốn gì?] trong lòng cô tự hỏi.

“Nếu như nói.....tôi với việc chúng ta từng “tiếp xúc” cảm thấy hết sức hài lòng, có thể cho là chung đụng vô cùng vui vẻ, vì vậy nó chưa đủ để đáp ứng được mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới, phát triển thêm một bước nữa nhỉ?” Thẩm Thác Vũ bí hiểm kéo dài từ “tiếp xúc” mà cô đã sử dụng.

Ách? Lãng Tư Miểu chấn động, đầu óc trở nên ồn ào như ở ngoài chợ.

Anh....anh.... Anh rốt cuộc muốn gì chứ? Cái gì gọi là phát triển thêm một bước.

[Xem cô như một quân cờ sao?], nhìn thấy khuôn mặt vì kinh sợ (kinh ngạc và sợ hãi) mà trở nên đỏ ửng của cô, làm cho tâm tư của Thẩm Thác Vũ có chút vui, vẫn để lại áo khoác trên người cô, anh nhanh chóng xoay người rời đi, bỏ lại cô với khuôn mặt cứng ngắc.

Đến khi phản ứng lại thì Lãng Tư Miểu cũng trở lại phòng làm việc, cô muốn đem áo khoác trả lại cho anh nhưng Thẩm Thác Vũ đã rời khỏi công ty..... Vì vậy, chiều nay, Lãng Tư Miểu mất ngủ.

Hai ngày sau, thứ hai, Thẩm Thác Vũ phát hiện bộ phận PR đã đổi người đến sửa xong tài liệu, nói rằng trong nhà có việc gấp nên Lãng Tư Miểu xin nghỉ một tuần để về nhà, mà một tuần sau chính là nghỉ Tết âm lịch.

12. Chương 12: Chương 4.1

Lăng Tư Miếu vội vàng trở về nhà, cô gấp gáp như vậy không phải vì lời nói lúc trước của Thẩm Thác Vũ, mà do thứ bảy nhà cô gọi điện lên hỏi thăm tình hình, trong lúc nói chuyện mẹ cô lỡ lời nói ra chuyện ba cô bị té ngã gãy chân hiện đang nằm trong bệnh viện. Tuy mẹ Lăng đã liên tục bảo đảm không có vấn đề gì xảy ra nhưng cô vẫn không khỏi lo lắng, lấy tốc độ nhanh nhất thu dọn hành lý, rồi xin nghỉ phép để trở về nhà.

Về tới nhà sau khi cất gọn hành lý, cô lập tức tới bệnh viện. Nhìn thấy ba đang ngủ say, cô rón rén đi tới ngồi xuống bên cạnh, tránh làm ba tỉnh giấc. Hai cha con cô ngũ quan không giống nhau, khuôn mặt ba Lăng lúc ngủ say trông rất an tường, Lăng Tư Miếu nhớ tới câu nói mà ba vẫn thường nói với cô, “Thiệt một chút không sao, tâm có yên thì ngủ mới ngon.”

Tính tình Lăng Tư Miếu giống hệt ba Lăng, nhiệt tình giúp đỡ mọi người đến mức gần như xen vào việc của người khác, còn việc của mình được mất ra sao cũng không quan trọng. Chỉ có ở những thành phố nhỏ đang phát triển, người như ba Lăng mới được coi trọng, trong nháy mắt nó đã trở thành một thành phố lớn, Lăng Tư Miếu cảm thấy có chút mất mát.

Bây giờ là buổi chiều, phòng bệnh của ba Lăng dành cho ba người nhưng hiện tại chỉ có ông và một bác nurse. Cả hai đều đang ngủ trưa, trong không gian yên tĩnh Lăng Tư Miếu nghe thấy được cả hơi thở kéo dài của hai người, không tự chủ được nhớ lại chuyện trước đó.

Thẩm Thác Vũ nói..... Anh muốn tiến thêm một bước nữa, rồi cuộc là tiến thêm một bước về vấn đề gì?

Chẳng lẽ, anh cũng thích cô? Lăng Tư Miếu vì vấn đề này mà nghĩ ngợi suốt nửa buổi, bỗng nhiên cô giật mình, tại sao cô luôn dùng tới từ “cũng” thích.....Chẳng lẽ cô thích Thẩm Thác Vũ?

Âm thanh này vang lên trong đầu, càng lúc càng mãnh liệt, không còn nghi ngờ gì nữa, cho nên thời gian qua cô không tranh cãi, so đo chuyện người khác nói xấu mình, mới có thể hồ đồ lên giường cùng anh, rồi bị tổn thương bởi cách làm của anh. Mặc dù bên ngoài cô tỏ vẻ không ngại, nhưng thực tế khi làm việc chung với nhau, cô vẫn cẩn thận xây dựng phòng bị, cũng không quá gần gũi với anh hoặc vui mừng khi thấy anh đối xử tốt.

Thời điểm mới biết anh, cô có thiện cảm cũng vì anh quá ưu tú và nổi bật. Đêm kích tình đó mặc dù say rượu nhưng cô vẫn nhớ rõ cảm giác ở giữa hai chân. Tuy ngắt đi nhưng cô vẫn nhớ hai người đã quần quýt mãnh liệt, nóng bỏng như thế nào, nhớ rõ anh dịu dàng rồi bá đạo ra sao, nhớ cả những dấu vết anh để lại trên thân thể cô.

Cô cố gắng ép bản thân không được nghĩ tới những điều đó, quên đi những khoái cảm cùng nhục nhã của đêm đó, những tưởng đã thành công nhưng rồi anh và cô lại làm việc cùng nhau. Trong công việc, anh càng làm cô khâm phục còn khiến cô có cảm giác sáng chói. Cô chăm chú nhìn anh làm việc, rồi lại tự nói với bản thân, đó là một ông chủ giỏi và tràn ngập ánh hào quang, cô chẳng qua chỉ ngưỡng mộ mà thôi.

Chẳng phải có câu nói, lúc người đàn ông hấp dẫn nhất chính là khi anh ta làm việc sao. Vì vậy, anh đã thành công khiến trái tim của cô rung động, nhưng chính sự dịu dàng của anh lại phá vỡ phòng ngự cuối cùng trong cô.

Sau mỗi ngày làm việc mệt nhọc, anh lôi kéo, ép buộc cô cùng đi ăn cơm, cô biết dạ dày anh không tốt do anh hay làm thêm giờ, bây giờ không ăn đúng bữa sợ bệnh cũ lại tái phát. Chỉ có khả năng đó anh mới quan tâm đến việc ăn uống của cô, chứ hiếm có vị lãnh đạo nào lại chăm sóc cô tận tình như vậy.

Còn chuyện của thư ký Lâm, cô đau lòng không phải bởi vì cô ấy châm chọc, nói những lời cay nghiệt với cô, mà là trong lúc vô tình cô đã làm tổn thương người khác. Cô những tưởng là chuyện mình làm là tốt nhưng lại thành ra hư chuyện khiến cô ấy đau lòng, khổ sở.

Vậy mà Thẩm Thác Vũ tìm được cô, biết được cô đang đau buồn..... Cho dù cuối cùng cô từ chối, nhưng nụ hôn của anh, sự dịu dàng và lời nói của anh lại giống như tảng đá lớn phá vỡ phòng ngự trong lòng cô. Chỉ

có cô mới biết lúc đó cô có bao nhiêu say mê, may mà trong đầu còn sót lại chút lý trí, cô đã đặt ra biết bao quyết tâm, kiên định với những gì mình đã nói nhưng chỉ một câu nói đơn giản của anh đã làm đảo lộn tất cả suy nghĩ của cô.

Anh nói, muốn tiến thêm một bước.....phát triển.

“Miếu Miếu, con đã về?” Giọng nói ôn hòa khiến cô bừng tỉnh, thoát ra khỏi những suy nghĩ lung tung của bản thân.

Ba Lăng thức giấc, dù trong mắt còn mang theo chút ngái ngủ, nhưng dáng vẻ yêu thương quen thuộc khiến Lăng Tư Miếu dần ổn định. Đây là nhà, không có gì khiến cô sợ hãi khi ở nơi đây.

“Sao mặt con lại đỏ như vậy, trong phòng nóng quá hả?”

“Không phải, ba, con làm ba thức giấc ạ?” Cô xấu hổ đưa tay lên mặt, không yên tâm hỏi: “Chân ba còn đau không? Bác sĩ có nói khi nào thì có thể xuất viện không ạ?” Nghe nói ba Lăng ngã rạn xương đùi vì giúp hàng xóm sửa tủ kính. Lăng Tư Miếu nhìn thấy chân ba mình chỉ nẹp cố định xương không phải bó bột, trong lòng cũng bớt lo lắng đi vài phần.

Ba Lăng cười, lắc đầu, “Không đau, thật ra cũng không có gì to tát, chẳng qua mẹ con lo lắng thôi.”

Lăng Tư Miếu đứng lên nâng người ông dậy, kê gối để ông dựa vào, vừa rót chén nước, “Thương gân động cốt sao có thể là chuyện nhỏ được, ba nên nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ừ, tiếc là ba vẫn chưa sửa xong tủ kính cho nhà bác Lâm, mấy ngày qua vì chuyện này mà mẹ và em con tức giận, thật có lỗi với bác ấy, ba đã nói là sẽ giúp bác ấy sửa xong.” Ba Lăng cười, giọng nói tỏ vẻ tiếc hận, tựa hồ nhiều ngày lo nghĩ như vậy không phải là chân của mình mà là cái tủ kính của nhà hàng xóm.

Lăng Tư Miếu thành thật gật đầu đồng ý, “Khi nào con về sẽ qua nhà bác Lâm xem một chút, nếu vẫn chưa xong, con sẽ xem có thể sửa giúp được gì hay không.”

Ba Lăng vui mừng, khen ngợi, lời còn chưa kịp nói thì nghe thấy tiếng cửa mở cùng âm thanh thanh thúy của con gái cùng giọng điệu không đồng ý vang lên: “Còn muốn sửa. Tủ kính nhà bác ấy sao không gọi người tới sửa. Ba, chân ba đã như vậy rồi, chẳng lẽ ba cũng muốn chị như vậy sao?”

Người vừa tới là con gái thứ hai của nhà họ Lăng_Lăng Tư Kỳ, vừa nhìn thấy cô, hai cha còn có chút chột dạ. Mặc dù Lăng Tư Kỳ mới là học sinh trung học, trong khi ba Lăng và Lăng Tư Miếu đều thuộc tuýp người hiền lành, nóng tính thì Lăng Tư Kỳ lại rất giống mẹ Lăng_là một người khôn khéo. Cho nên hai mẹ con luôn áp dụng chính sách giám sát đối với hai cha con Lăng Tư Miếu. Điều này đã trở thành thói quen vì vậy khi thấy hai mẹ con, ba Lăng cùng Lăng Tư Miếu tự giác chuyển sang trạng thái bị quản lý.

Lăng Tư Kỳ tới không bao lâu thì mẹ Lăng cũng mang bữa tối vào, một nhà bốn người thân thiết, vui vẻ ngồi nói chuyện, sau đó ba mẹ con cùng nhau trở về nhà. Ban đêm, Lăng Tư Miếu nằm trên giường, lăn lộn mãi vẫn không ngủ được, cô đi xuống gõ cửa phòng mẹ Lăng.

13. Chương 13: Chương 4.2

“Mẹ.” Cô vén chăn leo lên giường nằm cùng mẹ Lăng, giống như hồi bé khi cô gặp ác mộng, nhưng sau khi lấy ba Lăng thì đã rất lâu hai mẹ con không có ngủ cùng nhau. Cô ôm mẹ Lăng thật chặt, hưởng thụ hơi ấm từ thân hình và lồng ngực của mẹ, hít mũi một cái, “Mẹ luôn nói con và ba gốc, vậy tại sao mẹ còn thích ba?”

“Sao bỗng dưng con lại hỏi chuyện này?” Mẹ Lăng có chút xấu hổ, thấy con gái mặt mũi nhăn lại trong lòng có chút sáng tỏ, “Thế nào, gặp được người tốt rồi sao? Cậu ta chê con?” Nhìn bộ dạng như vậy xem ra, con gái mình đang gặp rắc rối trong chuyện tình cảm đây. Không thừa nhận cũng không phủ nhận, Lăng Tư Miếu chỉ nhích lại gần ôm mẹ thật chặt.

Lăng mẹ có chút kích động muốn nói, người nào thật không có mắt nhìn lại ghét bỏ con gái của mình. Suy nghĩ một chút, nếu là người đàn ông tốt thì sẽ không để ý tới bạn gái mình có gốc gác hay không, còn người đàn ông mà ghét bỏ cô chỉ vì cô gốc gác thì không đáng để cô phải đau lòng.

Vì vậy, bà đem lời muốn nói nuốt lại, nghiêm túc, cẩn thận nói: “Ba con và ba ruột con là bạn của nhau. Ba ruột con mất được ba năm, một mình mẹ nuôi con, mọi việc hàng ngày đều nhờ ông ấy giúp đỡ mà sống qua ngày. Ban đầu mẹ cũng cảm thấy ông ấy thật gốc, lúc nào cũng chịu thiệt thòi, nhưng ông ấy là một người trí thức và hiền lành. Lâu dần mẹ cảm thấy, trong cuộc sống khó có thể gặp được một người toàn tâm toàn ý lo lắng cho mình, đối xử tốt với mình như vậy.”

“Vậy sao ạ? Con cũng vậy, thấy ba rất tốt.” Lăng Tư Miếu lẩm bẩm đồng tình.

Mẹ Lăng nhẹ nhàng gõ nhẹ vào trán cô, “Con đó, mặc dù không phải con ruột, nhưng lại giống ông ấy như khuôn đúc, cả ngày lúc nào cũng lo cho người khác còn bản thân mình thì không quan tâm.” Những năm gần đây, mẹ Lăng luôn nghĩ tới vấn đề này, rõ ràng Tư Kỳ mới là con ruột mà không hiểu sao tính cách của Tư Miếu lại hoàn toàn di truyền từ ba Lăng, một chút cũng không giống với tính cách khôn khéo của cha mẹ ruột cô, chẳng lẽ đây chính là cha mẹ sinh con trời sinh tính sao.

“Hi, không có mà mẹ.....”

“Thôi, ngủ đi con gái, đừng suy nghĩ nhiều quá, nếu cậu ta thực sự không thích con, về đây mẹ sẽ dẫn con đi xem mắt. Trong cái thế giới này, cóc ba chân mới khó tìm chứ đàn ông hai đùi nhiều lắm.” Mẹ Lăng hùng hồn đưa ra chứng cứ chứng minh.

“Ha!” Lăng Tư Miếu vui vẻ, “Vâng, đến lúc đó mẹ phải tìm cho con người nào thật tốt nha.” Cô mãi hòa theo phụ họa nên không thấy trong mắt mẹ Lăng lóe lên ánh sáng nghiêm túc. Con gái tốt nhất vẫn là ở bên cạnh mẹ, bà suy nghĩ sẽ tìm cho cô một người thật tốt.

“Thác Vũ, cậu cười cái gì sao trông mặt gian tà thế hả?” Quý Thiên Hình đang ôm cổ Trịnh Linh, cả hai đứng trước bàn làm việc của Thẩm Thác Vũ. Gian tà mới chính là anh (QTH), nhưng anh lại đường hoàng kéo Trịnh Linh theo.

Trịnh Linh đỏ mặt, cố gắng thoát khỏi cánh tay đang ôm cổ của bạn, “Khốn kiếp, không thở được.” Nhẹ xì một tiếng, thu hồi lại nụ cười mà Quý Thiên Hình nói là gian tà lại, Thẩm Thác Vũ nghiêm nghị, “Này, báo quý này ra rồi, cũng không tệ, các cậu muốn phần thưởng là một chuyến đi chơi xuân cho nhân viên không?”

“Lạnh muốn chết, còn đi chơi xuân?” Mới qua đầu xuân thời tiết vẫn còn đang rất lạnh, Quý Thiên Hình mặt mũi nhăn nhó, anh thà ngồi trong phòng làm việc nhưng ấm áp còn hơn ra ngoài.

“Có thể mang theo người nhà đúng không?” Trịnh Linh xem xét, tính toán.

Thẩm Thác Vũ gật đầu, “Ừ, cậu đưa An Kiều đi cùng, chúng ta đi Ôn Tuyền tắm suối nước nóng các cậu thấy thế nào?” Ngón tay gõ gõ ở trên bàn mấy cái, lơ đãng hỏi: “Bộ phận PR có tất cả bao nhiêu người? Đã trở lại làm việc hết chưa?”

Những nhân viên quê ở xa trong dịp nghỉ tết này cũng sẽ sắp xếp những ngày nghỉ còn lại để nghỉ lễ được dài hơn. Hôm nay mới là ngày làm việc đầu tiên, nên đó cũng là câu hỏi bình thường, Trịnh Linh lắc đầu, “Có năm người nhà không ở đây, chỉ có mình Lăng Tư Miếu nói là sẽ quay lại sớm hơn dự định. Những người khác nghe nói năm nay tiền lì xì có thể hoàn tới 15 mới lĩnh, nên họ cũng không đi làm sớm đâu, sao, cậu có kế hoạch gì à?”

“Bộ phận nhân sự hỏi tổ năm nay có tổ chức ăn uống khai xuân với các phòng ban hay không để bọn họ còn lên danh sách.”

Quý Thiên Hình sợ lạnh nhưng lại thích náo nhiệt, vừa nghe thấy thể tình thần trở nên tỉnh táo, “Nhân viên của tổ cũng trở lại gần hết rồi, sao lại không hỏi tổ?”

Thẩm Thác Vũ mắt cũng không nhìn lên, “Tổ cũng có miệng.”

“Hắc, lão Trịnh, rõ ràng là cậu ấy đang thiên vị cậu, lọt vào mắt xanh của ông chủ rồi, nhớ phải mời tổ một bữa ăn mừng đó.”

Trịnh Linh cười, “Tối nay, tớ định cùng nhân viên đi ăn, cậu đi cùng không?” Trong bụng thầm nghĩ, cậu muốn ăn thì tớ mời.

“A, tối nay vừa đúng lúc tớ cũng không có việc gì, vậy nên cùng đi thôi.” Người lên tiếng chính là Thẩm Thác Vũ, trên mặt nở nụ cười hứng thú.

“Vậy tớ_một nhân viên quan trọng nhất định phải ở bên cạnh bồi ông chủ.” Quý Thiên Hình nói xong liền đi xuống cầu thang.

Tối nay cả phòng đi ăn, Lăng Tư Miếu có chút buồn bực, cô không hiểu một ông chủ lớn Thẩm Thác Vũ và Phó Tổng giám đốc Quý cũng tới, hơn nữa cô cũng không hiểu được tại sao cô lại được bố trí ngồi một trong ba cái bàn mà ba vị cấp trên ngồi.

Về nhà đón năm mới, được mẹ làm rất nhiều món ăn ngon, nên bây giờ mặt cô tròn hơn. Cô vốn quyết định ăn ít để giảm cân, nhưng ở bàn của cô, cô là người nhỏ tuổi nên tất cả mọi sự chú ý đều hướng về cô, cái thì lấy để trêu đùa cô, cái thì khuyên cô ăn thật nhiều, cuối cùng cô với khuôn mặt đau khổ nhìn một bát to đầy thức ăn.

Nguyên nhân cũng bởi Thẩm Thác Vũ nói một câu: “Những nhân viên nhà ở xa, năm mới còn phải trở lại làm việc, vì vậy tối nay phải chăm sóc những người đó thật tốt.” Mà bàn của cô chỉ có mình cô không phải người ở đây.....

Trong lòng cô vô cùng lo lắng, sợ Thẩm Thác Vũ nhìn ra sự lúng túng của mình. Bây giờ cô thực muốn kéo anh ra một chỗ hỏi chút chuyện, việc tiến thêm một bước của anh là như thế nào. Dù sao thì việc gặp mặt tối nay cũng không nằm trong dự liệu của cô, mà hiện tại cô cũng không có gan đi hỏi anh, toàn bộ bây giờ đều là cảm giác lúng túng.

Mấy ngày trước ở nhà cô hiểu rằng nếu cô có tình cảm với Thẩm Thác Vũ thì không thể cứ mãi mập mờ như vậy được, một là chết tâm, một là hai người thật sự có thể ở cùng một chỗ. Cô vì suy nghĩ mà ăn không thấy ngon, Thẩm Thác Vũ trong lòng buồn bực không lên tiếng, anh có cảm giác hôm nay tâm trạng cô thật tốt.

“Lăng tiểu thư, món thịt bò hầm này khá ngon.” Anh cầm đũa gắp một miếng thịt lớn vào trong bát của cô.

“Cảm ơn Tổng giám đốc Thẩm.” Lăng Tư Miếu bị một tiếng Lăng tiểu thư của anh mà suýt sặc, cô ngẩng đầu nở nụ cười thật tươi với anh, giả bộ để không ai biết.

Trịnh Linh cười, “Phải cảm ơn Tổng giám đốc Thẩm thật nhiều rồi, không phải ai cũng có cơ hội theo anh ấy làm việc.”

“Cảm ơn Tổng giám đốc Thẩm.” Cô không thể làm gì khác, lại lần nữa nói lời cảm ơn.

“Ai chà, cái này không thể nói suông bằng miệng được, cô còn không cầm rượu lên mau chóng mời Tổng giám đốc Thẩm.” Quý Thiên Hình thích nhất là náo nhiệt, thừa cơ hội ép uống rượu.

Lăng Tư Miếu thành thật cảm ly rượu đỏ lên, mời rượu, “Tổng giám đốc Thẩm, tôi mời anh một ly.” Cô làm bộ một hơi sẽ uống cạn nửa ly rượu, nhưng lại bị Thẩm Thác Vũ và Trịnh Linh một trước một sau ngăn cản. Lúc này, Quý Thiên Hình cũng cầm bình rượu lên, “Từ từ nào, ai lại mời rượu mà chén lại với thế kia.”

Lúc đầu, Thẩm Thác Vũ muốn để cho cô từ từ, nhưng đột nhiên anh nhớ tới bộ dạng say rượu của cô lần trước, lại nhìn thấy bộ dạng quan tâm của Trịnh Linh, anh lại càng muốn thu hồi lời nói trên miệng, cười nên anh cũng không ngăn cản Quý Thiên Hình rót thêm rượu vào chén của cô.

“Tư Miếu tửu lượng không tốt, Thiên Hình cậu đừng có ồn ào.” Trịnh Linh tiếp tục đưa tay ngăn cản, Quý Thiên Hình vừa nhấc tay Trịnh Linh ra vừa cầm cái ly lên, “Sao, cậu định uống thay cô ấy hả?” Không nói hai lời anh rót đầy chén.

“Đừng, Phó Tổng giám đốc Trịnh, tôi tự mình uống.” Những quản lý ở bên cạnh, Phó quản lý_thay mặt mọi người cũng nâng ly hưởng ứng, chỉ có một mình Trịnh Linh ngăn cản, Lăng Tư Miếu không muốn cấp trên khó xử, dứt khoát một hơi uống cạn.

14. Chương 14: Chương 4.3

“Giỏi lắm!” Quý Thiên Hình ngồi cùng bàn với mấy người lên tiếng khen ngợi, anh ta cũng không bỏ qua cho Trịnh Linh, chỉ vào ly rượu còn chưa uống để trước mặt Thẩm Thác Vũ, “Rượu đã cầm lên ly nào lại đặt xuống, lão Trịnh, Tổng giám đốc Thẩm vẫn chờ cậu đó.”

Lời vừa dứt lại nghe thấy Lăng Tư Miểu nở nụ cười, cô nói, “Phó Tổng giám đốc Quý, ly này tôi mời để cảm ơn Tổng giám đốc Thẩm, anh ấy phải uống với tôi trước đã.” Một ly rượu nữa lại được rót xuống, mặt cô đã ửng hồng, cầm ly rượu uống cạn, rồi cô nhìn về phía Thẩm Thác Vũ nói: “Tổng giám đốc Thẩm, rượu của anh còn chưa uống đâu nhé.” Không thể khoanh tay đứng nhìn người tốt bị bắt nạt, đó chính là tính cách của Lăng Tư Miểu.

Thẩm Thác Vũ đang cười nói âm thanh phát ra cũng thể hiện sự bình tĩnh, anh ngồi im nghiêm túc nhưng trên khuôn mặt vẫn mỉm cười, “Được.” Anh cầm ly rượu trước mặt đến khi uống thì ánh mắt lại nhìn chăm chú vào Lăng Tư Miểu khiến cô có chút sợ hãi.

Ánh mắt rõ ràng nhu hòa như vậy, nhưng sao cô cảm giác hình như anh đang mất hứng. Cô co người lại một chút, vội vàng nhìn sang chỗ khác. Bên kia Quý Thiên Hình vẫn còn đang âm ỉ với Trịnh Linh, nhiệt huyết lại tiếp tục dâng cao, hơn nữa cô cũng không muốn nghĩ tới ánh mắt của Thẩm Thác Vũ là có ý gì, Lăng Tư Miểu lại cầm ly rượu đã được rót đầy rồi đi tới mời Quý Thiên Hình, “Phó tổng giám đốc Quý, tôi kính anh một ly.” Cô nói xong ngửa đầu một hơi uống cạn.

“Hắc, lão Trịnh, cô nhóc này thật khiến người ta đau lòng mà.” Quý Thiên Hình ngồi xuống ăn vạ, “Nhưng tôi đâu có nói là sẽ uống ly rượu này.”

“San sẽ gánh nặng cùng cấp trên là trách nhiệm của nhân viên, Phó tổng giám đốc Quý nếu anh không uống....., chính là do tôi chưa đủ thành ý, vậy tôi xin mời anh một ly nữa.” Lăng Tư Miểu lại rót thêm một ly rượu nữa, rồi uống cạn. Uống liên tiếp 3 ly rượu đầy, mặt cô đỏ như trái táo, đôi mắt cũng bắt đầu bị che phủ bởi một lớp sương mù, nhưng cô vẫn cứ đứng im giờ ly rượu ra trước mặt Quý Thiên Hình, vậy mà anh ta không nề mặt cô ngồi xuống tiếp tục uống rượu.

Trịnh Linh thấy Lăng Tư Miểu đã ngà ngà say, có chút cảm động, vì vậy anh đã giắt bình rượu trong tay Quý Thiên Hình, rót cho anh ta một ly đầy, lên tiếng công kích: “Thiên Hình, ở đâu có chuyện rượu mời không uống, cậu xem nhân viên của tớ cũng đã nói như vậy rồi, cậu làm lãnh đạo như vậy thật không phong độ chút nào.” Những người khác cũng bắt đầu ồn ào kêu Quý Thiên Hình uống rượu.

“Thiên Hình, nhiều người nói như vậy, cậu còn không uống sao?” Thẩm Thác Vũ bỗng nhiên cũng lên tiếng, trên tay đã cầm lên ly rượu, “Như vậy đi, tớ cũng mời cậu một ly, Lăng tiểu thư uống bao nhiêu thì cậu uống bấy nhiêu, tớ sẽ không bắt cậu uống thêm một ly nào cả.”

Đều đã như vậy rồi, Quý Thiên Hình đâu còn lý do gì để không uống, anh cười cười uống 3 chén một lúc mới dừng, “Ừ, cậu uống hết đi, tớ sao có thể tính toán với cậu chứ.”

Lúc này, Lăng Tư Miểu mới cảm mọi người xuống, chờ đến lúc Thẩm Thác Vũ ngồi xuống ghé mới nhỏ giọng: “Cảm ơn Tổng giám đốc Thẩm.” Trong mắt cô ánh lên niềm vui sướng cùng sự sùng bái, cô cười đến ngọt ngào, trái ngược hoàn toàn với lúc trước.

Cảm ơn? Nếu như cô không ngồi bên cạnh mình thì âm thanh nhỏ như vậy căn bản anh không nghe thấy, Thẩm Thác Vũ gấp thức ăn, nhưng trong lòng anh lại nghĩ. Khó trách lần trước cô lại say đến như vậy, cơ bản là cô không chịu được đả kích từ người khác, cô vừa mới nói cái gì, trách nhiệm của nhân viên, cô không thấy sắc mặt của mọi người ở đây thay đổi sao? Mọi người ở đây đều là nhân viên của Trịnh Linh nhưng những người kia chức vị đều cao hơn so với cô, làm sao có thể biết được tâm tư của bọn họ chứ. Thành thật và tận tâm quá mức lại thành ra kẻ ngốc.

Cho đến khi bữa tiệc kết thúc, tất cả mọi người lần lượt ra về, Thẩm Thác Vũ nhìn Lăng Tư Miểu ở trước mặt.

“Em còn muốn trốn đi đâu?” Mùi rượu nhàn nhạt lại không giấu đi được mùi hương dễ chịu từ cô, chính là loại ngọt ngào trong trí nhớ của anh, cô gái trước mặt với đôi mắt bị che phủ bởi tầng sương mù, đang cố gắng giữ cho đầu óc được tỉnh táo.

Cô say thật rồi, tửu lượng đúng là không tốt, thật ra ngoài việc uống 3 chén thì anh thấy cô cũng không uống nhiều, nhưng hình như cô cũng không có từ chối, chỉ cần người mời đưa ra lý do là cô đã uống..., im lặng uống cạn, hoàn toàn không cự tuyệt.

Anh mở miệng nói vì cô say rượu nên muốn đưa cô về nhà, mọi người cũng không có ý kiến gì. Anh kiên nhẫn chờ mọi người về hết, anh vòng tay qua vai đỡ thân thể xiêu vẹo của cô, đưa cô ra ngoài, đi tới khách sạn.

“Hả, Không có mà, tôi muốn về nhà....” Cố gắng mở mắt, cô rốt cuộc cũng nhìn thấy người đang ôm mình, thân thể Lăng Tư Miểu ban đầu cứng ngắc không tự chủ mà thả lỏng.

Thân thể tuy thuộc về mình nhưng trí nhớ, sợ rằng.... lại rất nhớ cái ôm của anh. Mùi Lăng Tư Miểu bắt đầu có chút cay cay, vì vậy cô nói chuyện cũng mang theo chút giọng mũi: “Tôi không có.... Không có trốn, tôi muốn về nhà...” Thanh âm mềm mại có chút nỉ non, có thể nghe thấy ý tứ của cô, cô phải về nhà.

“Xì....” Thẩm Thác Vũ không nhịn được cười, anh mở miệng, âm thanh vẫn như cũ, dịu dàng, dễ nghe: “Em không có trốn sao? Vậy thì thứ hai ai xin nghỉ làm rồi trốn mất dạng hả? Tiểu quỷ nhất gan.”

Cô không để ý tới lời chế giễu của anh, gạt tay của anh đang khoác trên vai mình muốn đẩy anh ra, “Tôi muốn về nhà..... Tôi muốn ngủ.” Anh ôm cô quá chặt khiến Lăng Tư Miểu cảm thấy có chút khó thở.

Ah, muốn ngủ sao? Thẩm Thác Vũ không để cho cô được toại nguyện, vẫn như cũ ôm chặt lấy cô. Xem ra cô say đến không biết trời đất là gì, anh cũng bỏ qua không tính toán với cô, nhưng đổi lại anh cúi đầu dán vào tai cô nhỏ giọng dụ dỗ: “Lăng Tư Miểu ngoan, bây giờ anh dẫn em đi ngủ...”

15. Chương 15: Chương 5.1

“Tôi...Tôi muốn....Uhm, ngủ...” Âm thanh mềm mại mang theo nức nở nghẹn ngào phát ra từ đôi môi đỏ thắm của Lăng Tư Miểu. Cô bất lực giãy dụa thân thể trần trụi, do say rượu nên cô không hiểu tại sao trên người mình lại có một luồng sóng quấy nhiễu khiến cô vừa buồn bực vừa xấu hổ.

Cô cảm giác ngực mình vừa tê ngứa lại sưng trướng, dưới bụng như có hàng ngàn cánh bướm vuốt ve, còn nơi lưng chừng bởi những đợt khoái cảm mang lại mà trở nên ướt át. Chính những điều này khiến cô, một người sắp trở nên điên cuồng trong vui sướng chợt tỉnh mộng. Lúc trước, khi đang ngủ cô chỉ cảm thấy đó là một giấc mơ thật đẹp, thật vui vẻ.

Trong mơ cô được ôm trong vòm ngực ấm áp, đôi tay dịu dàng ôm cô thật chặt với dáng vẻ vô cùng cưng chiều. Bàn tay ấm áp cùng sự ấm áp của chiếc khăn ướt đang lau cơ thể cô vì rượu mà cũng trở nên nóng bỏng, loại cảm giác này thật hạnh phúc, sự tiếp xúc dịu dàng làm cô ngâm nga vui sướng. Nhưng ngay sau đó làn gió vuốt ve mơn trớn, dịu dàng, ấm áp lập tức trở thành một trận cuồng phong, mạnh mẽ xâm nhập.

Đôi môi ẩm ướt xâm nhập vào khoang miệng, cuốn lấy lưỡi của cô, ở trong miệng cô mạnh mẽ mút khiến cô cảm thấy vui sướng. Sự linh hoạt càn quét của đầu lưỡi khiến cô bực bội, có chút khó thở, nhưng cô lại không thể không đi chuyển theo nó.

Cô nghĩ rằng khoái cảm thân mật này khiến cô hít thở không thông thì cảm giác này dường như khuấy đảo đến tận tâm can của cô, môi lưỡi của cô cuối cùng cũng được buông thả sau khi bị mút đến sưng đỏ, đôi môi kia bắt đầu di chuyển xuống phía dưới.

Môi của anh lần theo cần cổ của cô mà bú mút rồi khẽ cắn, cảm giác ngứa ngáy khiến Lăng Tư Miểu không ngừng giãy dụa. Quá mức kích thích khiến bụng dưới của cô liên tục co rút vừa đau đớn lại vô cùng phấn khích, cô phát ra tiếng cầu xin cùng hơi thở gấp gáp: “Thật ngứa.....Bỏ qua cho em đi....Ah, không cần cần....” Xương quai xanh bị liếm, cắn, bây giờ điều phiền não lớn nhất không phải là đau mà chính là cảm giác ngứa ngáy kia dường như không có cách nào giải quyết được, ép cô thét đến chói tai.

“Hừ, thả lỏng, cô bé nhay cảm, em chỉ cần hưởng là được rồi.” Anh nhẹ giọng cưng chiều nói, ở bên cô khiến anh cảm thấy rung động, thân thể to lớn, vững chắc bao trùm lên thân hình ấm áp mềm mại như nhung của cô, cảm giác khi da thịt quần quýt mới CMN tốt làm sao.

Lăng Tư Miểu cảm giác trên người mình có hàng ngàn đốm lửa nhỏ được đẩy lên theo từng động tác. Chỉ chạm vào da nhưng vẫn đốt đến tận tim cô, quấy nhiễu tới chỗ sâu nhất ở bụng dưới, lấy đi sạch khả năng suy nghĩ của cô. Cô giãy dụa cơ thể mong muốn chạy trốn nhưng lại không muốn từ bỏ được sự ấm áp này, điều này khiến cô muốn khóc, muốn ngăn anh không châm lửa trên người cô, nhưng cô lại thấy thật ra còn chưa đủ, cô muốn nhiều hơn nữa.

Có một cảm giác trống rỗng, khiến cho cô muốn mình được hâm nóng hơn nữa, muốn được anh lấp đầy, muốn đem anh khảm thật sâu trong cơ thể mình.

Kích thích tăng cao làm cho nơi ngưỡng ngừng của cô trở nên ướt át, cảm giác tê dại vô cùng rõ ràng, cô lại rất miễn cưỡng có thể cảm nhận thấy sự ướt át, cảm giác có một dòng nước theo con đường nhỏ chảy ra. Chất lỏng từ sâu trong cơ thể cô không ngừng phun ra, khiến hai chân cô kẹp chặt, cọ sát lẫn nhau, nhưng cô vẫn không ngăn được dòng chất lỏng ấm nóng chảy xuống giữa đùi.

Nếu không phải bị khát vọng làm đau, Thẩm Thác Vũ sẽ bật lên tiếng cười, cô đúng là một bảo bối nhảy cảm. Cô luôn miệng cầu xin nói không cần nhưng thân thể cô đã chủ động leo lên người anh yêu cầu nhiều hơn nữa.

Dục vọng cứng như đá của anh đã bị xuân triều của cô làm cho ướt nhẹp, nơi ngưỡng ngừng của cô bởi vì khát vọng của anh mà trở nên trơn ướt, trắng nõn. Cô cứ như vậy im lặng mời gọi anh. Nhưng Thẩm Thác Vũ vẫn rất nhẫn nại, anh muốn cô không thể rời bỏ mình, muốn chọc cho cô phải chủ động cầu xin anh đi vào, như vậy mới không uổng công mấy ngày qua anh bị cô hành hạ như vậy.

Sau khi nếm qua mùi vị của cô, mỗi khi nhớ lại anh thường bị khát vọng hành hạ đến đau đớn, anh phải chịu đựng điều đó, tại sao cô lại không?

Cô vừa kẹp lấy chân của anh vừa giãy dụa, trên dưới cọ sát, khiến cho anh bị phân tâm, Thẩm Thác Vũ buộc sự chú ý của mình ở ngọc ngào trước ngực cô.

Ngực của cô nhìn qua thật mềm mại, nụ anh đào vì dục vọng mà đứng thẳng, ngạo nghễ nở rộ trước mắt Thẩm Thác Vũ, khiêu khích, trêu chọc tầm mắt của anh. Phàm là đàn ông cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho phần kiều ngạo này, anh bắt đầu dùng ngón cái vờ vờ nó, xoa nắn rồi siết chặt, cảnh cáo và nhắc nhở cô vì ai mà nó trở nên cứng rắn.

16. Chương 16: Chương 5.2

Đồng thời mềm mại ở dưới bàn tay cũng làm cho anh không nhịn được mà nắm chặt, anh dùng lực đẩy tay cô ra ôm trọn bộ ngực cương cứng, đầy đặn, anh gia tăng lực ở tay hưởng thụ sự mềm mại mà cô mang lại khi bị anh siết chặt.

“Uhm,nhe.....nhe một chút, đau...” Vú bị anh nắm chặt, đùa bỡn khiến Lăng Tư Miểu khóc thút thít, vừa sưng trướng lại đau, sự tàn sát như vậy khiến cô không chịu nổi. Bởi cô cầu xin, lấy lòng anh, anh cắn vành tai cô, đầu lưỡi ở tai cô khẽ liếm nhẹ, “Đau không? Kêu to lên một chút anh lập tức cho em.” Nói xong, anh đã cúi xuống ngậm, mút, khiến nụ hoa cô chuyển thành màu đỏ thắm.

Bởi sự dịu dàng, ấm áp cùng với nhạy cảm của cô khiến cả hai thở dài thỏa mãn. Hương vị của cô trong đầu anh luôn đẹp đẽ, ngọt ngào nở rộ trong miệng anh. Cô nhanh chóng bị môi, lưỡi của anh trêu đùa, hơi thở trở nên nặng nề, gấp gáp, nhanh chóng biến thành tiếng ngậm nga, rên rỉ.

“Uhm.....A.....Uhm....Không cần.....A.....” Cô xấu hổ phát ra tiếng rên, đến mức bản thân cũng không biết. Khoái cảm do bị anh bú mút, trêu ghẹo tăng cao, theo động tác của anh cô không ngừng cọ sát, lúc cô cảm thấy mình sắp lên đỉnh cao của khoái cảm nhưng lại không được. Chính vì vậy, Lăng Tư Miểu ôm chặt đầu của Thẩm Thác Vũ, thút thít khóc, “Cầu xin anh....Ừm....Cho em, cho em....”

Rốt cuộc cô cầu xin anh cái gì cô cũng không biết, chỉ biết rằng khi bị anh nhiệt tình vuốt ve, trong cô có một khoảng trống cần được anh lấp đầy. Sâu thẳm trong trí nhớ của cô dường như đã từng có một loại căng trướng đau đớn như vậy. Hiện tại còn kích thích hơn, sâu thẳm trong cơ thể cô mong muốn được lấp đầy, cô muốn, muốn nhiều hơn thế, muốn được lấp đầy.

Cuối cùng như ý nguyện, anh nghe được lời khẩn cầu của cô, Thẩm Thác Vũ không nhịn được nữa, đầu gối thoáng dùng sức đẩy hai chân cô đang quăn bên mình, cô đã đủ ướt át không cần phải dùng tay để kích thích nữa, anh trực tiếp hướng thẳng tới nơi non mềm kia đẩy vào mấy cái, dục vọng cuối cùng cũng vào trong hoa tâm trơn mềm của cô.

Lăng Tư Miểu bởi động tác dồn dập của anh mà kêu lên, cảm giác khó chịu nhanh chóng được thay thế bằng khoái cảm kích thích, không để cho cô có thời gian suy nghĩ, anh lại nhanh chóng thúc mạnh vào trong cơ thể cô. Anh mạnh mẽ xâm nhập khiến cô có cảm giác ngay cả cổ họng mình cũng bị đâm thủng.

“Bảo bối, em thật chặt, thật trơn!” Giọng nói Thẩm Thác Vũ bởi vì dục vọng mà trở nên khàn khàn, ở bên tai cô khen ngợi. Tiếp đó Lăng Tư Miểu không có cách nào mở mắt chỉ biết cắn chặt môi, sự đụng chạm mạnh mẽ, nóng bỏng của anh khiến cô vui sướng, thiêu đốt xâm chiếm toàn bộ tâm trí cô.

Anh đẩy chân cô sang hai bên, đem nó quăn chặt bên hông của mình. Thân thể thon dài màu mật ong của anh bao trùm lên thân hình nhỏ nhắn, mềm mại trắng như tuyết của cô ở phía dưới, hai người cũng vì khoái cảm mà trở nên gấp gáp. Chân của cô không ngừng va chạm vào cái móng kiệu mỹ (đẹp) của anh, anh luật động mạnh mẽ và đầy tốc độ.

Ngoài việc hai thân thể cọ sát, chặt chẽ không rời thì phía dưới chỗ giao hợp cũng truyền tới tiếng nước chảy, còn có hơi thở gấp gáp của anh đan xem cùng tiếng rên rỉ của cô. Anh đối với cô dường như không đủ, mỗi lần rút ra đều không nỡ, sau đó khi tiến vào thì luôn tiến đến chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Thời điểm mỗi lần anh rút ra, nơi non mềm của cô đều ra sức siết chặt, giống như muốn giữ anh lại, chờ đến khi anh dung nhập thì lại xấu hổ, ngại ngùng, trở nên chặt chẽ như muốn chống cự, khước từ không cho anh đi vào, khiến anh trở nên mạnh mẽ, làm anh cảm thấy vui sướng cùng kích thích.

Dùng sức vuốt ve khuôn ngực mềm mại, cảm nhận toàn thân Lăng Tư Miểu run rẩy, thanh âm cũng từ mềm nhẹ, rên rỉ cầu xin mà trở nên dồn dập. Thẩm Thác Vũ tăng nhanh tiết tấu, nặng nề va chạm, cho tới khi hai người đạt tới cao trào mà không ngừng run rẩy, phần hông của anh áp chặt chống đỡ tại nơi mềm mại của cô, dùng hết sức vùi thật sâu vào cơ thể của cô. Hai người đã đạt đến cao trào, ôm lấy đối phương thở hổn hển, thật lâu không nhúc nhích....

Nếu như nói buổi tối hoan ái, Lăng Tư Miểu vì say rượu mà không xác định được đâu là thật đâu là mơ, thì buổi sáng sớm Thẩm Thác Vũ với tinh lực tràn đầy, tuyệt đối đã khiến cô không thể phủ nhận mức độ thân thiết của cả hai.

Khiến Lăng Tư Miểu tỉnh giấc không phải vì say rượu mà bởi hai bên huyết Thái Dương đập đến đau đớn, cũng không phải do rượu cùng ăn uống đến mức khô họng, mà là cảm giác sưng tấy ở phía dưới do bị trêu ghẹo, xâm nhập đến tê dại.

Lúc mới bắt đầu cô vẫn không chống lại được ý nghĩ muốn ngủ, nhưng khi có ngón tay đột nhiên thăm dò vào khiến cô chợt bừng tỉnh, sau đó, cô kẹp chặt thân thể kinh ngạc mở to mắt nhìn vào trong đôi mắt đào hoa đang tràn ngập ý cười.

“Đã tỉnh rồi hả?” Ngón tay Thẩm Thác Vũ vẫn đang làm chuyện xấu, chống đỡ ở sâu bên trong cơ thể cô, anh nghiêng người hôn lên khóe môi của Lăng Tư Miểu, “Sáng sớm tốt như vậy, không nên lãng phí.” Lãng phí? Đây.... Chuyện gì đã xảy ra vậy? Đầu óc Lăng Tư Miểu vẫn còn đang suy nghĩ lời anh nói nên hoàn toàn không thấy được sau lưng là nụ cười đầy thâm ý, âm trầm của Thẩm Thác Vũ.

17. Chương 17: Chương 5.3

Ngay sau đó, hai chân của Lăng Tư Miểu cong lên, ở giữa liên tục bị va chạm, cô chỉ có thể rên rỉ, không ngừng cầu xin. Cô cảm thấy mình như đang ở trên chảo nóng, bị Thẩm Thác Vũ tới tới lui lui lặp đi lặp lại động tác, anh còn liên tục thay đổi tư thế, cô bị ăn đến triệt để. Cuối cùng khi anh buông tha cô thì cơ thể cô đã nhiễm một màu hồng nhạt, thật lâu không thể nhúc nhích.

“Thắm....” Cẩn môi, Lăng Tư Miếu phát hiện không biết nên gọi anh như thế nào cho phải. Thắm Thác Vũ với thân thể trần trụi đi về phía phòng tắm, anh dự tính đi tắm, nhưng nghe được cô nhỏ giọng, có chút ngập ngừng gọi mình quay người lại, nở nụ cười dịu dàng, “ Anh không định đi tắm trước, mà anh không dám chắc khi chúng ta tắm cùng nhau, anh sẽ lại muốn em thêm lần nữa.” Nụ cười rất dịu dàng, nhưng lời nói ra lại rất tà ác.

“Hả....” Lăng Tư Miếu không để ý tới cảm giác nhóp nhính của cơ thể, xấu hổ dùng chăn bao phủ thật chặt thân thể, “Em có thể tự mình tắm rửa.”

“Vậy thì tốt, ngoan, vậy anh đi tắm trước nhé.” Thắm Thác Vũ quay lại giường hôn lên trán cô, giọng nói cứng chiều của anh khiến Lăng Tư Miếu có chút kinh ngạc, say mê. Đến khi cô suy nghĩ thông suốt, thì điều cô nghĩ không phải là tại sao anh không mang cô đi tắm cùng, mà cô muốn xác thực lại lời nói hôm đó của anh, anh nói muốn cùng cô phát triển quan hệ thêm một bước nữa, hơn nữa tối hôm qua hai người còn thân mật với nhau, phải chăng anh đối với cô là nghiêm túc?

Nhưng hành động của anh vô cùng tự nhiên và thân mật, khiến Lăng Tư Miếu không cách nào mở miệng. Dường như một câu hỏi nghiêm túc của cô tại thời điểm này, sẽ phá hư bầu không khí dịu dàng, ấm áp.

Nên.....Anh cũng giống cô chứ? Nếu không, lần đó khi bị cô từ chối, anh vẫn còn tìm tới?

Lăng Tư Miếu đưa tay từ trong chăn ra, khuỷu tay thu lại nắm chặt tay bày ra tư thế động viên bản thân, nhỏ giọng tự nói: “Cố lên, Lăng Tư Miếu, người đáng để hấp dẫn, không nên suy nghĩ lung tung.” Trong lòng cô vì lời khích lệ ngắn ngủi này mà dần ổn định lại, sau đó cô làm một hành động lớn mật, “thích thích” bọc chăn mỏng nhảy xuống giường, chạy đến nơi có tiếng nước chảy rào rào, trước cửa phòng tắm, cô lớn tiếng, gõ cửa.

“Thắm Thác Vũ, anh thích em đúng không?”

Tiếng nước vẫn cứ chảy, bên trong phòng tắm người đang chà xát thân thể thon dài nghe thấy vậy lập tức cứng người lại, sau đó mỉm cười, âm thanh loáng thoáng truyền ra, “Đứa ngốc.” Thanh âm mềm mại mang theo nụ cười, Lăng Tư Miếu dựa vào cửa từ từ ngồi xuống, cũng nở ra nụ cười ngốc nghếch.

“Lăng tiểu thư, có phải hôm qua quá mệt mỏi nên đói bụng không?”

“Không phải, cũng không đói lắm.”

“Ném thử cái này đi, mùi vị của nó cũng không tệ lắm.”

“Cảm ơn Tổng giám đốc Thắm.”

Ngồi bên cạnh nhau, anh càng thân thiết, cô lại càng câu nệ, anh lập tức ngừng đùa, “Hôm nay, tạm thời xin nhân viên bộ phận PR tới hỗ trợ hội nghị này, chủ yếu do triển lãm lần này sẽ có rất nhiều phương tiện truyền thông tham gia, đối với công ty hình ảnh rất quan trọng.”

Ngày đó khi hoan ái đi qua, anh cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô đang vuốt ve cảm mình, dịu dàng mang chút khó nói: “Tư Miếu, mặc dù bây giờ quan hệ của chúng ta không giống như trước, nhưng trong công ty ở trước mặt người khác, có một số việc vẫn không thể công khai, em hiểu không?”

“Vâng.” Anh là ông chủ, cô là nhân viên, sao có thể không đồng ý chứ.

Quan hệ của hai người dù không công khai, hơn nữa ngày càng trở nên thân mật, nhưng không phải vì vậy mà cô đòi hỏi đặc quyền gì, ở trước mặt người khác, cô vẫn như cũ sẽ rất tôn kính gọi anh là “Tổng giám đốc Thắm”. Mà Thắm Thác Vũ cũng rất phối hợp, mang theo chút hài hước gọi cô “Lăng tiểu thư”.

Chủ nhật đột nhiên bị kéo đến làm thêm giờ cũng không có gì lạ, nhưng phần lớn thời gian cô lại một mình ở bên cạnh ông chủ đề xuất ý kiến, sẽ khiến cho cô có cảm giác không quen, không chỉ bởi thực tế cô còn nhiều cái chưa hiểu, mà còn do người bên cạnh là anh.

Cô bất giác nghĩ, có phải anh muốn cô cho nên mới lấy cớ bắt cô đi làm thêm giờ. Suy nghĩ này cứ khuấy đảo trong lòng Tư Miếu, khiến cô hận không tìm được chỗ không người, dựa vào anh gắng hỏi cho rõ ràng. Dù biết phần nhiều anh sẽ không cho cô đáp án như mong muốn, câu nói được anh sử dụng nhiều nhất chính là một tiếng mang theo chút cứng chiều “Đứa ngốc.”

Nhưng Lăng Tư Miếu vẫn miệt mài, hỏi đến không biết mệt, cô thích cảm giác được ở cùng một chỗ với anh, rất thích.

“Khiến mọi người phải làm thêm giờ, còn bắt mọi người ăn cơm cùng tôi, cũng là làm khó mọi người rồi, dù sao ăn cơm cùng cấp trên luôn không được tự nhiên.” Âm thanh của anh vang lên mang theo chút vui vẻ, tràn đầy tao nhã.

“Có sao đâu, được ăn cơm cùng ông chủ là một may mắn.”

“Tổng giám đốc Thẩm, ngài nói đùa sao, chúng tôi vui mừng còn không kịp.” Một nhân viên bên bộ phận hành chính nhân sự chủ yếu phụ trách hội nghị, bình thường tiếp xúc với Thẩm Thác Vũ tương đối nhiều, rồi rít cười tỏ thái độ. Thẩm Thác Vũ nghe được lời nói của mấy người, giống như trêu đùa, “Mọi người thoải mái là tốt rồi, nhưng cũng không thể mãi ăn uống mà quên mất đồng nghiệp bên bộ phận PR cũng tới giúp một tay, phải chăm sóc họ thật tốt.” Ông chủ đã lên tiếng, lập tức có vài người hành động, rồi rít giới thiệu món ăn và rót trà cho Lăng Tư Miếu, trong lúc nhất thời cô cũng trở thành một người quan trọng.

Bộ phận PR chỉ có một mình Lăng Tư Miếu, vì lần trước cùng người bên bộ phận nhân sự ẩm ỉ, không vui, cho nên đến trưa mọi người cũng không quá quan tâm đến cô, lúc ăn cơm mọi người cười nói vui vẻ, còn cô cứ lặng lẽ ăn.

Lăng Tư Miếu lần đầu tham dự hội nghị, trong công việc có chút không biết theo ai, mặc dù trước đó cô hơi mệt, khẩu vị không tốt, nhưng bây giờ bị chúng tinh phụng nguyệt (sao quanh trăng sáng) trở thành tiêu điểm lại càng không quen.

“Cảm ơn Tổng giám đốc Thẩm quan tâm, tôi ăn đủ rồi, mọi người cứ tự nhiên.” Lăng Tư Miếu lấy tay che miệng bát không chịu nhận thức ăn tiếp tới, suy nghĩ một chút, cô lấy đũa gấp món mà anh vừa nói đưa vào trong bát của anh, “Mời ngài ăn, ăn nhiều một chút.” Sau đó cầm bình trà lên, lần lượt rót mỗi người một tuần trà, “Mọi người ăn nhiều một chút.”

Như vậy ồn ào đã hạ xuống, cuối cùng khi trở về chỗ của mình có thể yên tĩnh, cô tưởng không ai nhìn thấy lập tức thở phào nhẹ nhõm, có thể tránh tất cả nhưng không thoát khỏi con mắt mang ý cười của người ngồi bên cạnh.

Trải qua bữa cơm trưa thân thiện, buổi chiều không ít người bên bộ phận hành chính nhân sự nhìn thấy Lăng Tư Miếu mặt lập tức thoải mái đôi chút.

“Tổng giám đốc Thẩm thật đẹp trai nha.” Đi vào cùng Lăng Tư Miếu là hai trợ lý hành chính, cả hai đều là những cô gái ở độ tuổi đôi mươi, vẫn đang ở thời điểm hai mắt sáng lên khi nhìn thấy trai đẹp. Họ lén lút mang theo máy chụp ảnh, từ xa khi nhìn thấy Thẩm Thác Vũ, họ đã nhờ Lăng Tư Miếu chụp ảnh.

Cầm máy ảnh trên tay, trong lòng Lăng Tư Miếu có chút ghen tị, ngón trỏ đặt vào nút chụp ảnh, hướng về phía mình, “Tôi cũng muốn chụp.” Mặc dù cách rất xa, nhưng chụp được không ít hình ba người, còn là vẻ mặt tươi cười, bọn họ xúm lại xem chiến lợi phẩm.

“Tắm này không tệ nha, ôi chao, tắm này nhìn qua giống như mình và anh ấy đang đi cùng nhau nha.”

“Cái gì cơ, cậu xem, tắm này mới đúng, anh ấy ngẩng mặt lên, có phải giống như ở phía sau thâm tình ngắm nhìn tớ?”

“Ừ.” Lăng Tư Miếu gật đầu, có chút tiếc nuối nhìn mấy tấm hình của mình, không có tấm nào chụp rõ nét cô cùng Thẩm Thác Vũ, hình như khi chụp hình cho cô các cô ấy không để ý góc chụp.

“Tắm này chụp cũng không tệ lắm.” Thanh âm từ tính, nhẹ nhàng chen vào phá vỡ tiếng cười đùa của ba cô gái.

Lăng Tư Miếu ngẩng đầu, phát hiện không biết Thẩm Thác Vũ ở phía sau các cô từ bao giờ, do có lợi thế về chiều cao nên anh đang mỉm cười từ đỉnh đầu của họ nhìn vào máy chụp hình.

Bởi vì đây đã là giai đoạn cuối nên cũng không tính là lười biếng, Phùng Ngọc - một trợ lý nhỏ của bộ phận hành chính, ánh mắt sáng lên, “Thẩm tổng, có thể chụp với chúng tôi vài tấm không?”

“Có thể chứ.” Không nói hai lời anh lập tức kéo một người lại gần, ôm vai đứng lùi phía sau một chút, “Chụp thôi.”

Người bị kéo vừa đứng là Lăng Tư Miếu, bàn tay ấm áp của anh đặt lên vai cô, bởi vì chênh lệch chiều cao, cằm của anh gần chạm đến trán của cô, tư thế này quá ư thân mật, cô thậm chí còn cảm nhận thấy hô hấp của anh thổi vào đỉnh đầu mình.

Thành thật! Thành thật! Cô lo lắng sợ anh nghe được nhịp tim của mình. Chụp liên tiếp vài tấm, nghe thấy người chụp không ngừng nhắc: “Này, tới gần chút nữa, Tổng giám đốc Thẩm thân mật thêm chút nữa, Tư Miếu sát vào thêm chút nữa.” Cô từ từ lại gần một chút, gần chút nữa, cố gắng cười thật ngọt ngào.

Thẩm Thác Vũ vô cùng bình dị, gần gũi, sau khi chụp cùng Lăng Tư Miếu xong, lại cùng hai trợ lý nhỏ chụp thêm vài tấm hình, phối hợp vô cùng ăn ý, Lăng Tư Miếu cắn môi, thế nào cũng cảm thấy anh dường như đối với ai cũng phù hợp.

Mặc dù giữa hai người cái gì cũng đã làm, nhưng cho dù là một cái ôm nhẹ nhàng, hơi thở ấm áp kia cũng sẽ khiến cô vô cùng khấn trương, nhưng nhìn thế nào cô cũng không thấy phần khấn trương này xuất hiện trên người Thẩm Thác Vũ. Đủ mọi tư thế được yêu cầu đều đã xuất hiện trong các tấm hình, Phùng Ngọc bạo gan xem từng tấm ảnh hỏi: “Tổng giám đốc Thẩm, ngài nói những tấm hình này có phải rất đẹp không?”

Thẩm Thác Vũ cười, gật đầu một cái, tầm mắt lại không nhìn về phía bên kia, giờ ngón tay gõ nhẹ lên trán của Lăng Tư Miếu, “Nghĩ gì mà nhập thần như vậy hả?” Nhìn cô lúc thì cau mày, sau sắc mặt lại đỏ ửng, đột nhiên anh cảm thấy rất muốn trêu chọc cô.

Lăng Tư Miếu che trán, kháng nghị, “Đau.” Trong lòng cô thầm oán, không muốn cho anh biết suy nghĩ của mình. Trong lòng Lăng Tư Miếu dâng lên cảm giác ngọt ngào, bởi anh đối với cô không giống như những người khác.

“Như vậy cũng đau?” Tai phải cô bỗng nhiên có chút tê ngứa, anh khẽ thì thầm bên tai, như có như không chạm vào: “Em có phải....đang nghĩ tới chuyện bậy bạ không hả?” Âm thanh của anh rất nhẹ, chỉ có cô ở gần sát mới nghe thấy, câu nói kia mười phần ái muội, khiến cô xấu hổ triệt để.

18. Chương 18: Chương 5.4

Nhân cơ hội hai trợ lý bộ phận đang cúi đầu thảo luận bức ảnh nào đẹp Thẩm Thác Vũ trêu chọc Lăng Tư Miếu, nói xong lại bình thần trở về trạng thái ban đầu. Nhưng lúc nói môi không cẩn thận chạm vào tai của cô, dụng cụ chạm gần ngửi trong giây lát cũng làm cho anh hoảng hốt, mùi hương của dầu gội và sữa tắm hòa vào nhau tạo thành hương thơm đặc biệt chỉ thuộc về cô, làm anh đột nhiên có cảm giác khô nóng.

Viền tai khéo léo bởi vì cô ngượng ngùng mà biến thành màu hồng nhạt, thật là muốn cắn một cái, mùi vị nhất định là không tệ.

Lăng Tư Miếu không tính là thấp, cao trung bình dáng người lại mảnh khảnh, kết hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn, khi cô im lặng nhìn dáng vẻ có chút nhu nhược, cô đang dùng tay bịt lấy lỗ tai, cau mày cắn môi khấn trương nhìn chằm chằm Thẩm Thác Vũ, giống như thật sự lo lắng anh sẽ làm bừa ở công cộng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, môi đóng đóng mở mở mấy lần, cuối cùng vẫn không có phát ra tiếng nào.

Thẩm Thác Vũ nhìn dáng vẻ của cô, tâm tình thật tốt, cũng không tiếp tục trêu chọc cô, xoay người hướng phòng làm việc bên kia đi tới, cô nhóc này không biết che giấu ý nghĩ của mình, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, đoán chừng toàn bộ công ty cũng đều biết quan hệ của hai người không tầm thường rồi.

Lăng Tư Miếu hít sâu hô hấp sâu hơn, vì không để cho mình chạy theo bóng lưng anh, cô đưa tay mở máy chụp ảnh, “Xem xem mình vào trong ảnh trông như thế nào.” Đây là lần đầu cô và anh chụp chung, phải giữ gìn thật tốt mới được!

Lăng Tư Miếu thu thập xong tư liệu của bộ phận PR, đến địa điểm tập hợp lại cảm thấy choáng váng, xe buýt xe taxi công ty thuê đã không còn ở đây.

Lần này chọn địa điểm tổ chức hội nghị cách thành phố ba mươi km nghỉ chân ở Độ Giả, công ty có xe đưa đón nhân viên. Nếu như không ngồi lên chiếc xe kia, cô phải trở về như thế nào?

Lăng Tư Miếu vội vàng gọi điện thoại cho nhân viên bên bộ phận phụ trách, nhưng lại không có tín hiệu, gọi lại, vẫn luôn ở trạng thái này. Đồng nghiệp trên xe cô đều không quen, trong tay chỉ có số điện thoại của người phụ trách bộ phận, Lăng Tư Miếu ngồi xồm xuống cắn môi, cô nghĩ, nơi này không biết có tắc xi không.?

Khi xe Thẩm Thác Vũ dừng trước mặt cô thì đã là hơn một giờ sau rồi, Lăng Tư Miếu vẫn còn duy trì tư thế ban đầu, ngồi ở nơi đó vẽ từng vòng từng vòng tròn trên đất.

Thấy cô như vậy, trong lòng cũng có chút giận, “Em muốn ngồi ở chỗ này một đêm sao?”

Lăng Tư Miếu lắc đầu một cái, ngồi lâu chân cũng đã tê cứng rồi đứng lên có chút đau, mặt cô nhẵn như bánh bao.

“Ngồi vào.” Thẩm Thác Vũ phân phó tài xế Tiểu Ngô: “Lái thẳng đến nhà tôi.”

“Tại sao là anh?” Mặc dù vẻ mặt người ngồi bên cạnh rất tự nhiên, không biết vì sao cô có cảm giác lúc này anh cũng không phải là đang cao hứng, Lăng Tư Miếu nhỏ giọng yếu ớt hỏi, trong lòng có chút đuối lý.

Đối với chuyện ở cùng với Thẩm Thác Vũ, Lăng Tư Miếu vẫn cảm thấy không quá chân thật, hôm nay bỏ lỡ xe trực giác cũng không muốn cho anh biết, anh biết rồi, đoán chừng lại có cơ hội nói cô dần, nhưng mà đợi nửa giờ không thấy tắc xi chạy qua, cô không thể làm gì khác ngoài tìm cấp trên của mình.

Thẩm Thác Vũ liếc xéo cô một cái, từ từ hỏi: “Không đuổi kịp xe không biết gọi điện thoại bảo người ta đợi một chút sao?”

“Gọi cho trợ lý Lý, nhưng không gọi được.”

“Sao không gọi lại cho người khác?”

“Không có nhớ.” Cô có chút chột dạ giọng nhỏ đi.

“Cũng không biết trực tiếp gọi điện thoại cho anh?”

“Không có. Nhớ kỹ.” Hơn nữa, cô thật sự không có nhớ, giống như. Làm anh mất hứng.

Rất tốt, nhân viên chuyên ghi chép thông tin, ngay cả số điện thoại của anh đều không nhớ, hoàn toàn coi anh là người ngoài rồi.

Thẩm Thác Vũ thật sự muốn bóp chết cô, chợt cười, “Vậy tìm Trịnh Linh hữu dụng đúng không, số điện thoại của anh ta em lại nhớ được?”

Lăng Tư Miếu đành hoảng gật đầu, “Anh ấy là cấp trên của em mà.” Có khó khăn trong công việc, số điện thoại của cấp trên đương nhiên phải nhớ.

Nụ cười trên mặt Thẩm Thác Vũ nhu hòa hơn, “Trừ lần trước có lỗi đánh giá thành tích từng có xung đột bên ngoài. Còn có chuyện gì liên quan tới bộ phận của trợ lý Lý không?” Lý Tĩnh là người của bộ phận hành chính Phó Kinh Lý, hôm nay là người tổng phụ trách hội nghị.

Không có chứ? Nghiêm túc suy nghĩ một chút, Lăng Tư Miếu cảm thấy mình không có thù oán với ai, “Em dọn dẹp chậm, người lại nhiều, em quên bảo người ta chờ một chút.” Khác bộ phận, cô lại là một nhân viên nhỏ, đối với tầng tầng lớp lớp nhân viên quản lý, quen biết cũng không nhiều bao nhiêu.

“Ừ.” Từ lỗ mũi khẽ hừ một tiếng, Thẩm Thác Vũ nhắm mắt buông lỏng nghỉ ngơi, chẳng thèm nói nhiều với cô.

Trịnh Linh trực tiếp gọi cho anh, lúc ấy anh cũng đã đến trước cửa nhà rồi, người bên kia gọi điện thoại nói là bỏ sót, ngược lại lời nói biểu hiện vô cùng nguyên ý đến nơi rồi nhanh chóng quay trở lại đón người.

”Người trên xe bởi vì làm thêm giờ mà mệt mỏi, cũng ước gì về đến nhà sớm một chút để nghỉ ngơi, gần 40’ sau mở mắt ra thấy đã tới rồi, nếu như lúc này quay đầu lại đi đón cô một nhân viên nhỏ như vậy, về sau càng làm cho người ta hận chết cô, cho nên nói với bên kia không cần quay đầu lại, sau đó bảo Tiểu Ngô lái xe về đón.

Nhưng mà anh hoàn toàn có thể không đến, cho cô một trừng phạt cũng tốt, để cho cô lần sau có thể học thông minh ra một chút, nhưng vừa nghĩ tới cô nóng nảy chắc mặt của cô nhăn giống như bánh bao, trong lòng không giải thích được lại mềm lòng.

Lăng Tư Miểu biết Thẩm Thác Vũ mất hứng, len lén liếc liếc về phía trước, mắt nghiêm túc nhìn thẳng Tiểu Ngô, duỗi tay chân nghiêm túc ngồi thẳng, tay nhỏ bé lại linh hoạt đưa đến giữa hai người. Giật nhẹ vạt áo Thẩm Thác Vũ, khi anh nghiêm mặt liếc cô một cái thì khuôn mặt tươi cười vội vàng lấy lòng, nhỏ giọng tỏ vẻ biết lỗi nói: “Là em không tốt, không nên tức giận.”

“Anh không có tức giận.” Giọng nói cứng nhắc, cũng không nhìn cô nữa: “Biết mình lỗi ở chỗ nào chưa?”

Xem ra chỉ nhận lỗi vẫn không được, còn phải tự kiểm điểm, Lăng Tư Miểu nghiêm túc nghĩ nghĩ, ập a ập úng nhớ lại, “Em không nên không nhớ số điện thoại của anh.”

Thẩm Thác Vũ lại liếc cô một cái, không nói gì.

Được rồi, xem ra còn chưa đủ, cô tiếp tục nghiêm túc nghĩ lại, “Em không nên quên mất thời gian tập hợp.”

Thẩm Thác Vũ còn chưa muốn nói chuyện, hơn nữa so với vừa rồi lại càng không cao hứng.

Chút bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện này Lăng Tư Miểu vẫn phải có, tiếp tục cố gắng nghĩ lại, đột nhiên phức đến thì lòng cũng sáng ra mà nín lấy vạt áo anh, tay rất nhanh bắt được tay của anh, “Em không nên gặp khó khăn lại tìm người khác, nên hướng anh nhờ giúp đỡ.” Trong giọng nói có mong đợi hưng phấn, dường như cảm giác lần này tuyệt đối sẽ không sai lầm rồi, âm điệu so với vừa rồi lớn hơn một chút, có tình thần hơn một chút.

Thẩm Thác Vũ không có cự tuyệt cô nắm chặt, tư thế ngồi thẳng ban đầu cũng khẽ buông lỏng, trên mặt từ từ xuất hiện một chút như có như không mỉm cười.

Lăng Tư Miểu trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hơn nữa lần nữa cảm thấy vui sướng, giống như, anh đang khấn nguyện, thật tốt!

Đến nhà Thẩm Thác Vũ, Lăng Tư Miểu nhanh chóng lấy được đồ đạc của mình, “Cảm ơn Tổng giám đốc Thẩm, cảm ơn tài xế Ngô, em đi nha.” Tài xế Tiểu Ngô còn ở đây, mặc dù mới vừa rồi ở trên xe cô khó có thể kiềm chế mà có chút hành động thân mật đối với anh, nhưng khi đối diện vẫn nên tránh xa và lễ phép một chút.

“Đi lên trước mở cửa.” Tay bị kéo, ngoài ý muốn bị nhét vào một chuỗi chìa khóa, thanh âm của anh nhàn nhạt, cũng không cho cự tuyệt.

“À?” Cô há to miệng, lúng túng: “Em. Em không biết tầng thứ mấy.” Vừa dứt lời, lập tức bị liếc một cái.

Lăng Tư Miểu cứng họng, mặt khẽ hiện ửng hồng, mặc dù đã ở hai lần rồi, nhưng hai lần đều là say rượu đều được anh đưa lên, mỗi lần rời đi đều chột dạ giống như làm kẻ trộm, coi như nhớ tầng lầu, cô cũng không nhớ rõ biển số nhà.

“1902, đếm từ bên trái sang đến thứ ba là chìa khóa cửa sắt bảo vệ, chìa thứ tư là cửa lớn.” Đôi mắt đào hoa híp lại nhìn chăm chăm cô, Lăng Tư Miểu nuốt nước miếng một cái, cô giống như đọc hiểu ý tứ trong ánh mắt anh, cô còn dám hỏi cái gì?

Lăng Tư Miểu ngoan ngoãn ấn thang máy lên trên, lại không dám nói nhiều.

Chờ nhìn cô vào thang máy Thẩm Thác Vũ nhếch môi mỉm cười thần nhiên, hỏi Tiểu Ngô: “Mạnh dạn nói đi.” Mới vừa rồi anh hỏi Lăng Tư Miểu cùng Lý Tĩnh có còn đụng chạm hay không, cô nói không có thì lúc ấy anh nhìn thấy Tiểu Ngô liếc mắt nhìn về phía sau, giống như muốn nói lại thôi, Tiểu Ngô là quân nhân chuyển nghề, miệng vô cùng kín lại là người đáng hoàng, Thẩm Thác Vũ rất tin tưởng.

“Ngày đó họp hằng năm, tôi nghe nói vốn là có mấy người uống rượu trong đó có một nhân viên mới, khi đó người ấy ngồi cùng bàn với Lăng tiểu thư, Lăng tiểu thư vẫn giúp cô ấy ngăn cản rượu, mới say thành như vậy.”

“Hả? Người mới này đặc tội với người nào sao?”

“Cô bé kia rất trẻ tuổi, đáng dấp rất đẹp, nghe nói lúc Lý Tình phỏng vấn đã từng thấy hai mắt nhìn đắm đắm.” Suy nghĩ một chút, lại bổ sung câu, “Mấy người uống rượu kia, đều là nhân sự bộ phận hành chánh bên kia.” Bề ngoài Lý Tình là một người trung niên bình thường mập mạp, năng lực làm việc không kém so với người khác, nhưng ở trong công ty có chút tin đồn không tốt lắm, rất háo sắc.

Tiểu Ngô nhìn Thẩm Thác Vũ không có trách anh nhiều chuyện, đáng vẽ vẫn còn rất có hứng thú nghe tiếp, tiếp tục nói với anh một chút chuyện Lăng Tư Miểu kết thù oán với người của bộ phận kia, cô vào công ty không lâu, bởi vì đã từng tranh phải trái với cấp trên mà tên tuổi nổi lên.

Lỗi đánh giá của bộ phận nhân sự về thành tích của nhân viên sau một thời gian thử việc, chỉ một câu người trợ lý từ cần nghiên cứu thêm trực tiếp bị xa thải, lúc ấy các trưởng phòng bộ phận PR cũng không quá để ý, cô cũng vừa mới qua thời gian thử việc của mình, một câu không công bằng đã chạy tới bộ phận nhân sự. Cô nói mọi việc cũng phải có một cái đạo lý, một mực đòi nói rõ phải trái với người của bộ phận, cầu xin một phần công bằng, còn thêm một phần công tác của người trợ lý đó.

Tiểu Ngô lúc ấy làm bộ như lơ đãng không quan tâm, lại đứng lúc người vây xem càng ngày càng nhiều, đối mặt với nhân viên công ty bàn luận xôn xao, quản lý bộ phận nhân sự cũng sợ chuyện huyên náo quá khó coi, cuối cùng vẫn là mặt đen lại sửa lại thành tích.

Chuyện huyên náo này làm bộ phận nhân sự mất thể diện, trong một đoạn thời gian rất dài, thấy người của bộ phận PR cũng không có cái sắc mặt gì tốt.

Hoá ra là như vậy, Thẩm Thác Vũ như có điều suy nghĩ, đáng vẽ này có thể nói là đã hiểu ra, tại sao tất cả người của bộ phận PR đều nói đi trước, mà Lăng Tư Miểu còn ở nơi đó uống say khướt, đoán chừng là thù mới hận cũ tích lại, một đồng người bộ phận nhân sự ào lên, chúc cho cô gục xuống.

Thì ra là cái người ngu ngốc kia lo lắng chuyện bất công của thiên hạ, quả nhiên cô không phải loại đầy bụng ý định bò lên trên người của anh, nhưng mà, một đứa ngốc cũng không có gì tốt đáng giá để cho anh cao hứng. Thẩm Thác Vũ có chút không nghĩ ra là mùi vị gì, tại sao anh lại cảm thấy hứng thú đối với người ngốc như vậy đây?

Chắc là nếm mùi vị cô thật sự quá tốt, về chuyện tình dục cho anh rất nhiều vui sướng, chắc là không sai, hơn nữa món ăn, ăn nhiều cũng có một ngày kia sinh ra chán ghét.

Tiểu Ngô nhìn không hiểu sự phức tạp trong mắt Thẩm Thác Vũ, anh có thể nhìn ra tình cảm giữa Lăng Tư Miểu và Thẩm Thác Vũ không bình thường, nhưng cái này cũng không cần anh quan tâm và tham gia quá nhiều, làm tài xế thân cận của Thẩm Thác Vũ, chỉ cần yên lặng làm tốt chuyện chính mình, khép chặt miệng là được rồi.

19. Chương 19: Chương 6.1

Lại trở về trong phòng này rồi, mặt Lăng Tư Miểu nóng như lửa đốt, rất lúng túng.

Nhớ lại một màn nóng bỏng ướt át ở nơi này, làm cho cô không tự kiềm chế được, cảm giác ngượng ngùng, đứng ngồi không yên.

“Nghĩ gì thế, cửa cũng không khóa.” Giọng nói trong nhẹ không quá lớn, hơi có vẻ bắt đắ dĩ vang lên.

Lắc đầu một cái, Lăng Tư Miểu sống chết không có ý định thừa nhận trong đầu cô đang nhớ lại một màn kích thích kia, nhưng về mặt cô ngượng ngùng, đáng vẽ then thùng gò má ửng hồng của cô đã sớm bán đứng cô.

Thẩm Thác Vũ nhẹ giọng bật cười, đi tới ôm cô hung hăng hôn một cái, sau đó ở bên tai cô khè thì thầm, “Anh cũng đói bụng, chỉ mà, phải lấp đầy bụng mới có thể lực cho em ăn no, ngoan, biết làm cơm sao?”

20. Chương 20: Chương 6.2

Đến khi cô cả người vô lực ngồi phịch ở trên giường, anh mới tỉnh thần sảng khoái rời giường.

Thẩm Thác Vũ tắm rửa sạch sẽ, mới đi gọi cô: “Sáng sớm cùng nhau chạy bộ.” Kịch liệt gần một canh giờ, hiện tại bên ngoài đã sáng rõ, đã hơn bảy giờ sáng.

Toàn thân đau nhức không dứt vừa mới mơ màng ngủ được một chút cô hận không thể đánh chết người đang làm phiền cô “Đi ra!”

“Chạy xong anh sẽ mời em ăn sáng” Tối hôm qua cùng nhau ăn cơm thì cô từng khua tay múa chân nói rằng cô thích nhất thức ăn ngon, cô thích nhất là tiệc đứng trong khách sạn năm sao, vừa đứng gần nhà anh có khách sạn năm sao làm tiệc đứng cũng không tệ, chút nữa có thể mang cô đi ném thử một chút.

“Em muốn ngủ, muốn chạy anh tự chạy đi.” Trời đất bao la giấc ngủ là lớn nhất, cô cương quyết không nghe anh.

Híp híp mắt, đột nhiên Thẩm Thác Vũ lại đưa bàn tay đến giữa đùi đã bị mài đến sưng đỏ của cô, “Ừ, nếu em đã không bỏ được cái giường này như vậy, hiện tại thời gian vẫn còn sớm, có thể làm chút vận động. . . .” Vừa nói tay đã thuận thực bắt đầu trên chọc, làm cô khó chịu.

Lăng Tư Miểu lập tức giống như thỏ bị giẫm đuôi, né tránh bàn tay đáng sợ của anh, luôn miệng cầu xin tha thứ, “Đừng mà, em đi chạy vẫn không được sao?”

Thẩm Thác Vũ hài lòng cười, ung dung thu hồi tay ở dưới người cô, véo nhẹ lên gương mặt của cô, “Ngoan, anh chờ em ở phòng khách.”

Á, trên mặt dính dính ẩm ướt A, mới vừa rời tay của anh. Vừa nghĩ tới tay anh mới vừa rời để ở nơi nào, diendanle@quydon đầu óc Lăng Tư Miểu muốn nổ tung, mông giống như bị thiêu vội nhảy vào trong phòng tắm.

Lăng Tư Miểu cắn đầu bút, giống như đặc biệt nghiêm túc suy nghĩ bản thảo trong máy vi tính, nhưng mà nếu như nghiêm túc nhìn ánh mắt của cô, sẽ biết lúc này nhất định cô đang thất thần, nhìn cô một lát cau mày, một lát lại chống tay lên má, giống như có phiền não không nhỏ.

Trước mặt cô chia đều một cuốn sổ, phía trên viết mấy keyword, chạy bộ sáng sớm, đồ ngọt, ăn không đúng giờ, dạ dày không tốt, tính khí thất thường, sau đó nhìn cô suy tư một hồi, ở bên cạnh chỗ chạy bộ sáng sớm ghi chú mấy chữ nhỏ, ngủ sớm dậy sớm thân thể tốt.

Cô lại suy nghĩ một chút, bên cạnh ăn uống không đúng giờ viết lên vài chữ, ưa thích giản đơn, sau đó ở chỗ dạ dày không tốt vẽ một mũi tên, đồng thời ngón tay chỉ vào bốn chữ ưa thích giản đơn, nhìn một chút sau đó cau mày còn dư lại hai giờ, lắc đầu một cái khép lại cuốn sổ.

Không sai, những thứ này chính là sự khác biệt với cô, cô quan sát được từ Thẩm Thác Vũ, mà cô đang suy nghĩ phải giải quyết xong những điều khác biệt này.

Cô suy nghĩ muốn làm bạn gái đúng tiêu chuẩn, bao gồm cả việc chăm sóc thân thể Thẩm Thác Vũ thật tốt, cũng hết sức nhân nhượng làm quen với thói quen của Thẩm Thác Vũ.

Đây là người đàn ông đầu tiên cô thích, cũng là chủ độ nói yêu thương, cô hy vọng có thể cố gắng hết sức với đoạn tình yêu này. Đáy lòng vẫn có một nỗi sợ hãi, cô là một người phụ nữ bình thường bình thường, so với Thẩm Thác Vũ thì kém nhau quá xa, cô chỉ có thể đối tốt với anh gấp bội. Để cho anh cảm thấy cô tốt, mới có thể cảm thấy an toàn nhiều hơn.

Thẩm Thác Vũ khẽ trầm ngâm nhìn hai hộp cơm trước mặt, nâng cằm lên không nói gì.

Mới vừa rồi anh nhận được tin nhắn của Lăng Tư Miểu, cô nhắn tin hỏi anh hiện tại có thời gian hay không, anh nghĩ đến rất nhiều trường hợp có thể xảy ra, nhưng không có nghĩ tới cô sẽ mang đến hai hộp cơm đầy đủ thức ăn bày ở trước mặt anh.

Lăng Tư Miểu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, cũng không được tự nhiên, hai tay không tự giác mà nắm lấy nhau, cắn môi nhẹ giọng giải thích: “Em biết rõ anh bình thường đều không thể nào ăn cơm trưa đúng

giờ, người bây giờ không đói bụng cũng không sao, một lát nữa có thể hâm nóng lại ăn, bên ngoài. . . .
. Đồ ăn nhanh bên ngoài cũng không có dinh dưỡng gì, em thấy ngày đó anh cũng không còn cảm thấy đồ ăn em làm khó ăn.”

Cô làm việc bên cạnh anh hai tuần lễ, đã sớm rõ ràng bình thường lúc nghỉ trưa Thẩm Thác Vũ sẽ bận rộn không có thời gian đi ra ngoài ăn cơm, bình thường đều gọi thư kí mang sandwich, hoặc gọi đồ ăn bên ngoài mang đến, mà những thứ đồ ăn mua ngoài kia, mặc dù là sandwich được mang đến lúc nghỉ trưa, nhưng chờ khi anh thực sự sang phòng giải khát hâm nóng lại ăn, bình thường cũng đã buổi chiều rồi.

Thật ra thì Lăng Tư Miểu muốn nói cho anh biết, đúng giờ ăn cơm trưa là tốt nhất, nhưng thấy đáng về Thẩm Thác Vũ hơi im lặng, lại có chút e sợ.

Vì vậy trong lòng cô cực kì khinh bỉ bản thân, dien@dan## vừa nặng nề cắn môi dưới, rất nhanh sau đó nói: “Thật ra thì em cảm thấy đúng giờ ăn cơm vẫn tốt hơn, dạ dày anh không tốt, em thay anh hâm nóng lại được không?”

Thẩm Thác Vũ mỉm cười ôn hòa, chậm rãi gật đầu một cái.

Lăng Tư Miểu nhìn nụ cười của anh thở phào nhẹ nhõm, cầm lên hộp cơm liền đi ra hướng ngoài cửa, trong lòng buông lỏng mỗi bước đi đều mang theo vui sướng.

Sau khi cô đi ra, Thẩm Thác Vũ lập tức thu lại nụ cười.

Sau lần đó, mỗi ngày Lăng Tư Miểu giống như làm kẻ trộm, vào giờ nghỉ trưa lại che che giấu giấu đi lên, len lén đưa bữa trưa nóng đến trong phòng làm việc của Thẩm Thác Vũ. Chính cô cũng không dám nhìn anh ăn xong, nhiều lắm là đợi gần mười phút, nhìn anh bắt đầu ăn sẽ vui vẻ lại lặng lẽ xuống lầu.

Tuy vậy, cũng bị thư ký mới tới thấy qua hai lần, cô mặt dày làm như không có việc gì nhấn nút thang máy xuống lầu, trong lòng mặc dù thấp thỏm, nhưng nghĩ thư ký cũng sẽ không vì việc nhỏ như vậy mà đi hỏi Thẩm Thác Vũ.

Vì buổi trưa mỗi ngày anh có thể cho cô làm cơm trưa, cô cũng không có phản đối Thẩm Thác Vũ nói, nhưng mà trong công ty vẫn có một lời đồn đãi nho nhỏ truyền ra, lăng Tư Miểu không có nghe được, Thẩm Thác Vũ lại nhạy cảm phát hiện ra.

Hôm nay là Chủ nhật, Thẩm Thác Vũ tương đối thanh nhàn, Lăng Tư Miểu nâng má, cười he he nhìn anh bắt đầu ăn thức ăn cô tỉ mỉ chuẩn bị muốn rời đi, lại bị anh một tay kéo tay của cô, ngăn lại.

Bàn tay của anh rất lớn, ngón tay thon dài, lực độ vừa vặn nắm được cổ tay của cô không đến nỗi làm đau, ngón tay ma sát cảm giác da ở cổ tay cô trắng nõn mềm mại.

Lăng Tư Miểu cảm giác loại này ma sát rất sắc tình, rất thân mật, để cho da cô bị chạm vào có một loại cảm giác nóng bỏng.

“Hả? Còn có việc sao?” Cô thuận theo anh trở lại bên cạnh anh, vui vẻ mà cười hỏi.

Anh chậm rãi nhai, giống như cơm cũng mang theo vị ngọt, lộ ra nụ cười thỏa mãn. “Em còn chưa có ăn, chúng ta cùng nhau ăn.” Dùng lực một chút, kéo Lăng Tư Miểu vào trong ngực, ngồi vào trên đầu gối của anh.

“Không cần, ở dưới lầu em cũng có.”

“Ngoan, ăn một miếng.”

“Vậy anh sẽ ăn không đủ no rồi. Umh.” Vẫn bị đút một miếng, lời kế tiếp đã không nói được.

Trên mặt Thẩm Thác Vũ mang theo kích tình, ánh mắt lại vẫn trong trẻo, giọng anh mang theo dụ dỗ nói với cô: “Lại đây, giúp anh cởi ra.”

Tay Lăng Tư Miểu vừa mới chạm vào, nhưng anh lại kéo tay của cô, giờ thật cao lên trên đầu của cô, lắc đầu, “Dùng răng của em, không cho dùng tay.”

“A, vậy. Vậy sẽ chạm phải.” Lăng Tư Miểu đỏ mặt xấu hổ, giọng càng nói càng nhỏ.

Thẩm Thác Vũ hài lòng cười, khuôn mặt đã tuần tú của anh lúc này mang theo chút tà nịnh, “Ăn kẹo que rồi sao?”

Anh muốn cô làm gì, còn phải hỏi sao?

Mặt Lăng Tư Miểu đã dán vào vật nóng cao vút, chóp mũi đã ngửi được mùi thuốc về Thẩm Thác Vũ, so với bình thường cảm thấy càng nồng đậm hơn, cô rất bối rối nhưng cũng không bài xích mùi vị này, hơn nữa để cho lòng của cô rất tò mò.

Cô có thể làm cho anh vui vẻ, cái ý nghĩ này hòa chung với dự vọng của cô, hóa thành động lực mãnh liệt.

Thật ra thì đêm đó say rượu cô cũng từng phun ra nuốt vào dự vọng của anh, Thẩm Thác Vũ còn nhớ rõ cảm giác tuyệt vời này, nhưng hiện tại nhìn dáng vẻ Lăng Tư Miểu, có lẽ đã quên hết sạch. Lúc này nhìn cô vừa e lệ lại hiếu kỳ, để cho dự vọng của anh hoàn toàn không kịp đợi cô nói thêm điều gì, ở dưới trời buộc thật mỏng khê trương to ra, không kịp chờ đợi muốn chôn sâu vào khoang miệng ấm áp của cô.

21. Chương 21: Chương 6.3

Chỉ do dự mấy giây, Lăng Tư Miểu bắt đầu có hành động, vì tay bị kéo lên, cô chỉ có thể lại gần, mặt dán lên nơi cứng rắn cao vút, dùng răng cắn mép quần lót dưới bụng Thẩm Thác Vũ.

Chóp mũi cô tràn đầy mùi vị của anh, trước mắt là cơ bụng bình thần của anh. Anh có thói quen tập thể dục, bụng bình thần bền chắc, nhìn rất tốt.

Quần lót chất liệu rất tốt, mười phần đàn hồi, cô dùng hết sức cắn chặt, sau đó kéo ra một bên lại kéo xuống chút nữa rồi, vật nóng bỏng gắng gượng theo trời buộc cởi ra, “Pằng” một cái nhảy đánh ra ngoài, nhẹ nhàng đánh ở trên mặt của cô, coi như kịp thời tránh né, vẫn mang theo chút cảm giác ướt át mềm mại ở lối vào, còn chạm qua đôi môi của lăng Tư Miểu.

Trên môi dính dính, Lăng Tư Miểu khó khăn đợi đến khi làm cột trụ giải phóng ra ngoài, mới thả lỏng bởi vì cô cắn chặt mà quần lót bị nước miếng thấm ướt, sau đó cô liếm liếm môi, trách chắc lưỡi hít hà, ngu ngơ ngẩng đầu lên, “Mắn mặn.”

Hốc mắt Thẩm Thác Vũ đỏ lên, bởi vì cổ họng khô khốc mà trở nên khàn khàn, “Liếm liếm nó, giống như ngâm kẹo que vậy.”

Lăng Tư Miểu khéo léo cúi đầu, mang theo tò mò nghiên cứu.

Đỉnh vật nóng bỏng của Thẩm Thác Vũ đã chảy ra dịch, hơn nữa dường như cảm thấy rét lạnh khê run. Nó vẫn to lớn giống như trong trí nhớ của cô, hơn nữa cảm giác rất sạch sẽ, trừ mùi nồng đậm bên ngoài, còn mang theo mùi vị sau khi tắm rửa.

Buổi sáng nhất định anh lại tắm rửa, Lăng Tư Miểu nghĩ.

Nó lạnh không? Nhưng mà không khí bốn phía, giống như đều bị nó làm cho nóng lên một chút, nhẹ nhàng lè lưỡi liếm liếm, ấm áp, hơi mặn, cô khê liếm xung quanh vật trụ to dài, không có cách nào dùng tay cố định, không thể làm gì khác hơn là dùng môi đi chống đỡ lỗ nhỏ ở lối vào, sau đó thuận thể há mồm khiến nó trượt vào.

Quá lớn, Lăng Tư Miểu nhưng một khi nuốt vào đầu màu hồng này thôi, hàm răng cắn thận từng li từng tí dùng sức, khê cắn mẫu thịt kia, sau đó cô nghĩ muốn động đầu lưỡi, lại phát hiện không có không gian, ngược lại bởi vì khoang miệng bị căng ra được mở rộng mà tràn ra một lượng dịch lớn.

“Uhm... , dùng đầu lưỡi của em liếm liếm, lấy tay vịn nó.” Anh cũng phát hiện ra cô không có cách nào, khoái cảm mãnh liệt cũng làm cho anh không cách nào giam cầm tay của cô nữa, anh buông tay cô ra hưng phấn chỉ thị, hai tay đỡ đầu của cô, bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển trước sau lắc nhẹ.

Có tay trợ giúp, cũng nghe thấy ngôn ngữ hưng phấn của anh, cảm giác anh rất thích, Lăng Tư Miểu bắt đầu cố gắng hoạt động đầu lưỡi của cô.

Mỗi khi đầu lưỡi của cô lướt qua lỗ nhỏ phía trên, hoặc dùng sức cọ sát bên cạnh thì luôn có thể nghe thấy Thẩm Thác Vũ phát ra tiếng than thở, khẽ rên rỉ.

Cô biết, anh thích cô làm như vậy. Ở trong đầu hồi tưởng lại các hình dáng trong tiểu thuyết ngôn tình cô đã đọc trước kia, còn bởi vì tò mò mà xem phim A, cô cũng cố gắng phun ra nuốt vào cột trụ nhiều hơn.

Cổ họng rất khó chịu chống đỡ, cũng bởi vì xâm nhập quá mức mà sinh ra cảm giác muốn nôn mửa, nhưng mà thấy thân thể anh càng ngày càng khẩn trương căng thẳng, còn bởi vì động tác của cô mà sinh ra tiếng rên rỉ lớn nhỏ khác nhau, cô biết cô đã mang đến cho anh rất nhiều vui sướng.

Cho nên cô càng ngày càng bạo gan, càng ngày càng muốn nếm thử, từ trên xuống dưới vừa liếm láp vừa hút, thậm chí còn ngậm liếm chăm sóc viên cầu mềm mại phía dưới.

“Ừm... ah. Bảo bối. Ngậm vào đi.” Giọng của anh mang theo chút thống khổ đè nén, yếu ớt thỉnh cầu.

Lăng Tư Miểu khạc ra hai quả hình cầu ngậm trong miệng, hít thật sâu ngậm cột trụ bị liếm láp trơn ướt vào trong miệng, Thẩm Thác Vũ đã đợi không kịp động tác của cô rồi, đôi tay hơi dùng sức kìm đầu của cô, tự luật động ở trong miệng cô.

Lăng Tư Miểu kìm nén đến muốn ói, cổ họng thỉnh thoảng bởi vì tốc độ của anh phát ra tiếng “Phù phù”, dù là như vậy, cô cũng cố gắng vận dụng nâng đầu lưỡi, muốn cho với Thẩm Thác Vũ nhiều sung sướng hơn nữa.

Khi Thẩm Thác Vũ bộc phát có chút mất hồn, khoái cảm rừng rực như thế, cho đến sau lưng cùng cái hông bị đánh vô lực, người phía trước bị áp chế thật chặt phát ra ho khan thống khổ, anh mới phản ứng chậm nửa nhịp.

Lăng Tư Miểu được buông ra mềm nhũn nằm liệt ở trên ghế sofa, nửa người trên nghiêng dựa vào, nửa người dưới vô lực ở ghế sa lon rũ xuống trên đất, mặt bị nện đến đỏ lên, phun ra nuốt vào trở nên khó khăn nên ho sặc ra dịch màu trắng vẫn dính ở khóe miệng, ở cằm cùng cần cổ, ánh mắt mê ly, trên mặt thống khổ cùng kích tình đan xen nhau.

Anh trở nên áy náy, nhưng mà vào giờ phút này cô đứng như trong tưởng tượng của anh, muốn mộng xuân trở thành sự thật.

Ở trong phòng làm việc tình yêu kích thích như thế, thân thể của anh mới vừa trải qua một cuộc bộc phát sung sướng, rồi lại bắt đầu muốn phun trào một đợt sóng khác.

22. Chương 22: Chương 7.1

Thẩm Thác Vũ móc từ trong túi ra một bao màu bạc, xé ra hai ba lần lại hiện lên dục vọng cương cứng, cúi thân mình xuống lấy tay thử một chút độ ẩm giữa hai chân Lăng Tư Miểu, xác nhận phía dưới cô dịch xuân đã tràn đầy có thể dung nạp to lớn của anh, cầm lấy hai chân vô lực của cô gấp cong lại, dùng dục vọng cứng ngắt đi mài cánh hoa của cô.

Chỉ sợ một chút đã làm cho Lăng Tư Miểu gãy dựa thở gấp, mà dục vọng của Thẩm Thác Vũ đã hoàn toàn hồi phục trạng thái tốt nhất.

Tê dại khó nhịn lại ngứa ngứa, từ cánh hoa bìa nhợt nhạt ra, càng làm cho Lăng Tư Miểu khó hiểu bởi vì dục vọng mà ở chỗ sâu trong âm đạo cảm thấy trống không đau đớn, lại mang đến khó nhịn nhiều hơn.

Thẩm Thác Vũ từ bên chân @ien@an#e^^ydon Lăng Tư Miểu căng thẳng, cô rên rỉ thở dốc cùng với không ngừng gãy dựa, giống như là muốn thoát đi vừa giống như muốn đi vào trong thân thể, biết cô đã bị dục vọng hành hạ đến muốn nổi điên, thế nhưng anh lại không chịu cho cô không dùng lực phá cửa đi vào, ngược lại cười yêu cầu: “Cầu xin anh.”

“Ừ, cầu xin anh.” Ý thức của Lăng Tư Miểu lại trở nên mơ hồ, cô rất muốn anh đi vào.

“Cầu xin anh cái gì? Nói ra.”

“Đi vào, cho em.”

“Cho em cái gì? Em muốn anh cho em cái gì?” Còn chưa đủ, trong lòng Thẩm Thác Vũ tà ác nhân tử toàn diện nở rộ, lúc này Lăng Tư Miểu quá mức mê người, đáng giá để anh nhẫn nại và mong đợi, bộ dáng nhu nhược của cô để cho anh rất muốn giày xéo cô, muốn cô ở dưới thân mình nở rộ.

Cô cảm giác mình sắp bị thiêu cháy rồi, mặt đỏ lên thốt ra: “Ồ, cầu xin anh đi vào trong thân thể em.” Lấy mu bàn tay che hai mắt, cô cảm thấy mình bởi vì khát vọng mà vụn vụn, không muốn làm cho anh nhìn thấy dáng vẻ mắc cỡ lúc này, tay che mặt lại cho là chỉ cần không thấy được anh cũng sẽ không bị nhìn đến.

Thẩm Thác Vũ bị tiếng nức nở cùng lời nói của cô làm cho toàn thân nóng lên, căng thẳng dùng sức, bỏ qua xấu hổ, cánh hoa ướt át được mở rộng, để anh đi vào nơi sâu nhất.

Bởi vì phong phú khoái cảm thỏa mãn cùng đau đớn mang đến mà cô cắn chặt môi, vẫn không kìm nén được bật ra “Ừ ư” rên rỉ, cảm giác mình giống như là trong cuồng phong bạo vũ bùng bùng như ngồi trên thuyền nhỏ, bị anh dùng sức tiến vào lắc lư không dứt. Khoái cảm không ngừng ngừng tụ, giống nhau bước cô đến sắp nổi điên. Khát vọng lấy được thuốc giải, cô khó có thể kiềm chế co rúc lại, kẹp chặt, giãy dụa, mãi .

Thẩm Thác Vũ cảm thấy dục vọng được hoa đạo trơn trượt mềm mại hút thật chặt, không nói ra được cảm giác, bên trong nước dư thừa, một vào một ra , cũng phát ra tiếng “Bạch bạch” vang dội.

“Cắn thật chặt.” Áo sơ mi trên người Thẩm Thác Vũ đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, lúc này toàn bộ giác quan của anh đều ngưng tụ ở phía dưới nơi bị gắt gao cắn nát, cố gắng cày cấy làm sung sướng ở bên trong, “Gọi ra, anh thích nghe thanh âm của em” Cô rên rỉ vừa mềm mại vừa dễ nghe anh rất thích, lúc này cô lại vẫn cắn môi dè dặt.

Lăng Tư Miểu dùng toàn lực cắn chặt môi, hoặc thỉnh thoảng cắn mu bàn tay phòng ngừa mình thanh âm quá lớn, nơi này chính là phòng làm việc của Thẩm Thác Vũ ngộ nhỡ có người ở bên ngoài đi qua nghe được thì làm thế nào?

Cô hốt hoảng lắc đầu, “Không. Không cần. Ừ. Ngộ nhỡ. Ngộ nhỡ có người.”

Thẩm Thác Vũ thấy cô còn để ý đến điều này, cũng không phí tinh thần giải thích phòng làm việc của anh cách âm rất tốt, túm lấy chân cô cuốn quanh eo anh, nhắc cao hông của cô, lập tức cô đổ thành quỳ dưới thân thể của anh.

Anh cũng không có hoàn toàn rút ra to lớn, một phần vẫn còn ở bên trong cô, khe di chuyển một chút lại mãi làm cô bị kích thích không chịu nổi hoa dịch tràn lan, toàn thân run rẩy.

Thẩm Thác Vũ cũng không dễ bỏ qua, đợi cô quỳ ổn thân thể, liền vội vàng tiến vào, lại không có vào toàn bộ, sau đó lại rút ra lại tiến vào, cái tư thế này mỗi một cái cũng vào tới nơi sâu nhất, mà anh cũng không buông tha hai đỉnh núi nhạy cảm căng tròn đang rũ xuống của cô.

Lần này Lăng Tư Miểu cắn môi cũng vô tác dụng, đôi tay dùng sức nắm trên ghế sa lon mới không bị đung bay về phía trước, ừ a a không nói nổi thành tiếng thét lên: “A, quá sâu. A. Ừ a. Không cần. A.”

Sau lưng Thẩm Thác Vũ đã không có tinh lực lại đi giễu cợt cô, thẳng hông dùng toàn bộ lực tiến công, cảm thấy cô co quắp, kẹp chặt không thể chặt hơn nữa, một cổ cao triều dịch dính nóng phun trào khi anh tiến vào chỗ đỉnh sâu nhất trong cô, lại nhập mấy chục cái mới chịu đựng không ngừng phun ra ngoài.

Lần này cao triều mãnh liệt kéo dài, Lăng Tư Miểu thật lớn tiếng kêu đau , một đợt khoái cảm còn chưa có kết thúc, lại bị Thẩm Thác Vũ dùng sức ma sát dẫn phát một đợt sóng khác, chờ khi anh rút cuộc không hề có động tác tiếp theo thì cô cảm giác cô đã chết một lần.

Thẩm Thác Vũ cũng bởi vì ấn nhẫn kéo dài khoái cảm vô lực, nằm sắp đè ở bên người của cô, cũng im lặng không rút dục vọng đã mềm ra, hưởng thụ dư âm co rút bên trong, cho đến bị xoắn đến sinh ra đau đớn,

mới lưu luyến rời khỏi cơ thể cô.

May là thể lực anh không tệ, cũng cảm giác hai chân có chút mềm, kéo xuống lượng lớn bao cao su vừa dùng sau đó dùng giấy lau gói kỹ vứt bỏ, sau đó tắm rửa thân thể qua loa một chút, liền tỉ mỉ dùng khăn giấy lau cho Lăng Tư Miếu, sau đó mang quần áo tăn loạn đắp ở lên thân thể trần truồng của cô, ôm cô lên ôm sát, cùng nhau ngồi ở trên ghế sa lon nghỉ ngơi.

Lăng Tư Miếu mắt cũng không mở ra được, chỉ là cảm giác anh dịu dàng in cái hôn ở đỉnh đầu của cô, ở bên tai cô nhẹ nói một câu: “Còn có chút thời gian, cứ nghỉ ngơi một chút” Sau đó liền mê mê tỉnh tỉnh ngủ thiếp đi.

Một giấc này Lăng Tư Miếu ngủ rất sâu, khi tỉnh lại phát hiện cô đang trong phòng nghỉ ở phòng làm việc của Thẩm Thác Vũ.

Cửa phòng nghỉ ngơi khép chặt, bên ngoài mơ hồ truyền đến giọng nói, cô choáng váng đầu trong nháy mắt thanh tỉnh, bên ngoài có người khác đang nói chuyện cùng Thẩm Thác Vũ, mà cô, trần trụi mà nằm ở bên trong.

Duỗi đầu gối ngồi dậy, ôm chặt cái chăn mềm mại che ở trên người, cô trừng mắt nhìn quanh, cũng may, quần áo của cô đang để ở bên giường.

Rón rén mặc quần áo tử tế, cố gắng không phát ra âm thanh, người bên ngoài còn chưa đi, Lăng Tư Miếu nhàm chán bắt đầu quan sát gian phòng nghỉ ngơi này, ông chủ lớn đài ngộ thật là tốt, mặc dù gian phòng không lớn, nhưng là ghế sa lon, giường, tủ treo quần áo đầy đủ hết.

Lăng Tư Miếu muốn xem thời gian, mới phát hiện khắp nơi đều không có điện thoại của cô, đoán chừng Thẩm Thác Vũ dọn dẹp quần áo cho cô lúc đi vào, cô cắn môi, trong lòng có chút gấp gáp, không biết hiện tại là mấy giờ rồi, nhưng cũng khẳng định là đã qua thời gian nghỉ trưa, không biết mình không có trở về đi làm, đồng nghiệp có tìm hay không, cấp trên có phát hiện hay không.

Thật vất vả đợi đến cửa bên ngoài truyền đến tiếng động, sau đó không có tiếng người, cô nhẹ chân nhẹ tay đi đến cửa sổ, dán vào cửa cẩn thận xác nhận bên ngoài có còn người hay không, bên ngoài rất an tĩnh, chắc là không có chứ?

Còn chưa dám mở cửa đi thẳng ra ngoài, cô thử dò xét tính nhẹ nhàng gõ cửa ba cái “Cốc cốc cốc”, cô cảm giác mình có gõ ra “Có ai không?”.

“Đi ra đi, không có ai.” Giọng nói mang theo nụ cười, trấn an lòng của cô, làm trái tim cô bình ổn lại, cô nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài.

Thẩm Thác Vũ ánh mắt trong veo, khóe miệng khẽ gợn lên, đang nhìn về phía cô.

Cô thẳng tắp gọi vào mắt của anh, nhớ tới một màn trước đó, hai người cứ như vậy bất chấp tất cả đang làm việc cùng hoan ái, có chút e sợ, nuốt nước miếng một cái, cô nhẹ giọng hỏi: “Anh có nhìn thấy điện thoại di động của em không? Em sợ có người tìm em, hình như em bỏ bê công việc rồi.”

Thẩm Thác Vũ kéo ra ngăn kéo bên tay phải, lấy ra điện thoại của cô đặt ở mặt bàn, “Không có việc gì, anh nói với Trịnh Linh rồi, buổi chiều anh bảo em đi ra ngoài làm ít chuyện.”

“A! Trịnh Phó tổng tìm em hả?” Cô vội vàng vàng chạy tới cầm điện thoại di động lên, phát hiện điện thoại di động đã bị chỉnh thành im lặng, có hai thông báo hai cuộc gọi nhỡ, vừa cuộc gọi đến từ công ty, vừa cuộc chính là đến từ Trịnh Linh.

“Anh không có thấy em nhận điện thoại, chỉ dùng điện thoại di động của em gửi tin nhắn nói với anh ta.”

“A, anh dùng điện thoại di động của em nói cho anh ấy biết, anh phải em đi làm việc?” Lăng Tư Miếu kinh ngạc, như vậy nơi đây không có chuyện gì, cô làm thế nào đi ra được?

Bị ánh mắt ngủ gật của cô nhìn, Thẩm Thác Vũ có chút dở khóc dở cười, “Em cho rằng anh giống như cái người đàn ông này sao? Anh là dùng điện thoại di động của em gửi tin nhắn, nói cho anh ta biết em bị anh bắt đi ra ngoài làm việc, sau đó ta lại dùng điện thoại của anh nói cho anh ta biết, anh có việc gấp muốn

dùng người, vừa đúng lúc em đi ngang qua, tìm em làm chân chạy rồi.” Anh đặc biệt cẩn nặng điện thoại của mình mấy chữ.

Thấy Lăng Tư Miếu gấp gáp như vậy vì chuyện Trịnh Linh tìm cô, giống như lại rất lo lắng Trịnh Linh biết quan hệ của hai người, trong lòng Thẩm Thác Vũ có chút không thoải mái.

Lăng Tư Miếu nghe vậy yên tâm, không có nhận thấy được Thẩm Thác Vũ đang không vui, đang tra xét điện thoại di động, ở trong mắt Thẩm Thác Vũ, đã cảm thấy cô chỉ sợ anh lợi dụng điện thoại di động của cô làm chuyện gì.

Anh tuyệt đối sẽ không nói cho cô biết, khi cầm được điện thoại di động của cô thì anh nổi lên ý định theo dõi, muốn nhìn một chút cô nhóc ngu ngốc này có cái gì bí mật thu lưu ở trong đó, nhưng mà điện thoại Lăng Tư Miếu thuộc loại giá rẻ nhất ..., trừ gọi điện thoại và gửi tin nhắn ngoài ra cái gì cũng không làm được, một chức năng cũng không có, bây giờ cô cũng còn có cái gì lo lắng.

Anh lại nghĩ tới khi anh tìm Trịnh Linh nói chuyện này, Trịnh Linh có chút sợ sệt có chút cảnh giác, còn hơi nghi ngờ hỏi anh là chuyện gì, mặc dù anh đã nói qua, nhưng sau đó điện thoại Lăng Tư Miếu báo Trịnh Linh điện tới, anh nghĩ, Trịnh Linh chắc cũng đã nghe đến mấy lời đồn đãi gần đây, trong lòng bắt đầu nghi ngờ quan hệ của anh và Lăng Tư Miếu.

Không thể nghi ngờ, Trịnh Linh lo lắng tuyệt đối không phải quan hệ cấp trên kiêm bạn học cũ.

Trong lòng anh không vui, lúc mở miệng lại có vẻ rất dịu dàng: “Đúng rồi, buổi chiều trước hết em ở trong phòng nghỉ ngủ đi, buổi tối cùng anh trở về.”

“Em còn có công việc chưa có làm xong.” Lăng Tư Miếu khổ não cau mày, hơn nữa cô vẫn còn rất đói, buổi trưa cô cũng chưa ăn cái gì, rất nhớ mấy món ăn trong hộp cơm dưới lầu.

“Ngày mai nghỉ ngơi, có việc gì chưa làm hết, có thể ở nhà ăn bữa cơm, anh xem giúp em.”

Cô cười lấy lòng hướng anh, vẫn là suy nghĩ muốn cò kè mặc cả, “Em tan việc lại đi lên tìm anh có được hay không?”

23. Chương 23: Chương 7.2

Cô cười lấy lòng anh, vẫn là suy nghĩ muốn cò kè mặc cả, “Em tan việc lại đi lên tìm anh có được hay không?”

Anh cũng cười, giọng nói phát ra càng mê người: “Anh muốn em ở chỗ này chờ anh.”

Thật. Đẹp mắt, Lăng Tư Miếu bị nụ cười và lời nói của anh làm cho choáng váng, làm bầm nói thật: “Cái đó. Cái đó thật ra em rất đói bụng, phía dưới còn có một hộp cơm và thức ăn.” Hiện tại mới hơn ba giờ, anh mỗi khi rời công ty trở về cũng đã muộn, cô sợ mình không thể chịu đựng tới buổi tối.

Anh cũng không nói chuyện với cô, lại nhấn điện thoại nội bộ gọi thư ký, “Thư ký Vương, mang cho tôi trà chiều, phiền cô xuống phòng cà phê lấy giúp tôi mấy phần điểm tâm chiều.”

Thư ký Vương mới tới rất là lão luyện, “Tổng giám đốc Thẩm, anh và Phó tổng mỗi người một phần sao?”

“Mấy Phó tổng thư ký bên kia, trợ lý cũng mỗi người một phần đi, sau đó chính cô một phần, còn dư lại hai phần cho tôi.”

“Vâng, cảm ơn Tổng giám đốc.”

Lúc anh nói điện thoại Lăng Tư Miếu lập tức che miệng, chờ điện thoại kết thúc cũng là lúc cô “Vèo.” một cái bật cười, “Thư ký Vương có thể hay không cười anh, một người hai phần điểm tâm chiều?”

Thẩm Thác Vũ cũng không giận, mặt tràn đầy nụ cười, “Anh giữ một phần buổi tối làm thêm giờ ăn không được sao? Thư ký Vương không phải người thích nhiều chuyện không biết nặng nhẹ, ngoan, đi vào nghỉ ngơi, một chút nữa điểm tâm tối anh mang vào cho em.”

Từ lúc rời khỏi công ty Thẩm Thác Vũ lái xe của mình, Lăng Tư Miểu nói muốn về nhà lấy quần áo tắm rửa, đợi khi cô xuống lầu lại vắt một bọc tròn lớn gì đó, còn công cái túi đeo lưng, dù ngày thường Thẩm Thác Vũ có trấn tĩnh đi nữa cũng không khỏi sợ hết hồn, cô đây là dọn nhà sao?

Quả nhiên, sau khi đến nhà anh Lăng Tư Miểu nỗ lực hai giờ, trong nhà người đàn ông độc thân hoàng kim chỉnh tề hiện đại hóa có nhiều hơn ba phần mềm mại phái nữ, chung quanh có thêm chút đồ dùng phái nữ.

Khi Lăng Tư Miểu bận rộn, Thẩm Thác Vũ giống như vô ý nhìn tới trước TV, thần sắc trên mặt như có điều suy nghĩ, vẻ mặt lạnh lùng vẫn kéo dài đến khi thấy Lăng Tư Miểu tắm xong đi ra ngoài, trên người mặc một bộ áo ngủ màu hoa hồng xinh đẹp và bảo thủ, cười he he đi về phía anh.

Lăng Tư Miểu cười rất vui vẻ, dường như trên tay còn mang theo một bộ khác màu xanh dương, màu sắc đa dạng nhưng về cơ bản giống nhau áo ngủ đều là vải bông, “Nhìn này, giống như áo ngủ của em, thích không?”

Áo ngủ tình nhân? Thẩm Thác Vũ nhìn cô và bộ đồ ngủ nam kia, một thân đều là phim hoạt hình Tiểu Hùng, bây giờ không có cảm thấy chỗ nào có thể làm cho anh vui mừng, anh không nói chuyện, lại không làm trở ngại Lăng Tư Miểu nói tiếp “Là mấy ngày trước em mua qua Internet, lúc ấy vừa nhìn là thích rồi, hơn nữa còn có phong cách phối hợp cho nam nữ, lại không đắt, khi ngủ không mặc đồ ngủ, rất dễ dàng bị lạnh nha.”

Thẩm Thác Vũ thích ngủ trần, Lăng Tư Miểu lại không có thói quen, trước có vài lần ngủ ở chỗ này, sẽ luôn lấy áo sơ mi của anh làm áo ngủ.

Tiểu Hùng là nhân vật trong bộ phim hoạt hình cô thích nhất, cô chỉ nghĩ muốn anh và cô mặc áo ngủ giống nhau, ôm nhau thân mật tâm sự, xem TV một chút, cùng nhau dùng cơm, trong lòng sẽ có cảm giác ngọt ngào nồng đậm, rất hạnh phúc.

Thẩm Thác Vũ không có nói cho cô biết, anh có áo ngủ, hơn nữa tất cả đều là chất liệu tơ lụa đắt giá và hàng hiệu, khi trên giường anh thích ngủ trần mà thôi, anh liếc cô một cái nói: “Em định mặc cái áo ngủ này trên giường của anh?” Trong giọng nói của anh mang theo sự ghét bỏ lạnh nhạt không dễ nhận ra nhưng rõ ràng đối với chuyện hai người cùng mặc một cái áo ngủ giống nhau không có chút mong đợi cùng hưng phấn.

Lăng Tư Miểu không hiểu được hai mắt nhìn tiểu Hùng đáng yêu ở áo ngủ trên người mình, không hiểu, “Bộ này thế nào, rất đáng yêu mà.”

“Nếu như không có cái gì lộ ra, Lace (viền tơ), vậy thà để em tiếp tục mặc áo sơ mi của anh thôi, tối thiểu còn có thể thấy bắp đùi.” Anh nói thẳng, cười rất ám muội

Lăng Tư Miểu nghiêm túc suy nghĩ mấy giây, sau đó ngượng ngùng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi nha, em không biết anh thích áo ngủ như vậy, còn chưa có mua qua, lần sau em mua lên đây vậy.” Sau đó lại rất khổ não cau mày, “Thế nhưng loại này, em sẽ không mua được áo nam phối hợp rồi.”

Thẩm Thác Vũ hết ý kiến, hướng cô cong cong ngón tay ý bảo cô đến ngồi xuống bên cạnh mình, ôm, “Anh có áo ngủ, không cần lo lắng cho anh không có quần áo mặc.”

Ngực của anh vừa ầm áp lại rất thoải mái, cô vẫn kéo bộ áo ngủ nam Tiểu Hùng kia, giắt ở khuỷu tay vương tay ôm chặt hông của anh, nhỏ giọng lầu bâu, “Nhưng là em muốn cùng anh mặc giống nhau.”

Trong giọng nói có chút không cam lòng, có thể tưởng tượng miệng của cô lúc này đã cong lên thế nào, di@@dan cầm Thẩm Thác Vũ gồi lên đỉnh đầu của cô, nghe vậy không nhịn được bật cười, lồng ngực kéo thân thể của hai người sát lại nhau, “Em cứ thích mặc áo ngủ tình nhân như vậy sao?”

Anh vẫn cảm thấy những thứ này rất không có ý nghĩa, hơn nữa. Ai nói mặc áo ngủ giống nhau, sẽ là tình nhân.

“Ừ, em thấy trong phim truyền hình, mặc quần áo ngủ giống nhau, mặc áo ngủ tình nhân cảm giác đặc biệt ấm áp.”

“A, ý của em là nói, anh đối với em còn chưa đủ dịu dàng, cho nên em nhất định phải mặc toàn những quần áo này mới có cảm giác càng nhiều?”

Anh cố ý xuyên tạc ý tứ của cô, lời nói vừa dứt đã quay ngược thân thể của cô từ trong lòng ngực lại, hung hăng mút hôn lên.

Lăng Tư Miểu bị hôn thở hổn hển, trải qua buổi trưa hoan ái, cô còn tưởng rằng tối hôm nay anh sẽ không có tinh lực cùng “Tinh đồn”, người này tinh lực thật là tốt, cô vội vàng lấy tay chống đỡ lồng ngực của anh, thở hổn hển tránh né anh đang mút hôn trên cần cổ cô, “Đừng nha, Còn chưa có ăn cơm tối đấy.”

“Ừ, trước hết để cho anh ăn chút món điểm tâm ngọt trước khi ăn cơm, ngoan.” Trong mắt của anh đã nổi lên dục vọng, dễ dàng quán chặt lấy cô, tăng thêm sức lực bú mút, hài lòng khi thấy xương quai xanh của cô hiện lên nhiều vết đỏ.

“Đừng nha, ừ, em đói bụng, một chút nữa chưa chuẩn bị cơm nước xong sẽ không tốt? Van cầu anh.” Giọng cô mềm nhũn cầu xin tha thứ, buổi trưa sóng cuồng đưa tới đâu nhức chưa tan, cô đi bộ cũng cảm giác hai bên đùi vẫn đau nhức, nếu như để mặc cho Thẩm Thác Vũ làm loạn, lại bị đau thật lâu không nói, sau khi xong chuyện cô có còn sức làm cơm tiếp hay không là vấn đề,

Mặc dù, sau khi ăn xong điểm tâm chiều cô vẫn chưa đói, nhưng còn có một buổi tối khá dài cần phải qua đây.

Dáng vẻ toàn thân cô mềm nhũn cầu xin tha thứ làm cho anh đặc biệt yêu thích, rất muốn nhanh chóng đi vào bên dưới, đột nhiên lại đổi chủ ý, đành nhịn xuống kích động, chống đỡ trước ngực cô khẽ thở hơi, “Tốt, nhưng buổi tối muốn chơi chút không giống trước, em chủ động tới được không?” Hình ảnh trong tưởng tượng làm cho anh nhiệt huyết sôi trào, nếu như cô không đồng ý, vậy thì thật là tốt thuận theo ý nghĩ của anh.

“Được, được, được.” Cô không ngừng gật đầu liên tục, chỉ cần hiện tại tha cho cô, cái gì cũng được.

Sau đó khi tiếng cười của Thẩm Thác Vũ bao vây cô được buông ra, giống như con thỏ con bị giật mình nhảy lên, vẫn không quên đi vào trước phòng của anh treo áo ngủ Tiểu Hùng, sau đó mới vọt tới phòng bếp đi làm cơm tối.

Lúc ăn cơm tối Lăng Tư Miểu giống như là đếm hạt gạo chậm rãi nhai nuốt, Thần Du phải quang minh chính đại, một hồi cau mày, một hồi lại ửng đỏ, Thẩm Thác Vũ cũng không bối rối, một bữa cơm giống như là được ăn thoải mái vô cùng.

Dù có chậm rồi ăn từ từ cũng sẽ có thời gian ăn xong, Lăng Tư Miểu lại dùng tốc độ nhanh như rùa bò rửa chén, sau đó thúc giục Thẩm Thác Vũ đang ở trong thư phòng xem tài liệu đi tắm. Thẩm Thác Vũ buồn cười nói cho cô biết, mình đã tắm rồi, cô cứng họng chột lất. Hơi nổi giận mà tỏ vẻ cảm thấy anh còn chưa có tắm rửa sạch sẽ, buộc anh lại phải đi tắm lần nữa.

Thẩm Thác Vũ khó thấy được cô cố tình gây sự, trong lòng dần hiểu một chút, chắc là cô nghĩ muốn chuẩn bị trước một chút, vẫn còn đang ngượng ngùng, vì vậy anh cũng không cãi cò, lại tiến vào phòng tắm, mặc dù đã tắm một lần rồi, nhưng lần này thời gian anh ở bên trong lại lâu hơn so với lần trước một chút.

Nghe tiếng nước chảy, ở trong phòng làm việc Lăng Tư Miểu đã nhanh chóng lu bù lên.

Khi Thẩm Thác Vũ đi ra mang theo vài phần hơi nước nóng hổi, ở trong phòng cố ý tạo nên dáng vẻ u ám dưới ánh đèn, tràn ngập gian phòng mang theo cảm giác lãng mạn.

Từ phòng tắm sáng ngời chuyển sang nơi mờ tối, ánh mắt của Thẩm Thác Vũ cần vài giây để thích ứng, trong lúc mơ hồ anh nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé lung linh trên giường hốt hoảng khẽ rung động một chút, sau đó bình tĩnh lại. Anh không có gấp gáp đi về phía bên giường, lẳng lặng đứng ở cửa phòng tắm, chờ khi mắt hoàn toàn nhìn thấy bấu vạt, mới khẽ nhếch lên khóe môi, nhượng mày nhìn bấu vạt trên giường.

Mặc dù tư thế có chút cứng rắn, nhưng lúc này Lăng Tư Miểu thật làm cho cổ họng anh căng lên, ánh mắt thâm trầm.

Bên cô nằm chần bị đội lên, bám lấy khuỷu tay gối lên thân thể hơi nghiêng về phía trước, mặc một bộ áo sơ mi trắng của anh, chỉ có hai nút áo ở giữa, vạt áo mở rộng ra, đầy đà đầy đặn lộ ra tạo độ cong, bởi vì nghiêng người, hai đỉnh núi rất tròn lộ ra, đường cong ở giữa bị chèn ép thật chặt, liếc mắt nhìn nơi đó khe rãnh động lòng người.

Chỉ cần loại bỏ hai nút áo, còng lộ ra eo nhỏ, phía trên sóng sữa đầy đặn, bụng bình thản, phần rốn mướt mà khéo léo nửa che giấu chưa muốn lộ còn thẹn thùng, một mặt, như ẩn như hiện sau lớp vải vóc, một mảnh nhỏ nhỏ, che ở giải đất tấm giác ẩm áp, đôi chân trắng nõn một chân duỗi thẳng một chân hơi cong lên, vừa vận tạo thành dáng vẻ mê người.

Cô gối lên một tay, còn một tay lại giống như không có chỗ đặt, nhất thời rũ xuống thất lưng, đồng thời theo ánh mắt của anh lại đang lặng lẽ tập trung vào nơi rũ xuống trước ngực.

Thẩm Thác Vũ thông thả ung dung quan sát, ánh mắt nóng rực chậm rãi di động, bị anh nhìn khiến Lăng Tư Miếu cảm giác da đầu nóng lên, cô không hiểu anh tại sao đứng bất động ở nơi đó, cảm giác trên mặt mình duy trì mỉm cười có chút cứng nhắc, cho đến khi anh tiếp tục hiện lên nụ cười khiêu khích, nhìn thẳng mắt của cô, cô mới hơi hiểu một chút.

Cô từ trên giường bò dậy, ở trong đầu cố gắng ôn tập tính toán lại suy nghĩ trước đó, đến gần bên cạnh anh, cô nhìn thấy nụ cười của anh bắt đầu mang theo khích lệ cùng hài lòng, biết mình làm đúng, anh đang chờ cô chủ động.

Trong đầu Lăng Tư Miếu không ngừng tự động viên cho mình, cô là gấu koala, cô leo cây.

Cô tưởng tượng dáng vẻ mình leo lên cây cột lớn, nhón chân lên ôm cổ của anh, dựa gần từ từ liếm thân thể của anh, khi hầu kết anh lên xuống nhẹ nhàng vừa hôn.

Cảm giác cổ của anh chuyển động khe nuốt xuống, môi của cô dính sát, đuổi theo đùa giỡn nổi lên kích động, đợi đến khi anh bất động, cô lại đưa ra đầu lưỡi khe liếm mấy cái, hơi thở của anh có chút trở nên dồn dập và nặng nề, thân thể cũng bắt đầu căng thẳng.

“Hừ” Lần này không nhịn được kêu ra tiếng, mà ngoài ý muốn Lăng Tư Miếu vẫn còn ở trên cổ anh nặng nề cắn xuống.

Cắn được một chút cũng không nhẹ, mấy dấu răng xuất hiện, anh bị đau không nhịn được khe hấp khí, cô như được khích lệ càng to gan hơn, bắt đầu lôi kéo anh hướng bên giường đi tới.

Thẩm Thác Vũ thuận phục nghe theo cô, trừ lúc mới vừa rồi bởi vì đau không nhịn được bật một tiếng ra ngoài, không còn bất kỳ động tác chủ động nào, đến cạnh giường, Lăng Tư Miếu đẩy anh để cho anh ngồi xuống, mà cô thuận thể cũng dựa vào trong ngực của anh.

Những động tác này trước đó cô đã nghĩ tới, khi nghĩ cảm giác mình nên làm một mạch, thực tế làm được một lúc đã gặp chút khó khăn, Thẩm Thác Vũ phải lui về phía sau khe chống tay mới không có bị động tác cô lao vào trong ngực mà biến thành nằm ở trên giường.

Mặc dù anh không có nói gì, nhưng mà Lăng Tư Miếu có thể nhìn rõ ràng nụ cười trong mắt anh, nụ cười của anh rất đẹp và ôn hòa, là dung túng tốt nhất đối với cô, cô kéo cổ áo áo choàng tấm của anh, kéo anh lại gần, đưa ra đầu lưỡi khe liếm hôn lên môi anh.

Thẩm Thác Vũ cảm giác trên môi mềm mại ôn nhu, lại có chút ngứa ngứa, anh không có nghĩ tới Lăng Tư Miếu sẽ giống như con chó nhỏ liếm hôn anh, nhưng cảm giác này. Đáng chết cũng quá tuyệt rồi.

Lúc này lưỡi của cô đã lớn胆子 đẩy ra môi của anh, đưa vào câu hút lưỡi của anh cùng vách tường, Thẩm Thác Vũ không tự chủ nhắm mắt, nhịn không được muốn bật ra tiếng than thở, rên rỉ, cũng nhịn ý nghĩ kích động muốn ôm cô đoạt lại quyền chủ động.

Lăng Tư Miếu không có dừng lại ở môi của anh quá lâu, từ gương mặt của anh một đường hôn đến tai của anh, bắt đầu như mèo nhỏ cắn quanh vành tai của anh, dùng đầu lưỡi quét nhẹ miêu tả hình dáng tại của anh, lúc bắt đầu động tác của cô mang theo chút chần chờ không lưu loát, sau dần dần lại càng lớn mật và cố gắng.

Trên người Thẩm Thác Vũ nổi lên một tầng mồ hôi thật mỏng, áo choàng tắm mở rộng ra, lộ ra lồng ngực bèn chắc, mặc dù đai lưng phía dưới còn lỏng lẻo, nhưng giữa hai chân đã đội lên thật cao. Lăng Tư Miếu ngồi ở trên đùi anh cảm nhận rất rõ sự biến hóa này, cô bị chọc phải rất khó chịu, giấy dựa thân thể kẹp nó ở giữa hai chân từ từ cọ sát.

Môi của cô vừa đúng chạm tới trước ngực của anh, học dáng vẻ bình thường khi anh làm chuyện xấu với cô, bú khích bác trước ngực hần nổi lên, khiến chúng nó găng gượng sưng to lên, lúc này Thẩm Thác Vũ cũng không kìm nén được nữa, có tiếng hấp khí và mơ hồ rên rỉ không ngừng bật ra.

Anh càng không ngừng nuốt vẫn không giải được giống như bị lửa thiêu đốt rất đói khát, bảo cô chủ động là một lúc hứng thú nhất thời, nhưng không có nghĩ đến cô thật sự có thể lay động anh đến trình độ như thế.

Tay Lăng Tư Miếu lặng lẽ đi xuống, sờ sờ xoa xoa; cho đến khi cảm một thanh lửa nóng rất thô đang rung động, dùng chút hơi sức cầm nắm, trên dưới hoạt động.

Cô càng ngày càng to gan, giở trò, môi lưỡi và hàm răng cùng lên trận địa khô lấy, một bên Thẩm Thác Vũ đột nhiên chấn động toàn thân, thân thể căng thẳng kẹp chặt cô, giọng khàn khàn tuyên bố, “Thảm hiểm đến đây chấm dứt.” Sau đó đồng thời lật người, tư thế hai người hoàn toàn đảo ngược.

Anh giống như cuồng phong bạo vũ xâm nhập toàn thân vùng mẫn cảm của cô, mà cô sau khi lấy lòng anh đã động tình, anh hoàn toàn không cần tốn nhiều sức, sẽ để cho cô trực tiếp đón nhận vật to lớn của anh.

Anh dùng lực luật động, đặt cô thành tư thế anh thích nhất, dù giường bèn chắc cũng không chịu nổi bọn họ kịch liệt động tình dây dưa, có chút rung rung kèm theo tiếng kẹt kẹt nhỏ.

Bởi vì ban ngày đã hoan ái qua, Thẩm Thác Vũ chỉ làm lần thứ nhất, lập tức bỏ qua Lăng Tư Miếu.

Khi mệt mỏi nằm ở trên giường, bị anh ôm vào trong ngực, Lăng Tư Miếu vẫn còn vì kịch liệt trước đó mà nhịp tim còn chưa ổn định. Trong lúc nhất thời rất khó ngủ, cảm giác như giường vẫn còn rung động. Qua một hồi lâu khi cô rút cuộc bình phục, mơ mơ màng màng liền ngủ, ở trong lòng của Lăng Tư Miếu đã hiện lên ngọt ngào, không phải giường đang động, mà là lòng đang động.

24. Chương 24: Chương 8.1

Năm sau công ty an bài hoạt động tại Ôn Tuyền, bởi vì vấn đề thời tiết, vẫn kéo dài tới giữ tháng tư, thành ba ngày thường du xuân thường tại Ôn Tuyền, từ thứ sáu đến chủ nhật, trừ những nhân viên phải ở lại trực và nhân viên có việc riêng, mấy trăm người kéo đến đông kín suối nước nóng làng du lịch.

Làng du lịch Ôn Tuyền này rất lớn, thiết bị xa hoa, khoảng cách giữ các tiệm cơm khá xa, có khuôn viên đặc biệt có người nhận đưa đón khách, mọi người không cần đi tới khi chân nhũn ra nữa.

Tiệm cơm đều là những biệt thự nhỏ độc lập, phân ba khu A, B, C, khu C là khu bình thường, mỗi một biệt thự có ba tầng, trang bị đầy đủ, có phòng bếp, phòng khách, phòng ngủ và phòng giải trí riêng. Năm, sáu người độc lập có thể ở cùng một lúc. Diendan .com Bình thường phần lớn nhân viên sẽ được phân vào ở khu C. Mỗi ngôi biệt thự cách nhau năm mét, khá thuận tiện cho mọi người tụ tập vui chơi.

Khu B là khu hào hoa, cũng là biệt thự ba tầng, nhưng mà mỗi tầng một gian phòng, bên trong thiết bị đầy đủ, có phòng khách độc lập. Mỗi gian phòng trong biệt thự này Ôn Tuyền trang bị hơi lớn hơn một chút, mỗi biệt thự cách nhau mười mét, không khí trong lành yên tĩnh, các quản lý có cấp bậc sẽ ở nơi này, cấp cao ở tầng cao, còn một số rất ít nhân viên không được phân vào khu C cũng ở tại khu B.

Khu A là khu VIP, có gác cổng riêng, muốn đi vào tiệm cơm phải có thẻ mở cửa phòng riêng, biệt thự hai tầng chỉ dành cho một người hoặc một gia đình ở, có khuôn viên độc lập, hồ bơi Ôn Tuyền, mỗi biệt thự cách nhau ít nhất ba mươi mét.

Thẩm Thác Vũ và một số quản lý cấp cao ở tại khu vực này.

Trừ biệt thự Ôn Tuyền vốn có mô hình nhỏ hoặc hồ bơi Ôn Tuyền bên ngoài, cách biệt thự ba trăm mét là khu vực rất rộng lớn, có trang thiết bị lớn nhỏ nhiều chức năng và đầy đủ các thiết bị trò chơi hiện đại, công ty đã mua phiếu cho mỗi nhân viên, ba ngày ở chỗ này có thể tùy ý hưởng thụ giải trí.

Trừ khu A tầng quản lý rất ít ra bên ngoài, chung quanh có thể thấy được mọi người vui vui mừng mừng, tùm hai tùm ba hoặc kết thành đội đồng nghiệp công ty.

Dưới tình huống này thỉnh thoảng Lăng Tư Miếu lại gặp được người quen nên cúi đầu chạy về phía khu A.

Thẩm Thác Vũ bảo tài xế Tiểu Ngô cho cô dừng ở chỗ thể mở cửa phòng, để cho cô vừa đến tự do hoạt động phải đi tìm anh, còn có một câu không cần anh nhắc nhở cô cũng rõ ràng, “Khiêm tốn một chút”.

Đến trước cửa ngôi biệt thự Thẩm Thác Vũ đang ở cái kia, lần nữa xác nhận bốn xung quanh không có người nào, mới dùng thẻ ra vào mở cửa tiến vào.

Lầu một là phòng khách, bên trong có người ở xem phim, cũng không phải Thẩm Thác Vũ, mà là một cô gái, tóc xoăn từng lọn, vóc người mỹ lệ, thấy cô tự mở cửa vào chỉ hơi nhướng mày mang theo chút kinh ngạc, dùng ánh mắt quan sát ở trước cửa Lăng Tư Miếu diendan.com vẫn duy trì tư thế một tay đẩy cửa, nửa người Lăng Tư Miếu tiến vào.

Lăng Tư Miếu cảm giác máu toàn thân như đông cứng lại, đến nỗi thân thể tê dại lạnh ngắt, đầu óc trong chốc lát trống không, tại sao trong phòng của Thẩm Thác Vũ lại có phụ nữ, hơn nữa đối phương dường như tự đắc hoàn toàn không giống như là khách?

“Cô là. Lăng Tư Miếu phải không, nhân viên bộ phận quan hệ trong công ty: “Đối phương khêu gợi mảy, là ở suy tư xác nhận mà không phải phiền não, thế nhưng cô ấy nhận được mình, khiến đầu óc Lăng Tư Miếu vốn hỗn loạn càng thêm thắc mắc.

Giống như biết cô không hiểu, cũng không có thừa nước đục thả câu, cô ấy trực tiếp giới thiệu thân phận: “Tên tôi là An Kiều, vợ của Trịnh Linh tôi xem qua ảnh các cô chụp chung.”

Cô giống như người treo ở giữa không trung đột nhiên bị trả xuống đất, Lăng Tư Miếu cảm thấy muốn chìm, trong lòng hơi thả lỏng, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ: Thì ra là vợ của Trịnh Linh không thì...

Nhưng là ngay sau đó cô lại khấn trương hơn, tại sao vợ Phó tổng giám đốc Trịnh lại ở chỗ này, Thẩm Thác Vũ đã nhắc nhở cô phải khiêm tốn chút, không phải là cô đã gây họa chứ?

“Không phải cô muốn đứng luôn tại cửa ra vào chứ?” An Kiều nhìn cô mấy lần, “Hay không muốn ở chung với tôi?”

“Không có.” Cô vội vàng lắc đầu, ngoan ngoãn đi vào bên trong phòng, xoay người rón rén đóng kín cửa, có chút luống cuống mà đi đến bên sofa.

Trịnh phu nhân này hình như không dễ dàng sống chung, so với Phó tổng giám đốc Trịnh hiền lành thì khác nhau một trời một vực, ánh mắt của cô ấy làm cô có cảm giác như mình đang bị thẩm vấn, cảm giác chân tay thừa không biết để đâu.

“Cô là đến tìm Thẩm Thác Vũ, hãy tìm Trịnh Linh?”

“Tôi không phải tìm Phó Tổng giám đốc Trịnh.” Lăng Tư Miếu không dám thừa nhận, không thể làm gì khác hơn là phủ nhận, đây cũng là lời nói thật, không phải là thời gian làm việc, không phải là vấn đề công việc, cô tìm tới làm gì.

“Nghe nói cô làm việc rất nghiêm túc, giúp Trịnh Linh không ít việc.”

“Phó Tổng giám đốc Trịnh dạy tôi rất nhiều, tôi làm tốt công việc của chính mình, chưa tính là giúp được cho anh ấy.”

“Khiêm nhường rồi, nhưng Trịnh Linh khen cô không ít.”

“À, cảm ơn Trịnh phu nhân nói cho tôi biết, nếu không tôi còn không biết.” Lăng Tư Miếu cười đến mắt cong cong, giống như hồ thật lòng cảm kích.

An Kiều chỉ chỉ trên lầu, “Không tin? Trịnh Linh đang ở phía trên, một lát nữa xuống cô có thể hỏi anh ấy.”

A. Lăng Tư Miếu hiện tại không muốn gặp lại Trịnh Linh nha! Cô ngượng ngùng cười, chợt dạ nghĩ muốn trốn ngay lập tức. “Thật sự tôi không tới tìm Phó Tổng giám đốc Trịnh, Trịnh phu nhân, không phải

tôi quấy rầy hai người tự hội à không phải tôi quấy rầy hai người đoàn tụ chứ?? Tôi cũng không có việc gì quan trọng nên đi trước.” Mang theo ánh mắt chờ đợi, cô nhìn An Kiều, thật hy vọng đối phương gật đầu nói một tiếng “Tốt.”

Cô gái này thật rất thú vị, An Kiều cảm thấy lảng tư ánh mắt của Lăng Tư Miếu rất linh động, nhưng mà cặp mắt kia hiện tại như muốn nói: “Thả ta đi đi, thả ta đi đi.”, cảm giác như chú cún nhỏ vậy, mà vừa rồi thái độ của cô cũng không tốt, nhưng Lăng tư Miếu vẫn không có biểu hiện tức giận.

Cô đến tìm Thẩm Thác Vũ. An Kiều sao mà không biết chứ.

Bằng vào quan hệ không rõ ràng với Thẩm Thác Vũ, thật ra thì Lăng Tư Miếu hoàn toàn có thể cao ngạo ngang đầu, không cần ở chỗ này cầu khẩn mình, một dáng vẻ muốn lách người trốn đi.

Nhớ tới ám hiệu Thẩm Thác Vũ ra hiệu với mình lúc trước, An Kiều làm bộ như không hiểu ý của Lăng Tư Miếu. Mặc dù đối phương cái gì cũng đều viết rõ ràng trên mặt: “A, cô đến tìm Thẩm Thác Vũ sao. . . .”. Giọng nói đặc biệt kéo dài, nụ cười chứa đựng ý vị sâu xa tiếp tục trên dưới quan sát Lăng Tư Miếu.

“Thẩm Thác Vũ con hồ ly kia, vẫn còn có khả năng hấp dẫn giống cô gái nhỏ đơn thuần như cô vậy, cô không sợ sẽ bị lừa sao? Mất cả người?” Lãnh không ngại tới câu ngoan, nhắm thẳng vào quan hệ không hề tầm thường của Lăng Tư Miếu và Thẩm Thác Vũ.

Gi? Lăng Tư Miếu thiếu chút nữa cho là mình nghe lầm, vị Trịnh phu nhân này, cô nghĩ là mình là ai a, tại sao cô ấy có thể hủy thanh danh của Thẩm Thác Vũ!

“Trịnh phu nhân, Thẩm. Tổng giám đốc Thẩm không phải là người như thế.” Rũ xuống quả đấm siết chặt, để cho giọng nói của mình hết sức bình thản.

An Kiều khế nhếch cằm, cười có chút đùa giỡn, “Thế nào, không tin tôi nói? Cái người kia giáo hoạt nhất rồi, bán cô còn có thể để cho cô thay hán đầm tiền, về sau cô sẽ biết.”

Lăng Tư Miếu đột nhiên nghĩ tới lời Trần tỷ nói, Thẩm Thác Vũ đã từng thích qua vợ của Trịnh Linh, hai người từng tranh chấp vì cô ấy, trong lòng Lăng Tư Miếu chua xót, không phải ghen, là đau lòng.

Thẩm Thác Vũ thích qua người trước mặt này, cô không có cho anh tình yêu, cũng không có đau lòng anh đang đường tình quanh co, lại vẫn có thể sử dụng ngữ điệu trơ trẽn, nói anh không tốt.

Bởi vì đè nén tức giận trong lòng, hô hấp Lăng Tư Miếu tăng thêm, mím môi nuốt mấy lần, mới có thể giữ lễ phép, “Anh ấy là một người tốt, đối với mọi người rất dịu dàng cũng rất săn sóc, xin không cần nói anh ấy như vậy.”

Dừng lại, nuốt xuống hai cái, Lăng Tư Miếu cúi đầu, không muốn nhìn lại nụ cười đùa cợt trên mặt An Kiều, cô nói tiếp lời mình đang nói: “Cám ơn Trịnh phu nhân quan tâm tôi, tôi là một người trưởng thành, tôi hiểu biết rõ mình đang làm gì, tôi không biết ăn nói, nhưng tôi cảm thấy được đánh giá một người là không thể tùy tiện, ngôn ngữ sẽ làm bị thương người, cũng rất dễ dàng làm người khác hiểu lầm.”

“A, xem ra quan hệ của cô và Thẩm Thác Vũ thật không đơn giản nha, bảo vệ cho hán như vậy, nghe tôi nói hán cũng không cao hứng.” Coi như giọng mang theo hài hước, An Kiều cũng không mất được cao ngạo trong giọng nói.

“Không có, là tài xế tiểu Ngô có chuyện, nhờ tôi đến trả thẻ mở cửa phòng cho Tổng giám đốc Thẩm, anh ấy là ông chủ của tôi, nhân phẩm ở công ty ai cũng biết.” Lấy cớ này là vì vừa rồi cô chợt nghĩ ra, ngẩng đầu lên đem thẻ mở cửa phòng hướng mặt bàn vừa để xuống, nhìn thẳng sao mà yên tĩnh được kiêu, “Trịnh phu nhân, mới vừa rồi ngài nói với ta lời nói, ta nhớ tính không tốt bắt quá nhớ rồi, còn có đồng nghiệp đang đợi, đã không đợi Thẩm Tổng xuống, đi trước.” Nói xong không hề nữa chờ sao mà yên tĩnh được kiêu tỏ thái độ, bước nhanh xoay người rời đi.

Cô rất tức giận, thật rất tức giận, tức giận đến không thể ở lại nữa.

An Kiều bắt chéo hai cánh tay, không để ý đến Lăng Tư Miếu, khóe miệng vẫn chứa đựng nụ cười hững hờ, đám người ở ngoài đã đi cửa cũng đã đóng lại, mới quay đầu khiêu khích nhìn về phía lầu hai chỗ rẽ cầu thang, “Thế nào, đều nghe được, còn không bỏ xuống được đi?”

Lăng Tư Miếu thì giác không thấy được chỗ đó, cô cũng đã sớm liếc lên có người đứng ở nơi đó.

Thật ra thì trên lầu vẫn có một người ở đây, lúc này Trịnh Linh cũng không ở trên lầu, sớm đi ra ngoài, Trịnh Linh, Thẩm Thác Vũ cùng Quý Ngàn Hình ở chỗ này chơi bài, sau đó Quý Ngàn Hình muốn bơi lội, kéo Trịnh Linh đi chỗ đó bơi hân. Cô ngại trở về cầm đồ bơi phiên toái, vừa đúng lúc Thẩm Thác Vũ tìm cô, nói có chút chuyện cần giúp, vậy chỉ có một người ở lại chỗ này rồi.

Sau khi hai người nói xong, Thẩm Thác Vũ lơ đãng để lộ cho cô một chút “Chuyện vụn vặt”, sau đó bày tỏ có một chuyện quan trọng hơn phải đợi điện thoại, bảo cô đi xuống xem ti vi, sau đó không bao lâu, Lăng Tư Miếu đã tới rồi.

“Nghe cô lừa gạt cô ấy nói Trịnh Linh cũng ở đây, sẽ không đi xuống, tránh cho cô ấy chỉ nhìn đến một người.” Thẩm Thác Vũ từ từ đi xuống, một chút lúng túng khi nghe lén bị bắt được cũng không có, trên mặt cười rạng rỡ, giọng nói dịu dàng, trong lời nói đều là sẵn sóc.

Xuy! Trong lòng An Kiều hừ lạnh, giọng nói khinh thường, “Ít nói nhảm, anh nói cho tôi biết Trịnh Linh rất quan tâm cô gái Lăng Tư Miếu này, sau đó bày tỏ anh cảm thấy cô ấy cũng rất tốt, để cho tôi giúp anh xem người một chút, giữ giữ cửa cái gì, đây đều là lấy cớ thôi.” Rõ ràng là biết trong mắt cô không tha cho hạt cát, càng không tha cho người phụ nữ nào có ý đồ với Trịnh Linh, nói dối cô để cô cảm thấy Lăng Tư Miếu có lòng tham, ý đồ xấu.

Tính khí cô nóng nảy, nhưng cũng không phải ngu ngốc, sau khi thấy Lăng Tư Miếu, lại nói mấy câu, cũng biết là bé gái đơn thuần trong lòng cô cảm thấy cái loại người kia ngu xuẩn.

Trịnh Linh thật sự đã nhắc tới cô gái này với cô, cũng bày tỏ lo lắng đối với quan hệ dây dưa của cô gái này và Thẩm Thác Vũ, bọn họ biết Thẩm Thác Vũ nhiều năm rồi, cũng biết hẳn không phải cái loại dễ dàng bỏ xuống, cho nên hẳn đối với Lăng Tư Miếu mà nói, mặc dù là cố ý kích thích cũng là một loại nhắc nhở.

Mặc dù nói không biết Thẩm Thác Vũ trong hồ lô bán thuốc gì, nhưng chuyện này cho cô là thật sự khiến cho cô kinh nhiên không sai.

25. Chương 25: Chương 8.2

“An Kiều, cô lại muốn nhiều chuyện.” Thẩm Thác Vũ là bạn tốt của cô nhiều năm, làm sao sẽ sợ cô chê cười, “Tôi để cho cô tận mắt nhìn thấy cô ấy, về sau nếu như trong công ty có đồn đãi gì, cũng sẽ hiểu biết rõ cô ấy không phải người như vậy.”

Chuyện An Kiều tức giận tát một nhân viên ôm ấp tình cảm với Trịnh Linh, đã là tin đồn thú vị bị mọi người trong công ty bàn tán say sưa rồi.

Thẩm Thác Vũ còn là đáng vẽ một lòng vì cô mà suy nghĩ, lời nói giọt nước không lọt.

“Cô bé này nhìn đáng đáp rất đơn giản, chính là anh nên cẩn thận chính bản thân anh thôi.” Mặc kệ hẳn, An Kiều bắt đầu đi liếc mắt, tính toán muốn đi xem bọn Trịnh Linh bơi lội. Cô có trực giác, Thẩm Thác Vũ đối với Lăng Tư Miếu cảm giác không đơn giản như vậy, nhìn đáng đáp có thể sẽ phát hỏa, người này cũng đến lúc chịu chút dạy dỗ rồi.

Vừa ra đến trước cửa, cô lại quay đầu nói một câu, “Đúng rồi, chuyện ngày hôm nay đừng cho Trịnh Linh biết.” Mặc dù cô là cả bình dấm chua, muốn quan hệ vợ chồng không bị ảnh hưởng vẫn nên duy trì mọi chuyện cho đẹp, hôm nay báo động là giả, cô không muốn Trịnh Linh không vui.

“Biết.” Thẩm Thác Vũ cười gật đầu đáp ứng.

Sau khi An Kiều đi, diendan .com Thẩm Thác Vũ thu lại nụ cười, cầm lên thẻ ra vào của Lăng Tư Miếu ở trên bàn, vuốt vuốt như có điều suy nghĩ. Mặc dù rất rõ nha đầu này bao che cá tính, nhưng mà nghe thấy cô vẫn suy nghĩ tốt về mình thì trong lòng vẫn nổi lên cảm xúc khác thường, rõ ràng trước kia đối với loại kích động này của cô luôn xì mũi coi thường, cảm thấy bề ngoài ngu đần không thể tiếp thu.

Chuyện ngày hôm nay, anh thật sự là có chủ ý, vẫn luôn không thích Lăng Tư Miếu sùng bái Trịnh Linh, cũng không quá thích thái độ của Trịnh Linh đối với Lăng Tư Miếu. Cá tính An kiều anh quá rõ ràng, hiện tại dù là cảm thấy Lăng Tư Miếu không có uy hiếp với cô, nhưng cũng sẽ làm xong chuẩn bị dự phòng.

Nói như vậy, coi như sau này anh và Lăng tư Miếu không có quan hệ gì nữa, nha đầu kia cũng không thể sẽ bởi vì thương tâm mà quan tâm Trịnh Linh.

Anh biết việc làm này của mình là dư thừa, nhưng là chỉ cần vừa nghĩ tới Trịnh Linh quan tâm cô, và cô tin tưởng Trịnh Linh trong lòng cũng có chút không thoải mái, đã như vậy, vậy thì giải quyết có thể sẽ làm cho mình thoải mái hơn.

Nhưng mà hiện tại, cái nha đầu kia. Hiện tại sẽ ở đâu vui đầu hờn dỗi đây?

“A lô.” Lăng tư Miếu nhỏ giọng nghe điện thoại, nên tiếng nói kéo thật dài, Thẩm Thác Vũ không tự chủ cười, nha đầu này đoán chừng còn đang tức giận và uất ức rồi, giọng nói vô lực như vậy.

“Là anh, làm sao em lại đi về?” Anh đương nhiên rất rõ ràng tại sao cô phải đi, nhưng nghe giọng nói thành khẩn, bên trong vừa đúng nghi ngờ cùng quan tâm.

“Thẩm Thác Vũ, làm thế nào, em giống như đã gây họa.” Giọng nói của cô đáng thương, mang theo hối hận: “Bà xã Phó tổng Trịnh mới vừa rời ở dưới lầu của anh, mặc dù em nói cho cô ấy biết là Tiểu Ngô nhờ em trả lại thẻ mở cửa phòng cho anh, nhưng ngộ nhỡ cô ấy không tin thì làm thế nào?”

Cô đã ảo não một hồi lâu rồi, trong lòng chỉ không hy vọng người khác biết quan hệ của bọn họ, ngộ nhỡ An Kiều tức giận cô chống đối, truyền ra ngoài làm thế nào.

Đều do mình, làm sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy, muốn gọi điện thoại cho Thẩm Thác Vũ nhờ giúp đỡ lại sợ quấy rầy chính sự của anh, hiện tại rốt cuộc đợi điện thoại của anh gọi đến, trong mắt ê ẩm, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống.

“Không có việc gì. Anh đi cầu xin cô ấy đừng nói ra ngoài là được rồi, em làm sao vậy? Mất hứng, rất sợ người khác biết? Hay là An Kiều làm em giận rồi hả ?” Bên kia đầu điện thoại, truyền đến giọng nói dịu dàng an ủi, dần dần, cảm giác hoảng loạn trong lòng Lăng Tư Miếu đã giảm xuống.

“Em là sợ truyền đi sinh ra lời đồn đãi, đối với anh không tốt.” Anh có chức vị cao, nếu như có lời đồn đãi sẽ có ảnh hưởng đối với anh, trong lòng Lăng Tư Miếu chỉ lo lắng chuyện này, về phần những điều mà An Kiều đã nói, cô không muốn để cho Thẩm Thác Vũ biết, tránh làm anh khổ sở.

“Không có việc gì, em không có mất hứng là tốt rồi, em ở đâu, anh đi tìm em.”

“Đừng, em ở bên này nhiều người, hay là để em đi qua đi.” Người biết anh nhiều như vậy, anh sang bên này nguy hiểm quá lớn, Lăng Tư Miếu suy nghĩ một chút lại thấy không tốt hỏi: “Nhưng mà. anh có thể đi tới trước cửa lớn chờ em một chút được không, em không có thể ra vào, bảo an họ sẽ không để cho em đi vào đâu.”

Anh dường như bị vẻ nhăn nhó nhí nhí của cô lấy lòng rồi, cười đến vui sướng, “Ừ, đến đây đi, anh chờ em.”

Đoạn đường nhỏ này là Lăng Tư Miếu chạy tới, bởi vì khoảng cách, cô đến trước cửa lớn khu A, Thẩm Thác Vũ đã rảnh rồi đứng ở một bên đợi từ lâu rồi.

Anh mặc một bộ màu xám nhạt áo khoác ngoài là len lông cừu áo, cổ áo khe rộng mở, cả người có vẻ vừa trẻ tuổi lại đẹp trai, khi chạy về phía anh, trong lòng Lăng Tư Miếu có cảm giác kiêu ngạo cùng hạnh phúc.

Một người đàn ông ưu tú như vậy, thế nhưng trở thành bạn trai của cô, làm cho người ta khó tin cỡ nào, lời nói lúc trước của An Kiều đã không còn quan trọng nữa, bởi vì cô rất hạnh phúc, chính là An Kiều không nhận ra anh tốt, cô thậm chí có chút may mắn.

Nếu như nói trước đây có thể còn là u mê thích, bởi vì hai người xảy ra quan hệ thân mật mà tiến triển, lúc này cô đặc biệt rõ ràng, cô yêu anh.

Thẩm Thác Vũ đón cô ở cửa sau, đặc biệt về phía khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, cùng với ánh sáng trong mắt đã thấy nhiều lần, nha đầu này thế nhưng một bộ dáng vui mừng hơn hớn, giống như hoàn toàn không bị lời nói trước đó của An Kiều làm ảnh hưởng.

Thật là một người ngoan, như vậy cũng tốt.

Hai người cùng đi tới biệt thự Thẩm Thác Vũ ở, cửa vừa mở ra Thẩm Thác Vũ lập tức nhẹ nhàng đẩy Lăng Tư Miếu vào bên trong, thuận tay đóng cửa sau đó cánh tay dài duỗi một cái lôi cô trở về trong lồng ngực mình ôm thật chặt.

Lăng Tư Miếu phản ứng không kịp, cảm giác cả người bị đẩy lùi kéo, quả thực là đụng vào trong ngực của anh, đụng phải trước ngực bị đau. Vừa mặt ở trước ngực anh khê kêu đau, “Ai nha, đau.”

“Đau sao? Anh xoa xoa cho em.” Anh vẫn ôm chặt cô, từ lúc mới nhìn thấy cô muốn làm như vậy.

Vì để tránh ở bên ngoài bị người thấy, cô vẫn đi cách anh một hai mét, cô mới vừa tắm rửa không lâu, thỉnh thoảng như có như không bay tới mùi thơm ngọt ngào, làm anh môi khô lưỡi nóng .

“Lưu manh.” Tiếng Lăng Tư Miếu phát ra càng nhỏ.

Thẩm Thác Vũ tò mò, lôi cô kéo ra chút cự ly cúi đầu cắn môi của cô, “Em nói người nào lưu manh, giúp em xoa xoa em nghĩ đến cái gì? Hả?” Làm bộ như không nhìn thấy tay cô che ở trước ngực, cắn hút đôi môi ngọt ngào nhiều chất lỏng của cô, tay anh từ trên di chuyển xuống, “Có phải nơi này bị đụng đau hay không, hay là nơi này.” Nắm lấy xoa nắn hồi lâu, ngại y phục ngăn cách cảm giác, trực tiếp từ dưới áo đưa vào, đi lên tròn “Ngọn núi” .

Lăng Tư Miếu bị anh náo loạn toàn thân vừa nhột lại tê dại, toàn thân như nhũn ra, không thể không nhón chân lên đôi tay vắt trên vai anh ôm thật chặt cầu xin tha thứ, “Không đau không đau. Tha cho em đi.”

“Còn nói anh lưu manh không, hả?” Thế nhưng anh lại vẫn môi tay cùng sử dụng, chặt chẽ bức bách, “Là nơi này đi, cũng sưng lên thật cao rồi, phải không, phải cởi quần áo xuống xem một chút vỡ thành hình dáng ra sao.”

Ngất. Đó là bộ ngực của cô, đương nhiên là thật cao Rõ ràng tay của anh vừa vò lại bóp một chút cũng không có lưu sức lực, còn nói không phải lưu manh.

Lăng Tư Miếu thở hồng hộc, nhưng lại không tránh được tay của anh, hai ba động tác quần áo đã lượn qua mặt, áo lót bị kéo ra. Nghe được Thẩm Thác Vũ tiếp tục lấy giọng điệu thương tiếc nói: “Nhìn nơi này, cũng đụng phải vừa đỏ lại vừa cứng, để anh làm cho em hết đau.” Một tay anh cầm lấy tay cô giơ lên dựa lưng vào tường, làm Lăng Tư Miếu sợ tới mức không kịp phản ứng đụng cả tay chân, phía trên ôm chặt đầu của anh, phía dưới dùng chân quần chặt hông của anh, mới không có té trượt xuống.

Lúc này Thẩm Thác Vũ đã cúi người ngậm nụ hoa của cô, nóng nóng ẩm ướt liếm láp quả hồng phía trên, còn phát ra tiếng “Chặc chặc” thưởng thức mà bú liếm.

“Hi hi, tốt. Thật là nhột. Vậy. Nơi đó không có sưng, không đau, a.” Cô vừa nhột vừa tê dại phải kêu loạn, giọng nói kiều mị ướt át, nghe cũng đều cảm thấy mắc cỡ.

Kẹp chặt hông của anh, không thể tránh được bởi vì động tác trên dưới mè nheo, anh đã sớm đội lên một khối lớn cọ phải địa phương của cô cũng đầy nước ướt đầm, dính chặt mới trôi qua quần lót.

Bộ ngực của cô vô cùng nhạy cảm, đặc biệt không chịu nổi anh liếm láp, nếu như không phải là anh vẫn chống đỡ ở cạnh tường, đoán chừng cô đang ngồi phịch ở trên đất rồi, nhưng mà bây giờ cũng không có sự khác biệt, cô một dạng ngồi ở trên người anh, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Lăng Tư Miếu “Ai nha”, “Ai yêu” làm cho eo mềm chân run, Thẩm Thác Vũ cũng không chịu nổi. Cô một hồi lỏng một hồi chặt đang kẹp anh không ngừng giãy dụa, vú đầy đặn ngọt ngào, miệng lưỡi ngọt ngào thỏa mãn cùng phần dưới bụng thũng trướng tạo thành hai điều đối lập, dục vọng của anh bởi vì cô ngọt ngào mà đau đớn, hận không được cách quần, chôn sâu vào trong hành lang nhiều chất lỏng chặt khít của cô.

Bây giờ tư thế không tốt bỏ đi quần áo hai người, anh nảy sinh ý nghĩ ác độc dường như vuốt ve mỏng đẹp ở trong tay, hung hăng bú hai quả anh đào đứng thẳng, khi anh ngẩng đầu lên đi tìm môi của cô thì Lăng

Tư Miếu nhìn đến gương mặt căng thẳng của anh, bởi vì khát vọng mà hốc mắt đỏ lên, giống như là hiểu cái gì dường như giấy dựa dùng dằng xuống đất.

Thẩm Thác Vũ đang chìm trong rừng môi quần quít trên choker cô, bất mãn cô không chuyên tâm, còn chưa kịp cưỡng chế cô trở lại, nhìn thấy cô đột nhiên cúi người, nửa ngồi quỳ gối trước người của anh.

Bởi vì bộ ngực húc vào tê dại bị Thẩm Thác Vũ vuốt ve vui vẻ tỏa ra, tay Lăng Tư Miếu vẫn có chút run, nhưng điều này không trở ngại cô thuần thực cởi ra quần của anh, cởi ra trói buộc giải phóng dục vọng to lớn của anh ra ngoài. Đôi tay cô đỡ cầm to dài nóng rực rung động, cúi đầu ngậm đầu vật tròn to dài bóng loáng vào thật sâu khe hấp, lập tức nghe được phía trên truyền đến tiếng hấp khí, thân thể trước mắt căng thẳng mà khẽ run.

Cô biết lấy lòng anh, lúc này anh tản ra hormone mùi vị dục vọng mãnh liệt, cũng hấp dẫn hút cô làm động tác của cô tiến thêm một bước.

Thẩm Thác Vũ bởi vì khoái cảm mãnh liệt ánh mắt mê ly, nhìn cô nửa quỳ ở trước người mình mút làm, bị cô chơi đùa liếm láp còn vui vẻ thần phục ở trước người, cảm giác thỏa mãn làm bản thân cũng nhanh muốn nổ tung, anh không thể không nghiêng tới trước thân thể, đôi tay đỡ ở sau đầu cô trước sau di động chống đỡ.

Tay Lăng Tư Miếu lặng lẽ di chuyển đến khe hông anh, chậm rãi đi xuống nơi cứng rắn thì Thẩm Thác Vũ cũng nhịn không được nữa dùng sức chống đỡ đầu của cô, dùng sức động eo, toàn thân căng thẳng đến trạng thái gần co giật. Bộc phát.

Anh phải dựa vào tường phía trước, mới có thể chịu đựng được, qua một lúc lâu mắt cũng không mở ra được, hai mắt nhắm chặt vẫn cảm giác khắp cơ thể bị thiêu đốt, chờ cảm giác choáng váng qua đi, lập tức kéo Lăng Tư Miếu sắp bị anh nặng nề ở bên tường vào trong ngực, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Tiểu yêu tinh, em học được điều này ở nơi nào!” Thế nhưng chọn khe hông của anh!

Mặt cô đỏ hồng, thở hồng hộc, bên môi còn không còn kịp nuốt trọn chất lỏng màu trắng, nghe thấy anh nói cần môi chậm rãi nở nụ cười đắc ý, anh nhìn cô không chịu nói, một tay kéo lấy quần, ôm lấy cô đi lên lầu, xem ra là cô thiếu dạy dỗ.

Chờ Thẩm Thác Vũ dạy dỗ xong thì cả người Lăng Tư Miếu đã mềm nhũn, cô quả nhiên không nhịn được phải cầu xin tha thứ, thú nhận sự thật cô học hỏi kinh nghiệm trên mạng.

Buổi tối Lăng Tư Miếu chưa có trở về, gửi tin nhắn cho bạn cùng phòng, nói trùng hợp gặp gỡ bạn cũ không trở lại qua đêm, một môi yên lặng ngủ yên ở trong lồng ngực Thẩm Thác Vũ. Khi cô ngủ hô hấp đều đều thì Thẩm Thác Vũ không có một tia buồn ngủ, ánh mắt phức tạp nhìn chòng chọc ở bên giường cách đó không xa, hai cái khăn quàng cổ thật chỉnh tề.

Hoan ái đi qua lại tắm rửa tẩy hết, một đến cực điểm Lăng Tư Miếu lấy ra hai cái khăn quàng cổ, chỉ vào chiếc màu xám, khăn quàng cổ lông dê lộ kim qua loa này là mình làm, một cái khác màu lục, len lông cừu hình ô vuông chính là cô mua, anh có thể dùng thay đổi, coi như không cần cũng không có sao.

Mặc dù ngoài miệng cô nói không cần nhất định phải mang hai cái kia, nhưng là tươi cười mong đợi trong mắt cô cũng không thể nào giấu đi, người được thu quà tặng là anh, nhưng là cô lại vẫn vui vẻ với anh.

Anh cũng chú ý tới gần đây cô càng ngày càng sáng mắt, càng ngày càng thích ở bên cạnh anh, mua đồ cho anh, luôn là tràn đầy cảm giác hạnh phúc, những thứ này. Thật sự làm cho anh cảm giác khổn nhiều.

Trong khi ngủ mê cô vẫn mang theo vẻ kiêu diễm sau hoan ái, giống như nằm mơ thấy chuyện tốt đẹp, trong ngực của anh rụt sâu hơn một chút, khoe miệng nhếch lên, anh cách một ngón tay, lấy mu ngón tay vẽ theo hai bên má cô.

Thức ăn ngon, cũng đến lúc muốn dứt là dứt rồi.

26. Chương 26: Chương 9.1

Cuộc hành trình Ôn Tuyền đã qua hơn một tháng, Thẩm Thác Vũ cũng rất bận, rất ít khi chủ động tìm Lăng Tư Miểu.

Bởi vì lúc Thẩm Thác Vũ nghỉ trưa cũng bận làm việc.. Đi họp, cũng bởi vì có mấy lần lúc nghỉ trưa đi lên đưa bữa ăn, không thể tránh khỏi bị thư ký, trợ lý của anh nhìn thấy, Lăng Tư Miểu thay đổi phương thức, không ở nhà làm xong cơm rồi mang cho anh nữa, chuyển thành mỗi ngày đều đến nhà Thẩm Thác Vũ làm xong đưa cho anh, nhân tiện thay anh sửa sang lại việc nhà.

Bởi vì mỗi ngày Thẩm Thác Vũ đều về nhà rất khuya, cũng vì muốn anh có thể được ăn đồ ăn mới mẻ, Lăng Tư Miểu đều là sáu giờ sáng rời giường, đến nhà Thẩm Thác Vũ làm đồ ăn cho anh, sau đó sẽ đi làm.

“Buổi trưa anh tùy tiện ăn một chút là được rồi, em không phải phải chạy đi chạy lại vất vả như vậy, buổi sáng ngủ nhiều chút.” Vì thế Thẩm Thác Vũ rất mất hứng, buổi sáng mở cửa cho cô thì luôn đứng thẳng mắt mặt.

Lăng Tư Miểu nhìn anh đau lòng vì mình, trong lòng rất ngọt, “Không có á..., ngủ sớm dậy sớm cũng tốt đối với thân thể, hơn nữa thời gian này cũng không kẹt xe, gần mười phút đã đến.” Nhà cô cách nhà anh đi xe buýt có năm trạm, sớm như vậy đi rất nhanh đã tới nơi.

Cô sẽ không thừa nhận trước kia mình có thói quen ngủ nướng dậy trễ, vì Thẩm Thác Vũ, mới sửa lại.

Về việc cô chăm chỉ quét dọn nhà cửa, anh càng bất đắc dĩ hơn, “Anh có gọi nữ giúp việc theo giờ, em cũng không cần mỗi ngày đều tới dọn dẹp thay anh.”

“Em rất cao hứng nha!” Đối với lần này, cô chỉ tiến lên trước cho anh một cái hôn, sau đó lại ngậm nga bài hát mà đi giặt quần áo, làm bữa sáng.

Dĩ nhiên cũng không phải là lần nào đến đều phải cùng nấu cơm quét dọn, bởi vì thời gian hai người nghỉ ngơi ít đi, có lúc vừa vào cửa nhà anh, cũng sẽ bị anh kéo qua áp đảo, cùng nhau làm vận động một giờ trên giường, tần số còn khá cao, đến nỗi nhiều lần cô đều đi làm trễ.

Thẩm Thác Vũ đi làm không phải bấm thẻ, buổi sáng không cần đến công ty đúng giờ, nhưng mà cô thì không, cuối tháng nhìn tiền lương bị trừ cô đau lòng đến không chịu được, lúc bị anh lôi kéo áp đảo đã từng cố gắng giãy giụa, chống cự, nhắc nhở chú ý thời gian của anh. Vì thế anh nói qua có thể giao phó Trịnh Linh làm, không để cho coi bị trừ tiền, nhưng mà lại để cho anh nhanh một chút. Không có cửa đâu!

Chuyện liên quan đến năng lực của đàn ông, gương mặt anh nghiêm túc, ngược lại càng cường ngạnh giày vò cô thêm, nhiều lần chân của cô cả ngày vẫn mềm nhũn đi đường cũng có chút run run.

Khi lần đầu tiên cô ôm cổ Thẩm Thác Vũ, vừa tỉ mỉ hôn, vừa ngọt mềm ghé vào lỗ tai anh tỏ tình “Em yêu anh, rất thích rất thích anh.” Khi đó, Thẩm Thác Vũ nửa ngày không thể nói chuyện, sau khi im lặng một lúc lâu, hung hăng hôn cô, càng mạnh mẽ chiếm đoạt khiến cô cầu xin tha thứ.

Nhưng mà rõ ràng cô nhìn thấy anh đỏ mặt, cảm giác rất ngọt ngào, người đàn ông này, thế nhưng lại xấu hổ.

Khó có khi lúc nghỉ trưa anh không có làm thêm giờ, cô bắt đầu ở trong lòng anh đếm ngón tay nói cho anh biết, nhà cô có bao nhiêu người, năm nay bao nhiêu tuổi, còn có chuyện từ nhỏ đến lớn, cuộc sống muôn hình muôn vẻ nhiều chuyện lý thú.

Ba là người hiền lành thế nào, người chung quanh thích ông cỡ nào, từ nhỏ cô xem ông như tấm gương thế nào, từng cái từng cái chuyện tốt ông đã làm, mẹ và em gái khôn khéo như thế nào, đáng về cô lúc nhỏ và ba ẩn nấp như đánh du kích như thế nào để thoát khỏi giám sát của mẹ và em gái.

Trên mặt Thẩm Thác Vũ khẽ nở nụ cười lặng lẽ nghe, thỉnh thoảng gật gù đầu đáp lại.

Lăng Tư Miểu nói nửa ngày, nghiêng đầu hỏi ngược lại: “Còn anh, người trong nhà của anh như thế nào?”

“Không có gì, gia đình bình thường, ai bận việc này.” Thẩm Thác Vũ nhàn nhạt nói.

“Bọn họ cũng ở trong thành phố này sao?”

“Ừ, nhà ở chỗ này, xung quanh có rất nhiều người. Gật đầu một cái, Thẩm Thác Vũ giống như rất có hứng thú đối với người nhà của cô, ”Em rất kính trọng ba em?”

“Ừ, em gái nhỏ, ông ấy nên thương yêu em ấy hơn, nhưng thế nhưng ông ấy lại rất thương em.” Thanh âm từ từ thấp xuống, “Thật ra thì em là theo mẹ em gả đi .”

“Em đáng giá được ông ấy yêu thương.” Anh dịu dàng trấn an, câu nói đầu tiên làm Lăng Tư Miểu đang suy sụp cảm thấy ấm lại.

“Anh thật tốt!” Ôm anh thật chặt, vui mặt trước ngực anh, mắt cay cay không muốn anh nhìn thấy.

Lăng Tư Miểu cảm giác mình rất hạnh phúc, ở chung với Thẩm Thác Vũ, thật sự thấy ngọt ngào như mật ong..

Mãi cho đến một chủ nhật kia, cô xách theo một đồng thức ăn, còn có một chút nước rửa tay mua ở siêu thị, rửa sạch thuốc, giấy vệ sinh và đủ loại đồ dùng trong nhà, nhấn chuông cửa nhà Thẩm Thác Vũ .

Hai người quan hệ thân mật như thế rồi, cô vẫn có chút khó hiểu tại sao Thẩm Thác Vũ không cho cô chìa khóa dự phòng, nhưng mỗi lần đến đều sẽ điện thoại trước xác nhận anh đang ở nhà, cũng không còn sự khác biệt quá lớn rồi.

Cửa mở ra, Thẩm Thác Vũ mặt không chút thay đổi, ánh mắt phức tạp mở nửa cửa, nhưng không có tránh ra thân thể cho cô vào.

“Thế nào, cho em vào đi chứ.” Lăng Tư Miểu cười khanh khách nhấc vật phẩm trong tay lên, nửa là làm nũng nửa là khó hiểu nói: “Đồ rất nặng!”

“Tư Miểu.” Giọng nói của anh rất thấp, hơi có chút thận trọng, có chút tĩnh lặng, “Có chút không dễ dàng, em. Về nhà trước đi, đến lúc đó anh điện thoại cho em.”

“Thế nào? Anh không phải thoải mái ư, sắc mặt hình như là không tốt lắm.” Trước khi đến rõ ràng đã gọi điện thoại cho anh rồi, mặc dù nói ở trên đường cùng siêu thị có mất thêm chút thời gian, nhưng mà cũng là hai giờ thôi, anh lại bất tiện rồi sao?

Chẳng lẽ là ngã bệnh? Lăng Tư Miểu có chút nóng nảy, thả vật nặng trên tay xuống trên đất, nhón chân lên đưa tay kiểm tra trán anh.

“Không có.” Thẩm Thác Vũ khẽ né tránh nhưng không thể né tránh, tay của Lăng Tư Miểu làm cho anh khó chịu nhàu mày, tay của cô lạnh giống như khối băng, sao ăn mặc ít như vậy.

Sáng sớm hôm nay vẫn còn rất ẩm áp, hình như là mới vừa thay đổi. Cô ra ngoài đã lâu rồi ư.

Lăng Tư Miểu cảm giác nhiệt độ của anh không tính là cao, lại hiểu lầm ý tứ anh cau mày, cho là anh thật sự không thoải mái nhưng sợ mình lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, lo lắng không yên, hận không được gỡ bỏ kiểm tra toàn thân anh một lần, rốt cuộc là nơi nào khó chịu rồi.

Lúc này lại nghe được một giọng nói trẻ tuổi, giọng nữ dịu dàng mềm ngọt từ trong phòng truyền đến, “Thác, là ai tới, thế nào không vào vậy?”

Bên trong có người? Lăng Tư Miểu cau mày dùng ánh mắt im lặng hỏi thăm, nhưng mà Thẩm Thác Vũ lại tránh né ánh mắt của cô, suy nghĩ một chút, trên mặt anh mang vẻ quyết tâm quyết đánh đến cùng, nhường đường, “Nếu như vậy, em vào đi.”

Lăng Tư Miểu cầm lên đồ trên mặt đất, cùng anh cùng nhau đi qua cửa, khi vào nhà nhìn mặt anh chăm chăm.

Mới vừa rồi Thẩm Thác Vũ rất xa lạ, từ trước đến giờ không kể đến anh gặp chuyện gì, hầu hết đều một dáng vẻ núi thái sơn sụp đổ trước mắt thì sắc mặt vẫn không đổi, nhưng mới vừa rồi có vẻ có chút ủ dột, khi xoay người đi vào trong, lại khôi phục như trước mang theo nụ cười nhàn nhạt, tao nhã tuấn tú như thường ngày.

Trong phòng khách có một mỹ nhân đang ngồi cũng tầm tuổi cô, mặc thời trang mùa xuân, tóc dài mềm mại rũ xuống đầu vai, trên khay trà để một quyển tranh mở ra, trên tay mỹ nhân bê một chén sứ, giống như vừa mới thưởng thức trà ướp hương hoa.

Người này Lăng Tư Miếu nhận ra, giống như một vị đại cổ đông của công ty, bởi vì một buổi dạ tiệc từ thiện được công ty tuyên truyền.

Thẩm Thác Vũ vừa vào phòng khách cũng chưa có đi đến bên trong, không chút để ý nghiêng dựa vào bên tủ rượu trên tường, không nói một lời.

Có khách ở đây, Lăng Tư Miếu cũng ngại ngùng đi thẳng vào phòng bếp bỏ vài thứ kia, theo lễ phép, nhưng mà lúc đi vào cô nhìn qua mỹ nhân kia vài lần, sau đó mỉm cười có chút xấu hổ, hơi có mong đợi nhìn Thẩm Thác Vũ, chờ anh thay họ giới thiệu.

Trước mặt khách, ngượng ngùng ném mấy thứ trên đất, tay rất đau, rất nặng a. Cô cố gắng lấy ánh mắt thúc giục anh.

“Thác, vị tiểu thư này là?” Nhưng mỹ nhân này không có cái gì băn khoăn, thoải mái, từ trên xuống dưới quan sát cô, sau đó mỉm cười mở miệng, “Là khách sao? Thế nào làm cho người ta đứng ở đằng kia, cũng không thấy anh giới thiệu.” Giọng điệu mang chút làm nũng và trách mắng, giống chủ nhân thân thiện và lễ phép.

Lăng Tư Miếu cảm giác có chút không đúng, mới vừa rồi mỹ nhân nũng nịu giận hờn liếc nhìn Thẩm Thác Vũ kia, ngửa mặt lên có chút quen mắt, cô trừ xem tấm ảnh chụp ở công ty hàng năm, giống như đã từng thấy ở nơi nào.

Thẩm Thác Vũ nhìn mỹ nhân kia, gợn gàng không mang theo bất kỳ tâm tình gì giới thiệu, “Lăng Tư Miếu, vị này là Trần Phi.” Giọng nói nhẹ nhàng, nhìn Trần Phi: “Phi Phi, cô ấy là Lăng Tư Miếu, là”

“Là nhân viên công ty Tổng giám đốc Thẩm.” Lăng Tư Miếu thốt lên, cướp lời nói chuyện trước Thẩm Thác Vũ: “Có vài văn kiện khẩn cấp cần Thẩm Tổng ký tên, cho nên mới quấy rầy.” Cô nghĩ tới, hình như ở nửa năm trước kia, Thẩm Thác Vũ tận lực đuổi theo một cô gái nổi tiếng, cô từng ở dưới lầu công ty xa xa nhìn anh và cô gái đó sóng vai đi về phía trước.

Ngay lúc đó hoảng sợ thoáng nhìn, còn từng than thở qua họ thật xứng đôi, một người đàn ông chu đáo, cô gái đó thật có phúc.

Sau lại. Sau lại như thế nào? Chỉ nghe nói Thẩm Thác Vũ theo đuổi dường như có chút không thuận, đối phương đối với anh như gần như xa, nhưng dường như chưa từng nghe nói hai người tách ra.

Mấy tháng này. Trong mấy tháng này, cô cùng anh thân mật.

Lăng Tư Miếu mặt trắng bệch, cắn chặt răng, đôi tay nắm chặt, móng tay thật sâu đâm vào trong lòng bàn tay, túi đựng vật dụng bởi vì cô dùng sức nắm chặt tạo ra tiếng sào sạt, lúc này cô mới phát hiện ra hai cánh tay đã có một chút run rẩy.

“A, là đồng nghiệp công ty sao?” Ánh mắt Trần Phi khẽ chuyển nhìn mấy bao lớn nhỏ trên tay Lăng Tư Miếu, cười gật đầu, lễ phép che dấu đi vẻ nghi vấn và kinh ngạc..

“Ừ, là đồng nghiệp.” cô nặng nhọc trả lời, đôi tay Thẩm Thác Vũ dứt khoát ôm ngực, nụ cười anh lúc này nhiều hơn mấy phần đùa cợt, anh cũng không có nhìn Lăng Tư Miếu, giống như cô là một người xa lạ, nhưng theo lời nói của Lăng Tư Miếu giải thích với Trần Phi, “Có thể công ty thật có văn kiện cần ký gấp, nhìn cô ấy giống như vừa đi mua đồ ăn đến nhà cũng không kịp trở về.”

“Công ty của các anh cũng thiệt là, chủ nhật còn làm cho người ta mệt như vậy, ông chủ quả thật rất không đúng.” Mặc dù Trần Phi lời nói là chỉ trích, nhưng nghe lại giống như đang mắng yêu.

“Em cảm thấy không tốt, vậy anh lập tức đổi.” Anh cười mang theo chút vui vẻ, còn có cưng chiều, dịu dàng nhìn Trần Phi.

Một chút hi vọng cuối cùng trong lòng Lăng Tư Miếu cũng bị dập tắt, còn muốn gì nữa chứ, mới vừa rồi anh mở cửa là không tình nguyện, còn có lúc đi vào chậm chạp không muốn giới thiệu, không phải đã nói rõ

anh không muốn Trần Phỉ biết thân phận của mình rồi sao? Cũng chính là bởi vì nghĩ đến điểm này, nhớ lại chuyện nửa năm trước, cô mới có thể thốt ra câu giải vây thay anh.

Chẳng qua là lúc đó trong lòng vẫn đang mong đợi, hi vọng anh phản bác, hi vọng anh nói không với đồng nghiệp, hi vọng anh trách cứ mình cầm công việc tới nói lung tung. Trong khoảng thời gian này, thì ra mình vẫn làm người thứ ba.

Nhưng rõ ràng là anh nói qua, anh hi vọng quan hệ hai người tiến thêm một bước, còn có tình cảm nồng đậm, chẳng lẽ tất cả đều là đang gạt mình? Còn là nói, đã từng nói anh và Trần Phỉ đã cắt đứt cho nên anh chuyển hướng mình tìm kiếm an ủi, mà bây giờ Trần Phỉ lại quay đầu lại, cho nên anh mới do dự giấu giếm?

Ở đáy lòng, Lăng Tư Miếu hi vọng là người sau, cô không cách nào tiếp nhận, cũng không cách nào tha thứ mình đã từng làm kẻ phá hoại hai người này, có thể coi là người sau thì thế nào, đáng về không thể chống đỡ hiện tại trong lòng nổi điên một loại đau đớn.

Đáng buồn nhất, hàm răng cô cũng nhanh cắn ra máu, còn chưa nguyện ý nhìn anh làm khó, toàn thân đều lạnh, trong phút chốc đầu óc trống không, vẫn nhanh chóng nghĩ xong có, đi che giấu thay anh.

Bên kia Thẩm Thác Vũ đã đi về phía Trần Phỉ, hai người nhỏ giọng nói chuyện nhỏ giọng cười, Lăng Tư Miếu cảm giác tất cả đều chẳng phải chân thật, giống như là đang nhìn một cuốn phim điện ảnh, ảnh vẽ mơ hồ, thu âm không rõ, nhìn nghe lại hoàn toàn không có cách nào biết rõ là chuyện gì xảy ra.

“Lăng tiểu thư, không phải cô nói là có văn kiện cho Thác ký sao?” Hai người ngọt ngào giống như một bức họa, Trần Phỉ đầu tiên nhớ tới còn có người ở đây, thoát ra khỏi hình ảnh trở lại thực tế, ý tốt kêu Lăng Tư Miếu, “Đồ rất nặng, để xuống trước đi.”

Lăng Tư Miếu máy móc buông tay, bởi vì nắm chặt, cũng bởi vì móng tay cắm sâu, ngón tay của cô hoàn toàn cứng ngắc không cảm giác, mấy bọc đồ lớn sau khi cô buông ngón tay rớt cuộc “Thùng thùng” mấy tiếng rơi trên mặt đất, có hai túi đựng dụng phẩm miệng túi nghiêng một cái, thật may là đồ vật bên trong cũng được bọc gói tốt, không có tán lác chung quanh, mà lúc này cô đã không chú ý tới những thứ này.

Trong đầu trống rỗng, thế nhưng một vài thanh âm cách cách, đáng về như rơi vào trong sương mù, nghe không rõ, giống như hiện tại cho cô cảm giác rất không chân thật, có lẽ, là mộng du, cô sao có thể lấy ra cái văn kiện gì khẩn cấp đây, đây là cái có vừa nghĩ ra mà thôi, không có chuẩn bị trước.

Nói thật, Trần Phỉ không có nghi ngờ đối với bao lớn bao nhỏ trên đất có lúc cô vào cửa kia đã là chuyện rất may mắn rồi. Lăng Tư Miếu tứ chi như nặng ngàn cân, tiếng cũng nghẹn ở cổ họng, không nhúc nhích được, cũng lại nói không ra lời giải thích rồi.

“Anh nghĩ là bộ phận nhân sự nghĩ sai rồi, ký xong thông báo, thứ sáu đã bảo người đưa đến bộ phận nhân sự, cuối tháng Lăng Tư Miếu cũng sẽ chính thức được phái đến chi nhánh công ty ở Nhật Bản, học tập nửa năm, không phải là hôm nay nhận được điện thoại của phòng nhân sự, cao hứng liền hồ đồ chứ?”

Giọng nói Thẩm Thác Vũ đúng lúc vang lên, coi như là trung hòa Lăng Tư Miếu cứng ngắc ở tại chỗ mang tới cảm giác quỷ dị.

Đi chi nhánh công ty ở Nhật Bản để học tập? Chi nhánh công ty ở Nhật Bản bộ phận PR rất mạnh, hoạt động rất tốt, rất nhiều đồng nghiệp cũng mong muốn có thể đi sang bên đó học hỏi, đây là thường cô hôm nay thức thối, hay là áy náy đối với cô trong mấy tháng này? Chi phí cho ra nước ngoài, anh bởi vì cô sẽ thật cao hứng sao.

Trước mắt Lăng Tư Miếu đã mơ hồ, liều chết mím môi nuốt xuống, chặn nước mắt đã muốn chảy ra khóe mắt trở về, cô nghe lời vài phút, mới miễn cưỡng từ trong cổ họng phát ra tiếng rất nhỏ, loạn xạ gạt đầu, tuồng vui này nhất định sẽ không hoàn mỹ, nhưng cô đã không để ý tới.

Mới vừa rồi đã xem qua, thì ra là gối dựa hình hoạt họa đặt ở trên ghế sa lon trong phòng khách đã không thấy, nói vậy cả gian phòng trong, dấu vết thuộc về cô cũng đã bị thu dọn rồi. Tay chân Lăng Tư Miếu luống cuống khom lưng dọn dẹp đồ đạc tán loạn, đầu óc giống như là không ngừng có xe lửa lái qua, để lại tiếng vang ù tai.

Trong phút chốc cong người xuống kia, nước mắt trên gương mặt chảy xuống, trước đó cố nén, cũng đã sớm ở chóp mũi rỉ ra, chảy vào trong miệng, vừa đắng vừa mặn, trái tim từng trận buồn bực nhéo đau đớn, giống như quá gánh nặng, nặng trĩu rủ xuống tràn ra, thần kinh chết lặng lại không giảm được cảm giác đau.

Chưa từng vụng về như thế, nhặt lên túi này lại đi kéo một cái túi khác thì bên kia một túi không nắm chắc quai rồi lại rơi xuống, đồ lúc ẩn lúc hiện, rốt cuộc có một túi nhựa không chịu nổi sức nặng, “Rẹt rẹt” một cái xé rách, bộ sữa tắm gia đình nặng nề rơi xuống, đập xuống chân của cô tiếp tục bắn ra xung quanh rơi trên mặt đất.

“Thật là đau!” Rốt cuộc có một lý do, có thể tha hồ rơi lệ, không cần phải cắn môi cố đè nén tiếng ghen ngào nữa.

“Làm sao em dần như vậy!” Rốt cuộc anh cũng tức giận rồi, giọng nói cũng gấp gấp hơn, giống như từ trên ghế salon nhảy một cái chạy đi, đến bên cạnh cô. “Biết rõ nặng như vậy, không biết nắm chắc một chút hay sao? Như thế nào, bị đập rất đau sao?”

Là rất đau, nhưng không phải đau mu bàn chân.

Anh cúi đầu nhặt đồ thay cô, lại thấy mặt cô đầy nước mắt, không khỏi ngẩn ra.

Thừa dịp ngay lúc này, Lăng Tư Miểu hít sâu một hơi, ngồi chồm hổm trên mặt đất thu nốt số đồ còn lại, toàn bộ ném vào túi bên trong không rách nát, còn đồ dư lại không chứa nổi, mở ra ba lô sau lưng, thu đồ bỏ vào đó.

27. Chương 27: Chương 9.2

“Tổng giám đốc Thẩm hẹn gặp lại, Trần tiểu thư hẹn gặp lại.” Đầu không ngẩng lên, Lăng Tư Miểu nhỏ giọng chào tạm biệt, sau đó xoay người không chút nào lưu luyến đi ra ngoài.

“Đợi chút, tôi tiễn cô.” Thẩm Thác Vũ lại nắm lấy cánh tay cô, kéo cô đi ra cửa.

“Đừng nói nhảm.”

Ra cửa, Lăng Tư Miểu vừa chết lặng, dùng sức hất tay Thẩm Thác Vũ ra.

Thẩm Thác Vũ không ngờ tới cô có hành động này, có chút ảo não, “Cầu kính đúng không!”

Giọng nói của anh đề ép rất thấp, Lăng Tư Miểu đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, “Đừng chạm vào tôi, tôi ngại bẩn.” Giọng của cô cũng thật thấp, lạnh nhạt không còn bất kỳ tâm tình gì.

Đây không phải là phản ứng trong dự liệu của Thẩm Thác Vũ, từ mới vừa rồi bắt đầu thấy nước mắt của cô, anh cũng bắt đầu phiền não lung tung, nghe cô nói..., trong lòng cảm giác đau nhói một cái, nhức nhối, lại bỏ không được, theo bản năng đã nói ra lời nói cay nghiệt: “Chuyện cười, trước nhiều lần như vậy nhưng là cô rất hưởng thụ.”

Thì ra là cho là đau lòng đến trình độ nhất định, người sẽ chết lặng. Thì ra là vẫn sẽ kinh ngạc phát hiện, cô hoàn toàn không đủ hiểu rõ chính cái người đã từng rất thân mật kia, hoặc là, cho tới bây giờ đều chưa từng chân chính biết qua.

Nước mắt Lăng Tư Miểu bắt đầu không ngừng rơi, rơi nhiều đến mức ngay cả chính mình cũng cảm thấy đáng xấu hổ.

“Anh nên cảm thấy may mắn, mới vừa rồi tôi không có ở trước mặt Trần tiểu thư, cho anh một cái tát.” Cô lạnh lùng mở miệng, cho là mình đang cười, khóe miệng lại chỉ kéo ra một độ cong nhỏ, “Bởi vì tôi không thể để cho một cô gái khác bị thương, coi như không phải là tôi cố ý đi làm, nhưng tôi cũng không có cách nào phủ nhận tôi đã nhúng tay vào, làm ảnh hưởng đến chuyện của cô ấy.”

Rất tốt, diendanlequydo.com phản kích này của cô thật sự ngoạn mục, Thẩm Thác Vũ nhìn lên khuôn mặt trước mắt lệ rơi không ngừng, Lăng Tư Miểu lại ngẩng đầu như một đấu sĩ, nhớ tới cô cũng đã từng một mình đi khiêu chiến với người có quyền nhất của bộ phận nhân sự.

Cô vẫn luôn là người nhất gan, một lần lại một lần, cô dùng cảm cũng là vì người khác.

“Rất tốt, đủ thiện lương, tìm cô làm tình nhân quả nhiên không sai, không cần lo lắng cô không biết điều dây dưa không dứt.” Anh giống như là cần rằng nghiêng lợi nói ra lời vũ nhục, muốn đi xé nát vẻ lạnh lùng trên mặt cô.

“Anh làm cho tôi cảm thấy ghê tởm.” Có một loại muốn nôn sạch lục phủ ngũ tạng, không nhất thiết vì anh, còn là đối với mình, có lẽ đây chính là anh nói nếu quan hệ tiến thêm một bước, tình nhân.

Buồn cười thế nhưng mình sẽ cho rằng đó là một loại theo đuổi, cho là mấy tháng này, bọn họ ngại vì quan hệ cấp trên cấp dưới mà không thể đưa quan hệ hai người ra ánh sáng.

Trước đây không lâu cô vẫn còn tỏ tình với anh, nói với anh về toàn bộ người nhà của mình, mình còn cảm thấy hạnh phúc, nói vậy lúc đó anh cũng ở đây len lén cười mình là đứa ngốc, thế nhưng cho là hai người sẽ có tương lai, ám hiệu anh muốn kết hôn, lấy gia đình làm mục tiêu.

Thật sự là ngu, bởi vì cô vẫn cho là như vậy.

Cánh tay rất đau, cô chọc giận anh, anh đang gắt gao nắm được tay của cô, sức lớn đến mức cô cho là xương tay mình sắp bị nắm bể, nếu như không phải là Trần Phi ở bên trong đúng lúc kêu tên của anh, đoán chừng tay của cô thật sẽ đứt rời rồi.

Trong mắt của cô bởi vì không ngừng rơi lệ và thống khổ đỏ lên, anh cũng không kém nhiều, cặp mắt trừng trừng giống như muốn nuốt chửng cô.

Rốt cuộc, cô cũng có thể làm cho anh thẹn quá thành giận, để cho anh bị thương.

“Buông tay, tôi không muốn nôn ở tại trên người của anh.” Ánh mắt của cô để cho anh tin tưởng, nếu như không phải là sợ Trần Phi phát hiện, cô thật sự sẽ nôn lên người anh, nhìn anh rất chán ghét, liếc nhìn về phía trong cửa dường như có chút băn khoăn và thương hại.

Cô thương cho Trần Phi, vào lúc này, lại nghĩ đến Trần Phi!

Đến phiên anh hắt tay của cô ra, “Rất tốt, hôn lễ của tôi và Phi Phi sẽ nhanh chóng diễn ra, tôi tin tưởng tôi không cần mong đợi đến quà cô tặng rồi.” Nói lời này xong, anh thu lại tức giận, trở về tào nhả lễ độ, giống như mới vừa rồi, người sắc sảo dứt cánh tay của cô không phải là anh, mà bọn họ nói xấu việc nhà bình thường.

Không có cách nào đợi tiếp nữa rồi, anh thắng, Lăng Tư Miểu lão đảo rồi đi.

Khuôn mặt tươi cười của Thẩm Thác Vũ cũng chỉ treo đến khi Lăng Tư Miểu vào thang máy, nhìn cửa thang máy đóng lại, anh mặt không chút thay đổi vẫn duy trì cùng một cái động tác, cũng không biết qua bao lâu, Trần Phi ra ngoài, nhìn thấy anh đứng lặng ở cửa thì cũng ngẩn người.

“Sao, gặp qua người kia nhiều lần, lần này không dám dứt khoát.” Khi cô mở miệng hơi có vẻ chần chờ, giọng nói vẫn dịu dàng, lại ít đi mấy phần ngọt ngào như khi Lăng Tư Miểu vẫn còn ở đây.

Thẩm Thác Vũ lúc này mới phát hiện ra sự luống cuống của mình, không có phản bác, chỉ nhàn nhạt nói với Trần Phi: “Chuyện đã giải quyết xong không có gì để thảo luận, gió lớn, vào nhà thôi.”

Trần Phi thức thời, không nói nữa.

Chuyện điều người sang chi nhánh công ty tại Nhật Bản đề học tập, mặc dù là ý trong đầu tạm thời nghĩ ra được. Nhưng Thẩm Thác Vũ cũng không tính nuốt lời, trên thực tế anh cũng một mực suy nghĩ chuyển Lăng Tư Miểu đi một khoảng thời gian, chờ chuyện này phai nhạt. Sẽ sắp xếp khác, không phải Nhật Bản, cũng sẽ là Mỹ hoặc những nơi khác.

Không kể đến về sau Lăng Tư Miểu có thể làm việc ở công ty này bao lâu, có bị điều đi nước ngoài tích lũy kinh nghiệm hay không, trên lý lịch đều có một khoản đẹp mắt, chuyện này mặc dù có một mặt rất quan trọng, Thẩm Thác Vũ suy nghĩ vì danh tiếng và mặt mũi, nhưng mà có thật lòng vì cô mà sắp xếp mọi chuyện.

Ngày đó đáng về Lăng Tư Miểu mặt đầy nước mắt, đã nhiều đêm liên tục quấy nhiễu Thẩm Thác Vũ, lúc bận rộn thì không sao, nhưng khi rảnh rỗi thì cảm giác giống như có kim đâm, có chút đau đớn, buồn bực.

Nếu như nói trước đây không buông ra cô, là bởi vì dục vọng, nhưng bây giờ điều này không liên quan.

Nếu như không phải là cô quá ngu, quá mức để ý đối với quan hệ của hai người, nếu cứ hồn nhiên tốt đẹp như vậy, quan hệ của bọn họ có thể còn kéo dài thêm một thời gian nữa, đối với việc ổn định lại quan hệ và hôn nhân, anh cũng không có mong đợi.

Thông báo chính thức còn chưa có phát ra, bộ phận nhân sự lại báo cáo một tin tức ngoài ý muốn, Lăng Tư Miểu từ chức, sau khi biết tin này, Thẩm Thác Vũ không thể ngừng kích động, cúp điện thoại xông xuống tầng dưới, trực tiếp đi đến bộ phận PR.

Anh không kể đến dáng vẻ lúc này mặt đen lại lửa giận tăng cao, vụng trộm hù sợ bao nhiêu người, ánh mắt quét một vòng, thì ra là chỗ ngồi của Lăng Tư Miểu trống không, chỉ có một cái bàn trống rỗng.

“Đúng, là tôi đồng ý cho cô ấy từ chức, lập tức có hiệu lực.” Đối mặt anh chất vấn, Trịnh Linh hết sức bình tĩnh, giống như đã sớm đoán được sẽ có một màn này xảy ra.

“Lý do?” Đè nén tức giận mắt không chế đang sôi trào trong lòng, Thẩm Thác Vũ tối mặt, kéo ghế dựa trước mặt Trịnh Linh ngồi xuống.

Trịnh Linh chống lên tay ở trên quai hàm, cũng im lặng nhìn thẳng vào mắt Thẩm Thác Vũ.

Lúc này Thẩm Thác Vũ nhìn qua đã hoàn toàn bình tĩnh, giống như người mới vừa rồi không có gõ cửa đã trực tiếp đá cửa mà vào, còn dùng lực làm cửa dẫn phát ra tiếng vang đột ngột, cũng là ảo giác.

Trịnh Linh rút cuộc thở dài, dời đi ánh mắt, “Lý do cá nhân.”

“Điều này không hợp quy định, không có nguyên nhân đặc biệt, công ty yêu cầu nhân viên phải nộp một tháng tiếp theo.”

“Là ”tối đa” nộp một tháng tiếp theo, từ trước đến giờ biểu hiện của cô ấy không tệ, trên công việc cũng không có sai phạm gì, tôi không có gì lý do không thả người.”

“Nếu như người người làm như vậy, chuyện chế độ của công ty sẽ bị mọi người sẽ bị phá hỏng.”

“Cô ấy tự nguyện bỏ tiền lương tháng này, tương đương với đã bồi thường công ty, điều này coi như cũng phù hợp với hợp đồng ký kết ban đầu.”

Nhân viên trên hợp đồng thật sự có một cái quy định như vậy, nhân viên nếu như bởi vì nguyên nhân cá nhân nghỉ việc mà không có, theo như điều năm tư tỷ lệ bồi thường đối với công ty là một tháng tiền lương.

Lăng Tư Miểu vào công ty còn không quá một năm, theo như quy định cũng chỉ cần phải bồi thường một tháng tiền lương.

Sắc mặt Thẩm Thác Vũ tối hơn, “Vậy cậu cũng có thể bàn với tôi một chút trước khi ký tên.”

“Từ trước đến nay anh sẽ không can thiệp quá nhiều vào phạm vi chức trách của tôi, cho nên lần này tôi cũng không cảm thấy việc này là cần thiết.” Trịnh Linh thật lòng cười, nếu như nói anh còn không biết xảy ra chuyện gì, vậy thì quá ngu.

Trên thực tế, thứ hai lúc Lăng Tư Miểu mang hai mắt thâm quầng, mặt đầy tiêu tụy đi vào nộp đơn từ chức cầu xin lập tức nghỉ việc thì anh cũng đã đoán được một chút.

Rất tốt, hung hăng liếc Trịnh Linh một cái, Thẩm Thác Vũ biết người bạn học cũ kiêm bạn tốt này cũng không sợ mình, “Tôi muốn biết cô ấy dùng lý do gì thuyết phục cậu.”

“Anh là lấy thân phận ông chủ công ty hỏi sao?” Trịnh Linh cảm giác mình thật sự có chút ngứa da, nhưng không hỏi không được.

“Trịnh Linh!”

“Nếu như là lấy thân phận cấp trên, tôi chỉ có thể nói cho anh biết, nhà cô ấy có việc gấp muốn cô ấy trở về.”

“Bằng giao tình của chúng ta nhiều năm như vậy!” Thẩm Thác Vũ không tin anh ta nghe không ra mình cần rằng nghiêng lợi, rất muốn nói nhiều câu bạo lực kích động.

“Được rồi, mẹ cô ấy thay cô ấy sắp xếp mười đối tượng xem mắt, nghe nói muốn ở trong vòng nửa năm gả cô ấy đi ra ngoài, thời gian tương đối chặt chẽ.” Nói còn chưa dứt lời, nhìn thấy người đàn ông trước đó vẫn ổn như nhả nhặn, tuôn ra một chuỗi thô tục, tông cửa xông ra.

Chờ khi còn lại một mình Trịnh Linh thì anh cầm điện thoại lên, bấm bấm, không kịp chờ đợi nén cười chia sẻ: “Này, An Kiều à? Anh cho em biết nha.”

Đêm đó Lăng Tư Miểu thất tình thế nào cũng không ngủ được, khóc một đêm, sáng sớm ngày thứ hai gọi điện thoại cho mẹ, “Mẹ, con thất tình.”

Một câu nói thật đơn giản, đối lấy cả một giờ Lăng mẹ mang theo đau lòng khuyên nhủ, với tỷ lệ nam nữ trong xã hội trước mắt, phân tích nam lấy vợ nữ lấy chồng, cuối cùng rút ra tổng kết, “Không có việc gì, về nhà mẹ giúp con sắp xếp xem mắt, con gái của mẹ không lo không ai thềm lấy.”

“Mẹ, con muốn thôi việc, mẹ có chê con về nhà ăn uống chùa hay không?” Nghẹn ngào, Lăng Tư Miểu nói ra tâm tư của mình.

Giọng nói Lăng mẹ cao hẳn lên: “Đã sớm muốn con về nhà rồi, không có việc gì, công việc không vội, từ từ tìm, nếu không, chúng ta tìm người gả trước đã.”

Lăng Tư Miểu đưa đơn xin từ chức, ở Trịnh Linh nhìn thấy cả trong mắt, cùng với có lòng bảo vệ, rất nhanh làm xong thủ tục nghỉ việc, một mình im lặng thu dọn vật dụng cần thiết mang đi, phát hiện sinh sống ở nơi thành thị này gần một năm, đồ thật sự thuộc về cô cũng không quá nhiều.

Thì ra là sinh ra lòng trung thành cũng như anh, cũng giả mê hoặc cô, ở nơi thành thị này, trong lòng của anh, cô là một người không liên quan không quan trọng.

Về đến nhà được mẹ ôm trong ngực, Lăng Tư Miểu rốt cuộc không nhịn được gào khóc, lúc trước vẫn yên lặng rơi lệ, chỉ có ở trong ngực người nhà, mới có thể giống như lúc còn nhỏ không sợ điều gì chỉ đau một chút sẽ náo một trận.

Không có kẻ toàn bộ quá trình thất tình, người nhà cũng săn sóc không hỏi, tất cả mọi người không có ý định truy cứu điều gì, nhưng mà một mực khích lệ cô nhìn về phía trước.

Tuy vậy, Lăng Tư Miểu cũng tự nhốt mình ba ngày, trừ ăn cơm ra, tắm, đi nhà vệ sinh bên ngoài, đều chỉ núp ở trong chăn khóc rồi ngủ, ngủ rồi khóc, cô cần phát tiết hết đau thương, mới có thể kiên cường tiếp tục nhìn phía trước.

Ngày thứ tư, người nhà rốt cuộc xem không chịu nổi rồi.

“Tư Miểu, con nói cho ba tên khốn kia ở nơi nào, ba thay con tìm hẩn tính sổ, mặc dù ba không tôn trọng bạo lực, nhưng lúc còn trẻ ta cũng vậy học qua mấy chiêu Vịnh Xuân. Ai, ba còn chưa nói xong đấy.” Đây là ba Lăng, người nào dám bắt nạt con gái của ông, nếu hẩn ở gần đấy ông nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng đáng tiếc lời nói không nói xong, cũng bởi vì thật không có xây dựng, bị hai người mẹ Lăng và em gái Lăng kéo đi, không cho phép lại đi vào phòng của Lăng Tư Miểu.

Em gái Lăng khinh thường hừ lạnh, “Chuyện cười! Chị con điều kiện tốt như vậy, phải quay đầu lại tìm hẩn sao, mẹ, mẹ tới đây, con đi canh chừng ba.” Trước khi đi còn từ cửa nói vọng vào: “Lăng Tư Miểu chị nhanh lên một chút tỉnh lại đi, cả phòng bị chị làm cho bốc mùi chua rồi!”

Lăng Tư Miểu từ trong chăn thò đầu ra, tiếng nói yếu ớt nhưng lập trường kiên định phản bác: “Chị ngày ngày đều có tắm.”

“Được rồi, em gái con là lo lắng cho con.” Lăng mẹ buồn cười nhìn cô, vỗ vỗ đầu của cô, “Phụ nữ, thích một người đàn ông lúc không muốn thả ra, phải nỗ lực đuổi theo, tránh sau này tiếc nuối; khi yêu, muốn toàn tâm toàn ý đối tốt với hẩn, không cần cho hẩn cơ hội chạy thoát, nhưng mà một khi tách ra, thì đầu cũng không được quay lại, kiên định nhìn về phía trước, nhét người này vào góc nhớ thôi. Vì mặt trong mặt ngoài, lúc này thà bị đánh rớt hàm răng cũng phải nuốt máu, cũng không cần cả ngày đau khổ để trở thành chuyện cười.”

Lúc này Lăng Tư Miểu đã ngồi dậy, đầu tóc rối bời, sắc mặt tái nhợt, hai mắt sưng lên giống như hột đào, “Mẹ, lúc nào thì có thể đi xem mắt?” Lăng mẹ nói rất có lý, cô có thể nghe hiểu, vẫn là nhịn không được bị

thương, không chôn được thống khổ, vậy thì tìm chút chuyện tình để bận rộn cũng tốt lắm.

“Chờ khi đáng về con có thể thấy người.” Lăng mẹ trực tiếp bày tỏ ghét bỏ đáng về lúc này của cô.

“Cho con thời gian hai ngày.”

Gật đầu một cái, Lăng mẹ giống như làm ảo thuật từ phía sau rút ra một quyển photo album, “Thật ra thì, hai ngày nay mẹ đã liên lạc rất nhiều chị em bạn bè góp nhặt một đồng tài liệu, mẹ đều in ra rồi, con xem những tấm hình này đi, thấy cái nào ưng ý, mẹ sẽ thay con sắp xếp.”

Miễn cưỡng ổn định tinh thần, Lăng Tư Miếu nghiêm túc cùng Lăng mẹ cùng nhau lật xem.

Vì vậy sau hai giờ, thỉnh thoảng có thể nghe được Lăng mẹ tinh thần mười phần vui vẻ phê bình, còn có tiếng Lăng Tư Miếu phụ họa.

28. Chương 28: Chương 10.1

Gần đây ở trong công ty Thẩm Thác Vũ càng ngày càng dễ dàng nổi giận, người bình thường cũng không dám tới gần anh, nhưng có ba người ngoại lệ, Trịnh Linh, Quý Ngàn Hình, An Kiều, đặc biệt là An Kiều, quả thật là sợ người còn chưa đủ loạn, gần đây chuyên lại gần anh.

Nhất định là Trịnh Linh trở về nói lung tung, nếu không An Kiều đã không ngày ngày chạy tới, nghe nói là chờ Trịnh Linh tan việc, thể hiện tình cảm vợ chồng, trên thực tế là càng không ngừng đến trước mặt Thẩm Thác Vũ diễn cảnh ân ái và cười nhạo anh.

Hôm nay là thứ sáu, cô còn tới sớm hơn, ba giờ chiều đã chạy đến công ty bọn họ đợi.

Thẩm Thác Vũ ghét nhìn tới An Kiều nhàn nhã đợi tại phòng làm việc của anh, vừa dùng laptop xem phim vừa cười, miệng nói lời độc ác: “Công ty của các người rất cuộc bị đóng cửa sao? Rảnh rỗi như vậy.”

Người duy nhất Thẩm Thác Vũ không cần che giấu bản chất, chính là An Kiều rồi.

An Kiều diễn tả bằng chữ V, “Quảng cáo quý này hoàn thành vượt mức, gần đây tôi muốn nghỉ đều được, không cần anh lo lắng.”

“Vậy trở về phòng làm việc của lão Trịnh nhà cô mà nghỉ, chạy tới tôi chỗ này làm gì?”

“Anh ấy bận.”

“Tôi cũng rất bận!”

“Anh gần đây rõ ràng âm dương mất cân đối, tính khí nóng nảy, Thẩm Thác Vũ.” An Kiều chắc chắn thành tiếng, không chút nào che giấu tính toán đến xem trò vui. .

Thẩm Thác Vũ đào hoa tràn ra sát khí: “Vậy cô còn đến gần tôi, nhanh đi về tìm Trịnh Linh âm dương điều hòa nhà cô đi.” bạn đang đọc truyện tại diendan .com

An Kiều che mặt làm ra vẻ thẹn thùng, “Nha, anh thế nhưng đề nghị tôi ở tại cửa công ty của anh. Dẫn dụ anh ấy ân ái trong phòng làm việc?”

Rất tốt, so về da mặt dày thì không ai sánh bằng An Kiều .

Trong lòng Thẩm Thác Vũ biết rõ, cô là tới trả thù ba năm trước đây, anh lừa gạt Trịnh Linh lên giường cùng cô, sau đó sẽ mượn cớ dựa vào chuyện Trịnh Linh đau nhức nằm bẹp dí năm xưa, đồ không có lương tâm, cũng không nhìn xem lúc ấy anh là vì người nào!

Một câu ân ái trong phòng làm việc, để cho anh nhớ lại. Trong lòng khó có thể tự khống chế mà co rút đau đớn, ánh mắt âm xuống.

Không nghe thấy phản bác, nhìn lại sắc mặt của anh một chút, An Kiều như sáng tỏ.

“Thẩm Thác Vũ a Thẩm Thác Vũ, người còn không thừa nhận mình đang gặp hạn sao?”

“Nói mò gì đó?”

“Soi gương đi, vẻ mặt anh thất tình, làm người không rõ mọi chuyện, tuyệt đối sẽ cho là anh bị vứt bỏ rồi.”

“An Kiều.” Giọng nói Thẩm Thác Vũ đột nhiên trầm thấp, lại nghiêm túc: “Cô biết tôi không tin loại tình yêu đồ chơi này.”

An Kiều đưa ngón trỏ ra thoải mái mà lắc lắc ở trước mặt anh: “Anh không tin tưởng, không có nghĩa là nó không tồn tại, khi nó tìm tới anh, anh càng không tin, về sau hối tiếc sẽ càng nhiều.” Ôm lấy laptop của mình, cô quyết định nói đến thế thôi, “Tôi xuống lầu tìm Trịnh Linh nhà tôi thôi, anh thông minh cả đời, đừng để đến bây giờ trở thành kẻ ngu.” Dứt lời, An Kiều xoay người rời đi.

Thẩm Thác Vũ im lặng trầm mặc, tình yêu là cái gì? Có thể ăn sao? Có thể kéo dài cả đời sao?

Thẩm Thác Vũ không phải là không có động lòng, ngược lại, là bởi vì đã từng có thể làm cho anh yêu thích, thậm chí sinh ra tình cảm với vài người, cho nên anh mới không tin tình yêu. Phút chốc động tình kia qua đi, thật sự có thể làm cho lòng của anh kích động thời gian ngắn, nhưng đúng là không có lần kích động nào có thể kéo dài lâu.

Đối An Kiều yêu thích là như thế này, đối với Trần Phỉ kinh ngạc đúng là như vậy, còn có mấy người phụ nữ đã từng theo đuổi thật lâu trước đây, rồi cũng giống nhau rất nhanh đã trở nên lạnh nhạt, cuối cùng, họ đều trở thành người đi đường có cũng được mà không có cũng không.

Anh không phải một người lạnh nhạt, nhưng mà không thể chung tình.

Không có tính toán làm khó mình, một khi hứng thú lui bước, anh cũng có thể tìm được một vài trường hợp không ngờ, làm phụ nữ tự động rút lui khỏi, như vậy có thể giữ thể diện cho đối phương, lại duy trì hình tượng của anh từ trước đến giờ, vẹn toàn đôi bên.

Lăng Tư Miếu là một ngoại ý muốn, cô không giống những người phụ nữ cá tính kiên cường anh yêu thích từ trước đến giờ.

Lúc mới bắt đầu xem thường cô, chẳng qua là cảm thấy món ngon mùi vị rất tốt, ăn chán sẽ buông tay, mặc dù không nghĩ tới không phải bắt đầu kinh ngạc, nhưng càng thâm nhập lại làm cho người ta đắm chìm, đến cuối cùng muốn ngừng mà không được.

Anh càng ngày càng ăn không đủ, mà cô bắt tay chuẩn bị tương lai hai người, điều này làm cho anh sinh ra một loại cảm giác sợ chưa bao giờ có, quyết định muốn dứt là dứt, trước dùng An Kiều, tìm thêm Trần Phỉ, nói lời độc ác với cô, lại phản ngược chính mình.

Khi ở chung với anh, cô ôn hòa giàu tình cảm như vậy. Cho tới khi cô lộ vẻ mặt khinh thường đối với anh thì anh mất đi lý trí, không phải lần đầu tiên dụng kế khiến phụ nữ rời đi, cũng là lần đầu mất khống chế, mỗi ngày trôi qua càng thêm không có cách nào không đi nghe ngóng tin tức của cô.

Cô xem mắt! Đáng chết cô lại đang xem mắt!

Một đồng tấm hình trước mặt, đều là anh thuê người chụp trở về, bên trong có ít nhất năm người đàn ông khác nhau, vẻ mặt tươi cười cùng cô uống trà, ăn cơm, anh nhìn từng tờ một phía trước, lửa giận ngưng tụ bắt bẻ, người đàn ông này làm sao có thể hơn anh, cô cần cười rộ rõ đến như vậy sao?

Thật ra thì có nụ cười trong tấm hình, rất cô đơn, nhưng bây giờ đang ở trong mắt Thẩm Thác Vũ, thấy nam nữ hai bên đều cười, chính là khó chịu.

Có lẽ, An Kiều nói đúng, lần này không nói đến có thừa nhận hay không có tin hay không, lần này, anh gặp hạn.

“Thẩm tiên sinh, tôi không nợ quý công ty bất kỳ vật gì.” Cảnh giác nhìn Thẩm Thác Vũ, hai chân kích động Lăng Tư Miếu đề nén suy nghĩ muốn đá anh, dám nói mình thiếu đồ anh, cô nghĩ anh mới thiếu, 99% là đáng đánh đòn!

Túi của cô còn đặt ở bên ngoài, điện thoại di động, ví tiền đều không ở bên người, tính toán đi rửa cái tay mà thôi, nửa đường bị anh kéo đi, mang tới gian phòng ở trong một tiệm cơm nào đấy, có chút đặc ý kêu trời không nghe, kêu đất không được.

Chặn ở cửa phòng Thẩm Thác Vũ, vẻ mặt bí hiểm, từ trên cao nhìn cô chăm chăm, cảm giác hoàn toàn bị áp bức, “Em thiếu công ty một tháng giao nhận” Anh rất buồn bực, nếu như không phải là nói cô thiếu đồ của công ty, cô tuyệt đối sẽ không cùng anh tới đây.

Từ trước đến giờ anh là một người ích kỷ, khó chịu cô đi xem mắt, càng sợ cô từ thật sự tìm được đối tượng vừa mắt, hai người vội gói quần áo lập tức kết hôn.

Anh kích động liên lời kéo Trịnh Linh, hai vợ chồng An Kiều, cả đêm ngồi bốn giờ xe chạy tới cái thành phố này, dọc theo đường đi không chỉ có bọn họ nhìn anh với ánh mắt không bình thường, ngay cả chính anh cũng cảm thấy nổi điên.

“Anh nói vậy, tôi đã bồi thường công ty một tháng tiền lương.” Lăng Tư Miểu thiếu chút nữa cho là mình nghe lầm, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi khinh bỉ nhìn anh: “Thẩm Thác Vũ, anh đừng cho là tôi thật sự là đứa ngốc, ngày đó anh là cố ý để cho tôi bắt gặp anh và Trần tiểu thư ở cùng nhau, mục đích của anh là để cho tôi rời đi, tôi đã làm thỏa mãn ý muốn của anh, anh còn có cái gì không vừa lòng?”

Ngày đó sau khi trở về cô đã nghĩ thông suốt, trước khi đến nhà anh cô đã điện thoại cho anh, anh tại sao có thể không hề chuẩn bị để cô bắt quả tang ở chung với Trần Phỉ, rõ ràng chính là ngán, muốn ép cô tự động rời đi.

Biết rõ ràng người chịu thiệt là cô, anh không đi ôm vị hôn thê của anh, còn tới trêu chọc cô làm gì?

“Ahh, em biết.” Tim của anh không giải thích được ngay tức khắc buông lỏng, cô luôn có thể mang cho anh ngạc nhiên, rõ ràng là một người đơn giản như vậy, cuối cùng để cho anh không tự chủ được đắm chìm, “Vậy em tại sao không vạch trần?”

“Tôi là sau này nghĩ tới.” Lúc ấy đau lòng mất hoa rồi, làm sao còn có thể cẩn thận suy nghĩ, anh nghĩ cô cũng vô tình như anh sao?

“Thật thẳng thắn. . . .” Nhỏ giọng nói thầm, anh có chút buồn cười, gần đây tâm tình buồn bực khó chịu, giống như kỳ tích hoàn toàn bình phục, “Sau đó em đã chạy trốn?”

“Tôi đây là về nhà!” Người nào chạy trốn, không chơi nổi tình cảm, không muốn chơi cùng anh cũng không thể sao?

Người này thật là xấu xa, trước kia tại sao cô có thể đồng cảm với anh, thất tình lần nữa hoàn toàn là anh tự tìm!

Anh đi đến gần chiếc giường gần đường đi ngồi xuống, chân dài còn duỗi giữa đường, giống như là phòng ngừa cô sẽ tông cửa xông ra, mở cúc cổ áo sơ mi, lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, “Vậy em không nghĩ tới giành lại? Anh không đáng giá để em đi giành lại sao?”

Lăng Tư Miểu hết ý kiến, nếu như ánh mắt có thể giết người, anh đoán chừng bị cô chém chết rồi.

Lúc này tâm tình Thẩm Thác Vũ thật tốt, dường như vui vẻ chỉ có cô mới có thể cho anh, lúc đầu là bởi vì nhất thời xúc động mà đến, không muốn quá nhiều, nhưng bây giờ rõ ràng đã hoàn thành, anh muốn cô, tuyệt đối phải kéo cô về bên cạnh, đầu óc cấp tốc suy nghĩ, cân nhắc rất nhiều lý do, lúc sắp sửa xuất khẩu lại cảm thấy không có nắm chắc.

29. Chương 29: Chương 10.2

Vừa rồi trong lúc vô tình nói ra một câu kia, ngược lại càng ngày càng để cho anh không có cảm giác, tại sao cô lại hoàn toàn không có nghĩ qua đến giành lại anh? Cô rốt cuộc có yêu anh hay không, có lẽ vẫn còn yêu, nhưng không đủ sâu?

“Anh không đáng giá để em đi tranh như vậy sao?” Giọng nói hoàn toàn trái ngược với người vừa mới gây sự, giọng cũng hạ thật thấp .

“Tôi. . . .” Khí thế của anh rõ ràng đã giảm xuống, giọng nói mang theo chút tự giễu, làm thái độ cương quyết của Lăng Tư Miểu có chút đứng không vững, rõ ràng là lỗi của anh, tại sao lại giống như là cô phụ

anh, “Tôi dựa vào cái gì để tranh? Dựa vào thân phận Tiểu Tam chính mình cũng không biết, hay là thân phận tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng anh tặng cho kia?”

Anh có từng thừa nhận cô sao? Cô thua thiệt còn vẫn tin tưởng là bởi vì thân phận hai người cùng công ty, mới không thể để người ngoài biết là một đôi tình nhân.

“Anh và Trần Phi.” Chần chờ mấy giây, Thẩm Thác Vũ mới nói ra sự thật: “Không phải một đôi.”

Chúc mừng cô không có trở thành diendan .com người thứ ba, cô là người bị đá, trong lòng Lăng Tư Miểu giống như là “Pằng” một tiếng lại bị vỡ nứt, tin tức này không hề làm cô vui vẻ hơn, một cảm giác vừa chua vừa đắng lại chất, tiếng nói nghẹn ở cổ họng, khó có thể nói thành tiếng: “Này. Cùng tôi không quan. hệ.”

“Làm sao sẽ không?” Giọng nói của anh lại hơi đề cao, “Tình yêu của em không chịu nổi một chút khiêu khích như vậy?”

Lăng Tư Miểu tức giận “Tôi.”

“Anh cho là em không như vậy, cho nên anh rất mong đợi mà chạy tới, sợ em thật sự xem mắt thành công, chạy mất cùng người khác.”

Nụ cười tự giễu mở rộng, ánh mắt Thẩm Thác Vũ u ám, “Đi xe liên tục bốn giờ, sợ ngày thứ hai máy bay không còn kịp nữa. Anh còn cười nhạo em ngốc, thì ra anh mới chính là thằng ngốc.”

Hôm nay người đàn ông hẹn với cô, cũng có trong tấm hình thám tử đưa anh trước đó, tính toán ra, đây cũng là lần thứ ba cô và người đàn ông này gặp mặt, sợ cô thật sự nghiêm túc, để cho lòng của anh giống như có ngàn vạn con kiến đang cắn cắn, vừa nhức vừa đau.

Lăng Tư Miểu cắn môi, không thể mềm lòng, đây đều là anh tự tìm!

Khóe mắt quét qua thấy môi cô bị cắn đến trắng bệch, Thẩm Thác Vũ có chút đau lòng, “Anh thừa nhận lúc mới bắt đầu, đối với em thực sự chỉ muốn vui đùa một chút, cho là sau khi ở cùng em, anh sẽ nhanh ngán giống như trước đây, sau lại cảm giác không chỉ có không có ngán người, ngược lại có chút càng ngày càng trầm mê cùng người cùng nhau thời điểm, vừa đúng em vào thời điểm kia ám hiệu anh muốn nghĩ đến tương lai, đây là anh chưa từng có cân nhắc qua Cho nên, anh đã nhờ Trần Phi phối hợp với anh diễn tuồng vui này.”

Lỗ mũi rất chua, Lăng Tư Miểu ngẩng đầu lên tổn hơi thừa lời, “Tốt, cảm ơn anh thật xa xôi đã chạy tới nói cho tôi biết những lời này, tôi đã nghe rõ ràng, cảm ơn anh. Nói cho tôi biết tôi không có làm người thứ ba, nhưng yêu sai người rồi thôi.” Nước mắt không kiềm nén được chảy xuống, lại chảy qua chóp mũi, khịt khịt cái mũi, cô nắm chặt quả đấm muốn vượt qua chân của anh đi ra ngoài.

“Tại sao em vẫn không hiểu?” Anh không nhịn được một tay kéo cô vào trong ngực, để tay của cô chống đỡ ở cạnh tường, thân mật dùng lỗ mũi mài mài cái mũi của cô, ở bên môi cô than thở, “Anh sợ, anh chưa bao giờ tin tưởng hôn nhân, cha mẹ anh đều rất yêu nhau, gia thế tương đối, lúc ấy tình yêu rất hoàn mỹ, nhưng mà sau khi anh chào đời không lâu, tình cảm của bọn họ cũng đã phai nhạt. Hiện tại mỗi người đều có tình nhân, bên ngoài vẫn là một đôi hòa thuận vui vẻ.”

Cảm thấy cô cứng ngắc, thân thể đã ngừng giãy giụa, anh vùi đầu trên vai của cô, không muốn bị cô nhìn thấy mặt mũi lúc này, đây không phải là lời muốn nói như kế hoạch, nhưng đã bắt đầu, vậy thì không ngại thẳng thắn nói cho cô biết, “Anh không có tự tin có thể duy trì một đoạn quan hệ lâu dài, anh cho là sớm kết thúc, là điều tốt nhất đối với em và anh.”

“Vậy anh còn tới tìm tôi làm gì? Nếu như cảm thấy như vậy rất tốt.”

“Không tốt, buổi tối đều không ngủ được.”

“Nói láo.”

“Không tin em có thể nghiệm chứng.”

“Loại chuyện như vậy nghiệm chứng thế nào?”

“Tối nay em có thể ở lại, ngủ cùng với anh.”

Lăng Tư Miếu nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, lúc này cảm thấy không ngôn ngữ nào có thể biểu đạt hết oán giận của mình, chỉ có hành động, “A hu” một cái, hung hăng cắn bờ vai lộ ra của anh.

Rất đau, cơ mặt Thẩm Thác Vũ có chút rung rung, lại miễn cưỡng kéo ra nụ cười mỉm, “Em nói, em có gan này hay không, theo anh thử một chút có thể đi tiếp hay không, một năm sau, nếu như em không chán anh, anh cũng không chán em, vậy chúng ta lập tức kết hôn, được không?”

“Không được!” dùng dằng muốn thoát thân, cô làm sao còn dám tin tưởng anh, huống chi lời anh nói nguy hiểm như vậy.

Lắc đầu một cái, Thẩm Thác Vũ làm sao sẽ để cho cô tránh ra dễ dàng như vậy, “Đáp án không đúng, phải trừng phạt.” Hung hăng mút hôn, vẽ theo lưỡi của cô, hoàn toàn công kích cướp đoạt, chờ mút đến khi cô chết lặng thì mới thương tiếc quết nhẹ, “Trả lời lần nữa.”

“Tránh ra!”

“Còn chưa đúng.”

“Lưu manh!”

“Lại trả lời sai rồi.”

“Tránh ra, tay của anh không nên lộn xộn, ưmh.”

Vẫn nên chặn miệng cô lại thì tốt hơn Thẩm Thác Vũ mặc sức hưởng thụ thơm mềm nhưng nhớ đã lâu, đàn ông, lúc nên cầm thú thì cần cầm thú, nếu anh không thể thuyết phục cô, sẽ để cho tiểu huynh đệ của anh đến đây vậy.

Bên này Thẩm Thác Vũ đang mặc sức cầm thú, bên kia vợ chồng Trịnh Linh và đối tượng xem mắt của Lăng Tư Miếu, đang nhàn nhã uống trà.

Không thể không khen một câu, lần này Thẩm Thác Vũ thật sự gặp hạn, mặc dù bề ngoài người đàn ông này không xuất sắc bằng anh, nhưng tướng mạo đường hoàng, nhất phái trầm ổn. Như hiện tại, nửa đường nhảy ra hai người xa lạ, nói cho hắn biết đối tượng hẹn hò đang cùng bạn trai cũ hợp lại, đề nghị hắn nếu không chờ được có thể đi trước, nhưng hắn không hề gợn sóng mà tỏ vẻ hắn có thể đợi.

Từ trước đến giờ An Kiều không coi trọng bên trong là áo lót hay chăn cũng không chú ý đến sĩ diện, cô rất vô sỉ nói, “Ngộ nhỡ bọn họ nhất thời kích động, ở trong phòng rất lâu, Vương tiên sinh anh không sợ đợi đến cuối cùng lại tốn công vô ích sao?”

“Tôi đã 31 tuổi rồi, nghề nghiệp là bác sỹ, lần này xem mắt là muốn có thể sớm tìm một cô gái tốt kết hôn, Lăng tiểu thư là một người rất tốt, tôi rất vừa ý.”Bác sỹ họ Vương thông thả ung dung bưng cà phê lên uống một ngụm, không lạnh không nóng nói, “Hiện tại chờ một chút, còn hơn để sau khi Lăng tiểu thư kết hôn mới phát hiện phải chờ đợi cả đời.”

Về mặt An Kiều kinh ngạc khê than với Trịnh Linh ngồi bên cạnh, “Làm thế nào bây giờ, em thích anh ta hơn!”

Sự thật chứng minh, khi không được tha thứ trước lại dùng tiểu huynh đệ thuyết phục người trong cuộc, là một chuyện vô cùng sai lầm.

Sau đó không lâu, mặt Lăng Tư Miếu đen lại dẫn đầu chạy ra, vừa chạy vừa hét: “Biến, tránh xa ra một chút, tránh ra!”

Cuối cùng cô tức giận hùng hổ kéo bác sỹ Vương, tùy tiện gật đầu với vợ chồng Trịnh Linh một cái, xoay người rời đi lại càng không cam lòng quay đầu lại nói thêm một câu, “Tôi đã tìm được người trong lòng, cũng nhanh muốn kết hôn, về sau cũng sẽ không dây dưa với anh nữa, anh cũng không cần nữa tự mình đa tình, cảm ơn!”

Lăng Tư Miếu nói xin lỗi với bác sỹ Vương trong lòng rất thấp thỏm, rất rối, anh là đối tượng hẹn hò thứ năm của cô, cảm giác ở chung một chỗ cùng đối phương rất thoải mái, nếu như Thẩm Thác Vũ không xuất hiện, bọn họ tiếp tục ước hẹn tiếp, có thể sẽ trở thành một đôi rất xứng đôi .

Nhưng là bây giờ Thẩm Thác Vũ xuất hiện, phá vỡ thăng bằng này, để cho cô lại bắt đầu thống khổ, bắt đầu rơi lệ.

Trải qua một màn ở khách sạn kia, đoán chừng cô và anh rất không có khả năng rồi, nghĩ đến mình còn coi anh như bia đỡ đạn, nói cho Thẩm Thác Vũ hai người sắp kết hôn, cô thẹn thùng muốn chết.

Bác sỹ Vương rất dịu dàng, cũng rất sẵn sàng thay cô lau sạch nước mắt, “Không cần thiết nhận lỗi với anh, hấn làm em khóc, chứng tỏ hấn không thích hợp với em.” Nhẹ nhàng hôn một cái, in trên khóe môi cô, vừa nhẹ nhàng chạm vào cô còn chưa kịp kinh ngạc thì đã tách ra, “Anh cảm thấy được ở chung với em rất thoải mái, nếu như em không ghét, chúng ta không ngại có thể tiến thêm một bước.”

Đây là bác sỹ Vương đang ám hiệu cho cô, kết hôn là có thể sao?

Nếu như đây không phải là ở cửa nhà cô, nếu như không phải là Thẩm Thác Vũ xanh mặt lao ra, biến chuyện lần này trở thành trò cười, tin rằng Lăng Tư Miếu sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.

Thẩm Thác Vũ vẫn không để ý đến phản đối của vợ chồng Trịnh Linh, giống như kẻ trộm theo sát ở phía sau hai người đó, ba người cùng nhau ngồi ở trong xe, mượn vị trí khúc quanh rình coi, không nghe được bọn họ nói gì, nhưng mà hình ảnh hôn nhau giống như phim điện ảnh lần này, lại rơi hết vào trong mắt anh.

Lần đầu tiên trong đời Thẩm Thác Vũ hoàn toàn bùng nổ, đáng vẻ kích động như thiếu niên thời kỳ trưởng thành, xông ra ngăn Lăng Tư Miếu, vung tay cho người đàn ông kia một quyền.

An Kiều che mặt rên rỉ. Rất kích động, rất ngây thơ, người này còn là Thẩm Thác Vũ hồ ly giáo hoạt sao?

Trịnh Linh sợ gặp chuyện không may, đã xông ra theo, cô chỉ phụ trách khắc phục hậu quả, khóa kỹ xe rồi cũng đuổi theo.

“Thẩm Thác Vũ, anh điên rồi!” Người la to đương nhiên là phụ nữ, Lăng Tư Miếu cảm thấy cô mới là người muốn điên lên chứ, anh thế nhưng theo dõi cô, còn đánh người.

Từ tiếng đầu tiên rống to khi ra tay, Thẩm Thác Vũ cũng chưa có kêu nửa lời, bác sỹ Vương bị đánh một quyền, lại ngã ra, lập tức vung quyền phản kích trở lại.

Trịnh Linh xông lên khuyên can, sau đó An Kiều cũng đến, cũng kéo Lăng Tư Miếu ra, giọng mang châm chọc, chặc chặc thành tiếng: “Anh cẩn thận hỗn loạn thương tổn bản thân, nhìn, đàn ông quả nhiên là nhiệm a-đrê-na-lin sinh vật, lúc này cái gì là chứng chặc, thâm trầm đều vứt đi rồi.” Cô vẫn mang thù, năm đó Trịnh Linh vì cô mà đánh nhau bị người khác giễu cợt, hiện tại cô phải tận tình cười lại.

Thẩm Thác Vũ đánh nhau ở bên trong, vẫn không quên liếc mắt nhìn Lăng Tư Miếu bên kia, tóc cô xóc xếch, trên mặt tràn đầy thống khổ và nước mắt trấn áp anh, làm trong lòng anh cũng chua xót rồi bởi.

Cô đang lo lắng cho người nào? Người bác sỹ họ Vương kia sao?

Vừa nghĩ như thế, tay Thẩm Thác Vũ cũng từ từ buông xuống, trên người bị vài quyền, qua một hồi lâu, bác sỹ Vương mới phát hiện cục diện thay đổi, trở thành tự mình một người đau đánh một người khác là không công bằng, hấn thở hồng hộc dừng tay.

Trịnh Linh muốn mắng mẹ nó, Thẩm Thác Vũ lúc này còn muốn âm ỉ sao, mặt của anh cũng nở hoa rồi, thứ hai làm thế nào gặp người, người bác sỹ này thật là ác độc, ra tay ngay ở trên mặt đó.

“Thật xin lỗi. Tôi hơi kích động, không có khắc chế, cậu không sao chứ?” Bác sỹ Vương nói xin lỗi, nhưng mà giống như nói với Lăng Tư Miếu.

Lăng Tư Miếu cúi đầu, thân thể vừa kéo lại kéo, cố nén kích động muốn khóc lớn, “Không có. Không có việc gì. Anh đi lên em giúp anh bôi chút thuốc.” Sau đó hất cánh tay An Kiều đang giữ cô ra, cắn răng mím môi, kéo cánh tay bác sỹ Vương, cũng không quay đầu lại đi vào cửa nhà mình..

Thẩm Thác Vũ giống như nghe đến “Pằng” một tiếng, giống như là trong lòng có đồ vật gì đó bị vỡ nát.

Cô thể nhưng không có liếc anh một cái.

“Anh điên rồi phải không? Thẩm Thác Vũ, anh còn đánh người!” Đây là Thẩm Thác Vũ sao? Hiện tại biểu tình của Thẩm Thác Vũ, Trịnh Linh nhìn cũng thật khó chấp nhận, vốn là muốn nói nhiều hơn, cũng không thể mở miệng, thở dài, kéo kéo anh, “Đi trước đi, đi mua chút thuốc xoa lên.”

“Cậu và An Kiều đi về trước đi, tôi còn muốn đợi ở đây.” Nhận lấy khăn giấy An Kiều đưa tới, tùy tiện mà lau qua vết máu ở khóe miệng, ánh mắt Thẩm Thác Vũ u ám, chăm chú nhìn cửa chính đã bị đóng.

Muốn đợi một kết quả nào đó, chính anh cũng không biết.

Bởi vì hình tượng quá mức thâm trầm, Thẩm Thác Vũ lấy cớ có chuyện phải làm chưa có trở về, vợ chồng Trịnh Linh đi trước, anh ở khách sạn đã đặt trước đó, lên mạng xử lý công việc, bắt đầu từ ngày đó, dường như mỗi ngày anh đều lái xe đến trước cửa nhà Lăng Tư Miểu canh chừng.

Liên tiếp bảy ngày, chỉ có một ngày chưa có tới, các ngày khác, đều có thể nhìn thấy anh ngồi ở trong xe, lặng lẽ nhìn về cửa đối diện.

Một ngày đó, đến cuối cùng anh cũng không thể đợi Lăng Tư Miểu ra ngoài, nhưng khoảng nửa giờ sau, nhìn lên đã thấy bác sỹ nhiều lần rời đi. Hai người đàn ông này đều không coi sự tồn tại của đối phương, đi qua bên cạnh anh thì bác sỹ Vương nhún mày, giống như muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn là yên lặng rời đi.

Ánh mắt người nhà của Lăng Tư Miểu thể hiện rõ sự tức giận, vẻ mặt tò mò quan sát và khinh bỉ, tất cả không thể khiến cho Thẩm Thác Vũ lui bước.

Lăng Tư Miểu không muốn gặp anh, một tuần này chỉ ra ngoài cửa hai lần mỗi một lần vừa nhìn thấy anh, lại quay trở về.

30. Chương 30: Chương 10.3

“Lăng Tư Miểu, bên ngoài có người tìm.” Người đầu tiên đầu hàng, lại không phải là Lăng ba từ trước đến nay vẫn hay mềm lòng, mà là Lăng Tư Kỳ từ trước đến giờ vẫn luôn cố chấp.

Đối mặt với ánh mắt nhìn kẻ phản đồ của người trong nhà họ Lăng, Lăng Tư Kỳ trợn trắng mắt: “Chị ấy đã cự tuyệt bác sỹ Vương đó rồi, rõ ràng không thể quên được người đàn ông làm chị ấy khóc kia, ngày ngày anh ta canh chừng tại cửa ra vào, ngày ngày chị ấy ở sau rèm cửa sổ nhìn lên, giày vò chính là con ngày ngày phải ra cửa đến trường.”

“Con gái à, mẹ vẫn cảm thấy bác sỹ Vương rất thích hợp, mặc dù người đàn ông này điều kiện tương đối tốt.” Lăng mẹ cau mày, trong lòng cũng đang đấu tranh.

Lăng Tư Miểu vẫn không chịu nói cho bọn họ biết, rốt cuộc người đàn ông này làm chuyện gì với cô, nhưng nhìn cô khóc nhiều như vậy, cũng biết con gái mình rất thích anh ta, nhưng bị uất ức rất lớn, cho nên lúc đầu rất khinh thường người đàn ông này, nhưng ngày ngày nhìn khuôn mặt hết hồng đỏ rồi lại tím của anh ta, canh giữ ở cửa, lại có chút dao động.

“Con đi nói rõ ràng với anh ta.” Bản thân Lăng Tư Miểu cũng hiểu rõ tiếp tục trốn tránh cũng không phải biện pháp, nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Cô đứng trước mặt Thẩm Thác Vũ rất nghiêm túc hỏi “Xin hỏi bây giờ anh muốn làm cái gì?”

Mỗi ngày đứng ở chỗ này như cậu học sinh si tình, như vậy không giống anh, cô cảm thấy rất buồn cười.

Một tuần này nàng đều cư xử với anh vô cùng khi dễ cùng khinh bỉ, cũng không phải là quay phim, anh cũng không phải là thiếu niên kích động, lấy đầu ra tình cảm chân thành như vậy, si tâm bất hồi cử động, rất khó coi, cũng rất khó chịu.

Chuẩn bị đầy một bụng lời nói châm chọc, Lăng Tư Miếu chờ nghe Thẩm Thác Vũ nói.

Trên mặt hắn ở nơi bị xưng và tụ máu này một vòng đã biến mất không được sai biệt lắm rồi, cô có thể cảm thấy ánh mắt của anh tham lam qua lại xoay quanh ở trên người cô, thật lâu mới mở miệng: “Lúc mới bắt đầu anh cũng không biết chính mình muốn làm gì, chỉ nghĩ muốn tới nơi này là có thể gọi được em, dưới sự nỗ lực không ngừng em sẽ bỏ đi kết hôn cùng người đàn ông kia, em thấy anh đã chạy đi về, anh lại nghĩ, chẳng lẽ anh cứ như vậy chường mắt của em? Trong lòng khó chịu, lập tức nghĩ muốn xem em có thể trốn được đến lúc nào.”

“Vậy bây giờ anh hài lòng chưa?”

“Không có.”

“Vậy anh còn muốn như thế nào?”

“Cho anh thời gian một ngày, đi theo anh.”

“Anh lại muốn làm cái gì?” Nhớ tới hành động còn dang dở trong khách sạn ngày đó, Lăng Tư Miếu nổi giận, người đàn ông này, làm sao dứt khoát không đối có chết cũng không thay đổi, hắn cho rằng chỉ như vậy mà cô sẽ đứng đây, cô sẽ mềm lòng với hắn sao?

“Không phải như em tưởng tượng, thế nào? Không dám đi với anh? Đây không phải chứng tỏ em còn không bỏ được anh sao?” Trong mắt của anh giống như lại lóe ra hi vọng.

Cô cắn răng lạnh lùng phản bác “Đi thì đi, anh có làm nhiều chuyện hơn nữa, đối với tôi đều không có tác dụng.”

Cho rằng anh sẽ có ý tưởng gì mới, không nghĩ tới anh vẫn còn dẫn cô trở về khách sạn.

Nhìn vẻ mặt phòng bị của cô, anh chỉ cười cười “Chờ anh một chút.”

Lăng Tư Miếu nhìn thấy anh lấy ra một va-li xách tay, vào phòng tắm, mới thở phào một hơi.

Dọc đường đi cô đều cảm thấy rất áp lực, ở chung một chỗ với anh, trái tim lại bắt đầu cảm thấy đau đớn âm ỉ, ngày đó anh và bác sỹ Vương đánh nhau, cô kéo bác sỹ Vương vào cửa nhà, bôi thuốc, sau đó thành khẩn nói xin lỗi. Cuối cùng cô cũng không có cách nào lừa mình dối người, trong tình trạng hỗn loạn như vậy, trạng thái còn như không có việc gì tiếp tục cùng bác sỹ Vương ước hẹn tiếp.

Những thứ này, đều không cần cho Thẩm Thác Vũ biết, đều không phải làm vì anh.

Sẽ để anh vẫn cho rằng, cô và bác sỹ Vương vẫn có thể tiếp tục, sau đó không lâu sẽ kết hôn, hiện tại không thể quên, một ngày nào đó, sẽ quên lãng dần, mà Thẩm Thác Vũ cũng như hiện tại không cam lòng mà thôi.

Trong lúc cô đang suy nghĩ lung tung, cửa phòng tắm mở ra, Thẩm Thác Vũ đi ra, thành công hù dọa cô.

Anh mặc áo ngủ hình gấu cô mua đợt trước, vây quanh là chiếc khăn quàng cổ cô làm, đeo vòng tay dây may mắn cô đưa, dưới chân là đôi dép con khỉ miệng rộng màu xanh cô mua. Phản ứng đầu tiên của Lăng Tư Miếu, chính là nghĩ muốn lột cái quần ngủ kia, nhìn thử anh có đồ quần lót bên trong, mà trước kia cô mua cho anh hay không.

Thẩm Thác Vũ nhìn cô che miệng, nháy nháy mắt, hoàn toàn không nói lời nào, anh có chút tự giễu mà cười cười, vẫn kiên trì đưa bộ áo ngủ hoạt hình thuộc về cô lên trước “Có thể mặc vào cùng anh cùng nhau chụp mấy tấm hình hay không? Anh là muốn lưu lại, không có ý tứ gì khác.”

Trước kia cô luôn muốn chụp chung với anh một tấm ảnh, để lồng vào khung hình khung đứng lên đặt ở trong nhà, mà anh luôn lấy cớ cự tuyệt, hiện tại anh mới hiểu được, có vài tấm ảnh, dù biết rõ là không được gì, cũng ngay lập tức muốn giữ lại.

Lý trí làm cho Lăng Tư Miếu muốn từ chối, nhưng là đối mặt với sự kiên trì đưa lên áo ngủ của anh, còn có ánh mắt mang theo chút tuyệt vọng và khẩn cầu, cuối cùng cô vẫn lặng lẽ nhận lấy, vào phòng tắm.

Trong phòng tắm mở va-li nhỏ ra, tất cả trong đó đều là đồ cô đã từng đưa cho anh, cùng với những thứ cô đặt ở nhà anh, cô đã từng cho rằng đã bị anh vứt bỏ, nhưng không nghĩ có thể thu được gọn gàng như vậy.

Đây là một thùng hành lý, sạch sẽ, chỉnh tề, hoàn toàn không có chạm qua, không có dấu vết bị vứt bỏ, có lẽ chính là ngày thứ nhất khi anh tới đây, cũng đã mang theo trên người, có lẽ thôi. . . . Có khả năng sao? Vào ngày đó, ngày duy nhất anh không tới, chính là trở về cầm cái thùng này?

Lúc Lăng Tư Miểu đi ra. Thẩm Thác Vũ đã dựng xong máy chụp hình, dường như là thiết bị chụp hình tự động, cô và anh đều mặc áo ngủ ngồi ở trên giường khách sạn, lại động tác ngay ngắn vẻ mặt nghiêm túc, ngay cả cách biểu cảm cũng giống như học sinh tiểu học.

Máy chụp hình “Răng rắc” một tiếng, Thẩm Thác Vũ giật giật khóe miệng, có chút cứng đờ trêu ghẹo, “Em xem chúng ta chụp có giống tấm hình ở trên giấy đăng ký kết hôn hay không, nghiêm trang như vậy.”

Mất hứng khi nghe mấy lời vô vị này, Lăng Tư Miểu đột nhiên đứng lên muốn đi thay quần áo, lại bị anh kéo vào trong ngực.

Môi Thẩm Thác Vũ ấm áp di động ở gò má của cô, hơi rung động, hô hấp nóng rực “Không nên tức giận. Đây là một lần cuối cùng, để cho anh ôm em một cái, sẽ không làm hành động gì quá đáng, tin tưởng anh, lúc này anh chỉ muốn còn có thể ôm em một cái.” Trong giọng nói của anh mang theo đau đớn có chút khẩn cầu, còn có đôi tay run rẩy muốn trấn áp cô, để cho cô không cách nào nhúc nhích.

Có một cảm giác âm ấm ướt át, theo động tác hôn của anh không ngừng chạm vào, dính vào da của cô, kéo dài từ trên trán đến sau tai cô, đó không phải là đến từ môi của anh, cô khẽ nuốt, rất mặn, rất đắng, khó có thể tin!

Cuối cùng anh run rẩy hôn lên mặt cô, cô mở to hai mắt, thế nhưng anh lại nhắm hai mắt, nhàn nhạt nước mắt, theo lông mi khẽ nhếch lên của anh, mí mắt rung rung, chậm rãi chảy ra, anh sợ và tuyệt vọng, giống cũng như theo nước mắt truyền đi, truyền đến tim cô.

Nụ hôn nhỏ vun không ngừng rơi xuống, nhưng mà lại tránh môi của cô, giống như đang sợ một khi dính vào, anh sẽ không cách nào khống chế..

Qua thật lâu, Thẩm Thác Vũ lấy lại tinh thần, cảm thấy nước mắt của mình đã thấm ướt khuôn mặt hai người, anh rất lúng túng.

Run rẩy buông cô ra, cắn răng một cái, bỗng nhiên đứng lên đưa lưng về phía cô “Cám ơn em! Tất cả trước kia, đều là anh có lỗi với em, đây là anh gieo gió gặt bão, sau này, chúc em hạnh phúc. . . .” Anh sẽ không quấn lấy cô nữa, dù trong lòng có đau, cũng sẽ buông tay.

Sợ cách cô quá gần còn có thể cảm nhận được ấm áp từ cô, không chịu buông ra, Thẩm Thác Vũ lại lên trước mấy bước, hít sâu, giọng nói giống như cười cũng rất khó nghe: “Anh. . . . Anh sẽ không tiễn em, bộ áo ngủ này, làm phiền em thay ra, cho anh làm kỷ niệm thôi. Ngày mai. . . . Ngày mai anh sẽ trở về, về sau, nếu như. . . . Nếu như em có thời gian đi qua bên kia, nhớ điện thoại cho anh, anh và Trịnh Linh sẽ chào đón em.” Lời nói càng nói càng thuận, tâm cũng càng ngày càng đau, mỗi một câu lời nói hào phóng, đều giống như tự cầm dao đâm chính mình một phát.

Lăng Tư Miểu không hiểu tại sao mình lại khóc nữa, tốc độ nói của anh càng nhanh, nước mắt của cô càng chảy nhanh hơn. . . . Cô biết, lần này anh thật sự nghiêm túc, anh muốn buông tay, đây là chuyện tốt, anh sẽ không dây dưa nữa, cô rút cuộc cũng thoát khỏi, hơn nữa còn trả thù được người đã phụ mình này.

Rút cuộc, cô tin tưởng anh cũng đau lòng giống như mình!

Sau đó cô nghe được chính giọng nói của mình, nghẹn ngào, run rẩy: “Nghĩ. . . . Cũng đừng hòng mơ tưởng, quần áo tôi cho anh về sau. . . . Về sau mặc cái gì? Anh trả. . . . Trả về cho tôi! Tôi xem mắt thất bại, mượn phòng để ở, lúc qua bên kia chỉ có thể ở chỗ kia. . . . Umh. . . .”

Lời nói cũng không nói ra được nữa, bởi vì anh xoay người lại nhào tới, hôn che lại lời chưa xong nói.

“Tư Miểu, em thật ngọt.” Để cho anh ăn trăm lần không chán, cô mềm mại cùng anh cứng rắn vẫn luôn phù hợp như vậy.

Thẩm Thác Vũ từng miếng từng miếng gặm ở trên người cô tạo ra ấn ký đỏ hồng “Cùng ta trở về có được hay không, bay tới bay lui rất tốn thời gian, hơn nữa em không cảm thấy một tuần lễ mới thấy mặt một lần rất không công bằng sao?”

Dụ dụ dỗ, kiên quyết dụ dụ dỗ, tốn thời gian nửa năm, mới phá được ba hòn núi lớn nhà cô, anh rất muốn mau sớm thu hoạch.

“Ừ. Như vậy. Như vậy rất tốt. Ai ừ. Anh động a.” Tay ôm phần lưng của anh thật chặt, chân quấn chặt thắt lưng khỏe mạnh của anh, cô bị anh bức điên rồi, anh đang chìm trong cơ thể cô, từ từ cọ sát, nhẹ nhàng khiêu khích, chính là không muốn cho cô được thoải mái.

“Gả cho anh, được không?” anh liếm quanh tai của cô, thừa dịp lúc cô mê loạn cầu hôn, một lần nữa thân mật, còn không đủ đâu.

“Không cần, ừ. Em còn trẻ tuổi mà, ừ. Anh dùng lực đi!”

Là ai hơn nửa năm trước nói xem mắt là vì muốn sớm gả đi ra ngoài hả? Thẩm Thác Vũ ghen ghét nghĩ, bây giờ ở cùng anh tại sao lại không nóng nảy rồi hả? Còn không chịu trở về, hại anh đang thời gian làm việc cũng rất không yên tâm.

Đưa bàn tay đến nơi hai người kết hợp, dưới thân phối hợp nhẹ nhàng luật động, anh khẽ xoa nắn hoa hạc của cô, “Muốn, chính mình tự động, nếu không, cầu xin anh.”

“Ừ, cầu xin anh. Cho em, anh động a.” Anh đè cô dưới thân thể, cô chỉ có thể ưỡn thẳng lưng vắn vắn, kẹp chặt, cọ sát, nơi nào đó chỉ mong anh tiến vào cho mang cô khoái cảm.

Lăng Tư Miểu bị anh kích thích bắt đầu khóc thút thít, càng giãy dụa, muốn.

“Vậy gả cho anh.”

“Không cần.”

“Không cần, vậy anh không động.”

“Muốn, em muốn.” diendan .com

“Bà xã, cuối cùng em cũng đồng ý lời cầu hôn của anh.” Một cái hôn thật lâu, anh bắt đầu kịch liệt luật động, anh đã nhịn rất vất vả cũng không thể nhịn được nữa rồi!

Thẩm Thác Vũ không ngừng hôn, nhanh chóng luật động, anh muốn cùng cô leo lên đỉnh hạnh phúc, “Ừ. Của em thật chặt, cho em, cho em hết, tất cả đều là của em, bà Thẩm.”

A, giống như bị gài bẫy. Một luồng khoái cảm xâm nhập, Lăng Tư Miểu không có cách nào nghiêm túc suy nghĩ, bám lấy anh, ôm sát anh, hôn anh, thân thể đang bị thiêu đốt, trong đầu cũng giống như có đốm lửa đang bùng cháy. Cứ như vậy, gả đi!

Dục vọng của anh ở trong cơ thể cô càng thêm căng trướng, cảm giác cô cũng bắt đầu co rút thật chặt, tiếng thở dồn dập gấp gấp, cố gắng nhịn xuống cảm giác tê dại như điện giật, cho đến khi cô hô lên: “Đến. Đến.” Lúc này, mới nhanh chóng bắn ra.

Khi chỗ hai người kết hợp cùng run rẩy siết chặt, anh cắn môi của cô, thâm tình mà nhỏ giọng: “Bà Thẩm, anh yêu em.” ——

Hết trọn bộ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-em-muon-lay-anh>